

Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Etlar, Carit.; af Carit Etlar.

En Balnat : Fortælling

Kjøbenhavn : Chr. Steen & Søn, 1883

249 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

57-101.

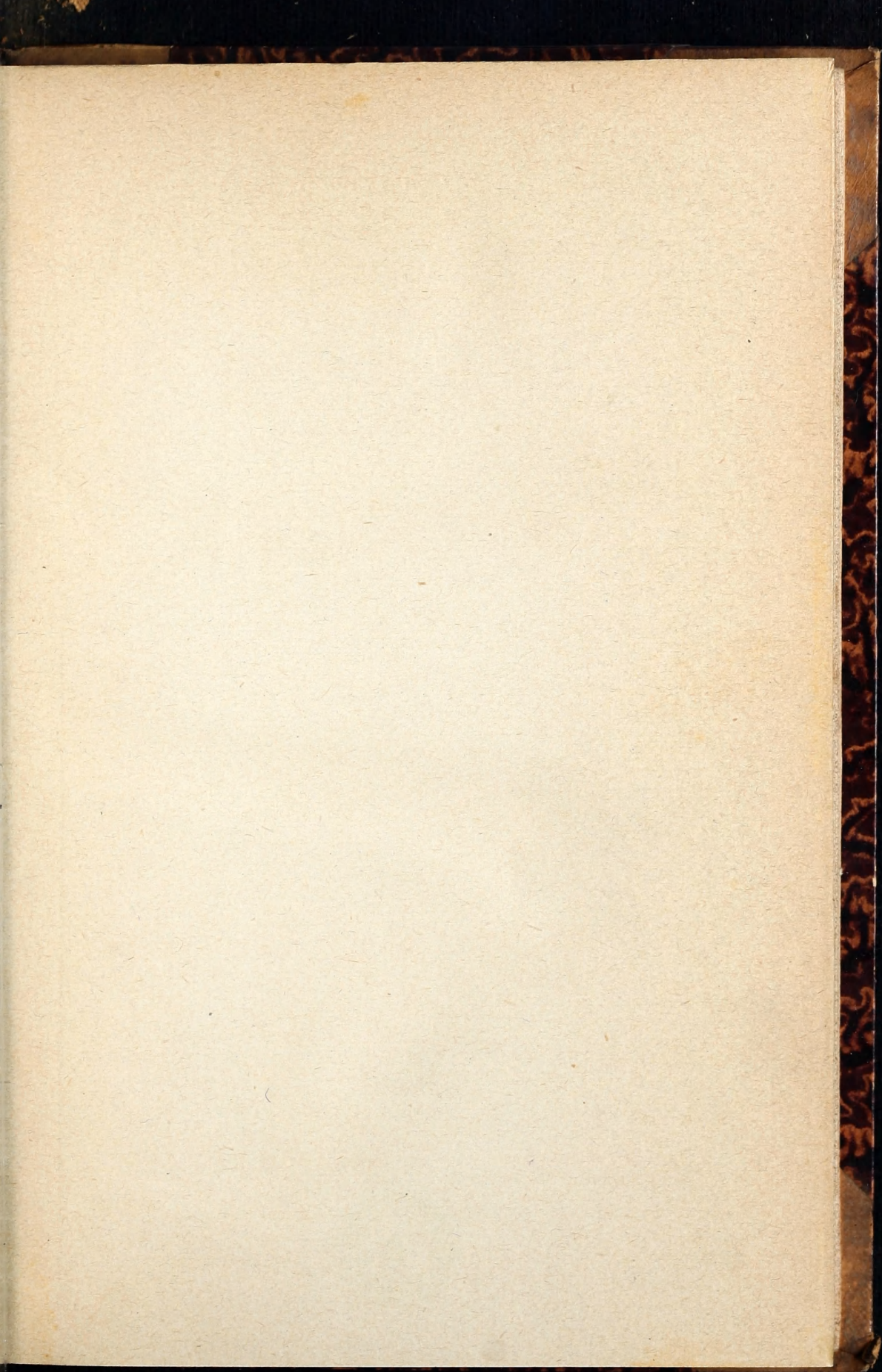
DET KONGELIGE BIBLIOTEK

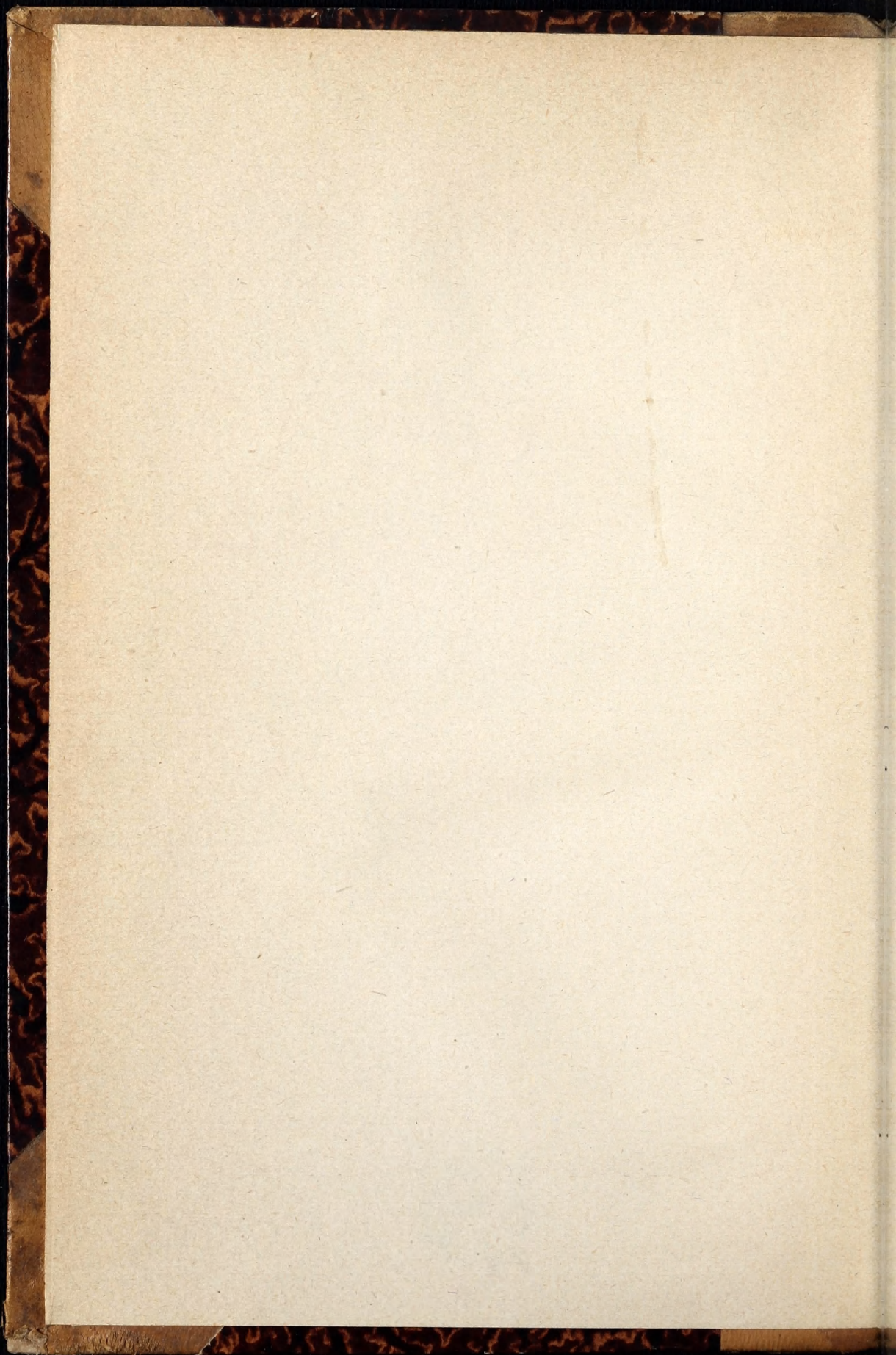
130021031675

En Balnat.

Fortælling

af

Carit Etlar.

Kjøbenhavn.

Chr. Steen & Søn's Forlag.

Trykt hos J. Jørgensen & Co.

1883.

En Flygtning.

Krostedet laa paa en Udflyttermark ovenfor Landsbyen, hvor to Sogneveie stødte sammen. En faldefærdig Milepæl, hvis Paaakrift Regn og Vind forlængst havde udslettet, heldede hen over Steendyssen, der laa stablet op for at støtte den. Om Sommeren søgte Forstmændene fra de nærliggende Skove til Stedet, om Vinteren derimod indskrænkede Besøget sig til en veifarende Pranger, en Slagter eller en betlende Haandværkssvend. Og nu var det Vinter, en barsk Vinter i December 1771. Det sneede og det blæste skarpt og gjennemtrængende.

Ud fra Krostedets Gavlspeids var der stuet en lang Stang, paa Enden af denne hang en Flaske og dinglede frem og tilbage i et Stykke Jernlænke, hvilket skulde betegne, at her var Udsalg.

To indtørrede Citroner laa opstillede i det ene Vindue, det andet fremviste Bladet af en Le, nogle Musfælder og en Række Træsko, bundne sammen i en Halsfime. Men indenfor, i selve Helligdommen, stod der en tillokkende, kogt Skinke og en Kurr, fyldt med gamle Kommenskringler, en Tallerken med smaa Knapost og en røget, lybst Pølse; saa omme paa den anden Side Disken viste der sig en lang Række af Glaser, hver især fyldt med noget flydende, der under den rette Belysning, spillede i alle Regnbuens Farver. Kort sagt, de Gjæster, som besøgte Esen Dams Krosted, maatte være meget fordringsfulde for ikke at finde sig tilfredsstillede.

Esen bar Fæstdragt idag; hans røde Ansigt straaede, de tykke, sprukne Læber stode lidt mere aabne end sædvanlig og dannede en Tragt for den fyldige Mave. Han havde en lille Pisk i Naksen, en lang, hjemmegjort Badmelsfrakke, der naaede til Ankelen, og i Haanden en stor, blankpoleret Meerskumspibe. Konen var ikke mindre firlig klædt. Hos hende bestod den bedste Pynt i en Mængde fælmede Sløifer af brogede Silkebaand, anbragte paa de meest iøinesaldende Steder, med større Rigdom end Smag. Hun haltede.

Begge skulde op til Herregaarden iaften, hvor der var stort Bal, og hvor Espen tidligere havde tjent som Herstabskuff, medens Konen var den naadige Frues Kammerpige. En Dag faldt hun ned af Havetrappen, og overvandt aldrig senere Følgerne af dette Fald, saa giftede Greven hende med Espen, og gav dem den lille Kro nede ved Korsveien til Løn for tro Tjeneste.

Da Kloffen slog tre, saae Espen sig for sidste Gang med kjendeligt Velbehag i Speilet, han kastede et mønstrende Blik paa Malle, rettede lidt paa hendes Sløiser, og vendte sig derefter til to Børn, der sad paa Bænken og med stor Andagt betragtede det usædvanlige Skue af reenlige og pyntede Forældre. Festen paa Herregaarden var en Begivenhed for Kromanden, især da han selv skulde med.

„Lad mig nu se, I skikke Jer vel, Børn, omgaaes forsigtig med Ild og Lys og ikke fyre for stærkt i Dønen. Kommer der Nogen og kræver ind, saa tager Jens mod Pengene, han er den ældste, Lene varter op. Jeg og Konen faaer vist ikke Lov til at slippe levende væk igjen før den klare Dag, jeg kjender sku Naadigherren: — Er Du der, Espen Kuff, Du skal min Sjæl have Dig en Klørfire, saa skænker han den røde

Viin, langt mere end jeg gider drikke. Sidst forærede han mig til Afſked denne prægtige Meersſtumspibe, iaften ſkal vi ſe at knibe ham for et godt Læs Tæſkehalm."

„Heller to," ytrede den begjerlige Jens og rev ſig i Haaret.

„Føi, Jens! man ſkal være taknemlig for det Lidet, og ikke ſtrække Armen længer ud end man kan faae den hjem igjen. Giver Raadigherren mig bare Lov til et Læs Tæſkehalm, ſaa bliver det kun eet Læs, men Du kan tage Forgift paa, jeg ſkal pakke det ſaadan, at det gjælder for to."

Efter denne Forſikring hjalp Kromanden ſin haltende Kone op i en lille Enſpænderſlæde, ſom ventede udenfor, ſmældede med Piſſen og jog ind i Alleen, ſom førte til Herregaarden.

„Vene, Vene!" raabte Konen i det yderſte Dieblif. „Ikke ſmøre for tykt paa. Smørret er dyrt i diſſe Tider, og ingen ſtjælen Sirup til Ollebrøden iaften."

Læſkehunden gæde, Gaardskarlen ſtaf Hovedet ud fra Staldlaagen og ſaae lidt efter dem, de to Børn ſtode i Gadedøren og lyttede ſaalænge de kunde høre Klagen af den ſprufne Bjælde, Kromanden havde bundet om Halsen paa ſin Heſt.

Sneen fæg og Stormen tog til efterhaanden som Dagen heldede.

Da Børnene kom ind igjen, lagde Jens sig magelig tilrette paa Bænken og spurgte Søsteren, hvad de vel nu skulde tage sig for.

„Jeg vil læse i min Forflaring, ellers skjænder Præsten, naar han hører mig,“ sagde Vene, saa hostede hun lidt, lagde Haanden paa sit indfaldne Bryst, som om det gjorde ondt der, og trøb sammen i Kaffelovnstrogen med Lærebogen foran sig.

„Lad være med den Læsen,“ raabte Jens, „Du skal jo først staa til Paaske, der er længe til, idag er det Fridag; saa godt som Søndag. Beed Du hvad! jeg vil have mig et Glas Mjød af den allerbedste.“

„Det tør vi ikke,“ sagde Vene. „Mutter kan se, der er skænket af Flasken.“

„Enaf! jeg fylder Vand i igjen, desuden, det var Sirup hun forbød Dig at tage, men ikke Mjød. Jeg betaler to Skilling for Glasjet. Skænk i.“

Jens lagde to Skilling paa Bordet og Vene skænfede.

„Fatter sagde, Du skulde tage mod Pengene.“

„Rigtig, hid med dem.“ Jens tømte Glasset, tog sine Benge til sig, og lagde dem lidt efter frem paa Bordet igjen. „Der er nu to Skilling til, skænk mig saa et nyt Glas, heel fuldt maa det være.“ Saaledes blev han ved, til han havde erhvervet sig fire Glas for de samme to Skilling, som han hvergang fik tilbage af den troskyldige Vene. Derefter fyldte han den halvtømte Mjødflaske med Vand og sank ned paa Bænken.

Ude i Folketamret havde Rokkepigen stablet Dvnen fuld med Tørre og endt sit Kjøkkenarbeide i samme Dieblif, Espen og hans Hustru forlode Kroen. Da Dvnen sprudede og glødede, lavede hun sig en stærk Kop Kaffe, og begyndte paa at stove Visen om Agnete og Havmanden igjennem, for at lære den udenad. Dette besværlige Arbeide trættede, hun sank tilbage paa Sengen, og faldt lidt efter i en Søvn, der lod sig høre ud i det næste Værelse.

Vene læste og hostede, Jens laa og sang og accompanerede sig med at slaa Hælene ned i Bænken. Udenfor føg Sneen mod Ruderne med en skarp og skrattende Lyd, som om der faldt Isflag nu, og langt borte lød Bjældeflang af Kanerne, som førte Balgjæster til Herregaarden.

Oppe fra Loftet over Krostuen vedblev en svag Støi, som om En gik frem og tilbage deroppe.

„Kan Du høre, hvor han trasser om, den fremmede Mand,“ spurgte Jens. „Før Fatter gik, fik han to Flasker Viin hentet op af dem med Støv paa, det hænger vist ikke rigtig sammen med ham, Fatter rystede paa Hovedet og meente, at han saae ud til allehaande.“

„Uh, Jens, siig ikke det,“ hviskede Lene.

Jens smilede over hendes Frygt, og fandt at han burde lægge lidt stærkere paa.

„Hvad om han nu kom herved og tog en Brødkniv og undlivede os begge To, eller Dig alene, for jeg staar nok af.“

„Na, Jens, Jens! lad være,“ bad Lene, „jeg holder det ikke ud.“

„Han havde Sabel ved Siden, da han kom imorges, og der ligger to store Pistoler paa Bordet deroppe. Han saae ud livagtig som en Sørøver. Disse Sørøvere kom fra Venden og plyndrede og brændte paa Danmarks aabne Kyster,

Barnet blev dræbt i Moderens Skjød,
saa yndelig det end smilede,
men Rygtet om denne Jammer og Nød
til Kongen og Generalen henfiled,”

tilspøiede han i en Tone, som om han læste op af en Bog. — Naar den fremmede Mand saa har gjort Dig færdig, ødelægger han Kreaturerne, stifter Jld paa Huset, og Alting seer ud her til Fatter kommer hjem imorgen, som dengang Præstegaarden brændte.”

Han blev afbrudt i sin Skildring, idet Gadedøren gik op og en Mand traadte ind, et regelmæssigt Ansigt med et Udtryk af Savn eller Forsagelse, som ved første Diekast gjorde det interessant og en Hudfarve, der var rød af Kulde. Hans Dragt saae i høi Grad tarvelig ud, nedentil endte Beenflæderne i lange Fryndser og Vandet sivede ved ethvert Skridt ud af de nedtraadte Sko. Han blev staaende lidt indenfor Døren og kastede et speidende Blik omkring sig. Derefter traadte han nærmere og rystede Sneen af Huen.

„Er Espen hjemme?”

„Nei han er ikke,” svarede Jens hurtig, „han er til Bal hos Herskabet oppe paa Gaarden, og kommer først tilbage igjen imorgen tidlig.”

„Naa, saa det er han,” sagde den Fremmede, idet han tog Plads ved Bordet og lagde Benene op paa Bænken. „Er Konen da hjemme?”

„Der er ikke andre hjemme end jeg og

Lene, som sidder og kryber sammen derhenne i Krogen."

"Og I staa for Værtsskabet her? Sikke to rare Børn, det maa jeg sige. Jeg er Kræmmer Thamsen fra Asminderød, og kommer her med en Pose Penge, for at gjøre en Forretning med Espen Dam, hvad er det nu han handler med?"

"Med Træful og Fjer."

"Rigtig, det var om hans Træful, vi skulde slaa en Handel af, men da han ikke er tilstede, faaer jeg vel at vente til han kommer hjem. Har I noget at spise til mig, rigtigt lækkert maa det være, hvad er det som staaer derhenne? Skinke, kogte Æg, Kommenskringler, det var ikke saa galt, lad mig faae en dygtig Portion, ligesedt hvad det koster."

Lene bragte Maden, Jens reiste sig, lagde Armene paa Bordet, støttede Hovedet i begge Hænder og betragtede den fremmede Mand; han lod ret tilfreds med denne Afbrydelse i Ensformigheden. Imidlertid var der noget i den Ubekjendtes Anslyn, i det paatagne Smil, i det hurtige Blik, hvormed han vedblev at speide omkring sig, som gjorde Drengen mistænksom. Barnets Instinkt er ofte mere paalideligt end alle Erfaringens Re-

sultater; han troede ikke ret paa det, der blev ham sagt.

„Det er mig, som skal tage imod Betaling,“ ytrede han, da den Fremmede havde spist.

„Ja, det skal vi nok komme tilrette om, jeg har da ikke ifinde at drage bort endnu. Siffen en lille Gavy! saa mistroiff han kan være.“

Jens satte sig tilbage i Krogen, hans Dine vege ikke fra den Fremmede; under den Tavshed, som nu fandt Sted, hørtes kun de regelmæssige Skridt af Manden, der vedblev at gaa oppe paa Loftet. Thamsen lyttede, han gjorde et Tegn med Tommelfingeren og hviskede: „Du vil nok narre mig og siger der Ingen er hjemme, hvem er det, som spadserer om deroppe?“

„Det er en fremmed Mand med Knebelbarter og en Guldkjæde i Uhret.“

„Hvad gjør han her? — naa, kan Du faae Munden op?“

„Han kom og forlangte Logi imorges før det blev lyst, indsvøbt i en stor Kappe, saa fiin, saa fiin, med to væmmelige Pistoler under Besten. Han lukkede Døren af og naar Nogen banker, tigger han først ud igjennem Spræffen og spørger hvem det er. Han kræver brødt ind og drikker forsvarligt, men Fatter ryfter alligevel paa Hovedet

og troer det er en Sørøver, for han har lange Rytterstøvler paa."

Jens fik ikke Leilighed til yderligere Forklaring, Gadedøren blev atter lukket op, en lille, gulbleg og krumbøiet Mand med graaligt Haar og indspøbt i et tavlet Hestedækken, traadte ind i Stuen.

"Gudsfred og Godaften, Skolemester Kasper," raabte Jens og Lene enstemmig. Den lille Mand rystede Sneen af sit Dækken, smilede tilfreds og stillede sig med Ryggen mod Kaffelovnen. „Sidder I her i Mørke, I To! — lad os faae Lampen tændt, og siig saa til Espen, at jeg er kommen."

"Fatter og Morter er draget til Gilde paa Herregaarden, saa der bliver ingen Kortenspil af iaften," ytrede Jens.

Lene bragte en tændt Olie lampe, og hængte den op under en Messingskjærm, der lod Gjenfkinnet af Lyset falde hen over Bordet. Først nu bemærkede Skolemesteren Thamsen, og nikkede over til ham. „Gudsfred og Godaften," vedblev han og slog ud med Haanden. „Med Forlov, hvor er den Mand fra?"

"Jeg er Kjøbmand Thamsen nede fra Skjellør. Sikken et Veir udenfor! — al den Sne som er lavet sammen til Brug for den hele Vinter, drysser

nok ned iasten. Der maa være gaaet en Sprække paa Himlen."

"Det maa De nok sige. — Hvad snakke saa Folk om nede i Skjelskør?"

"Hvad skal de snakke om i disse daarlige Tider, — det kan ikke være længe ved, dette hersens."

"Det var et sandt Ord, Hr. Thamsen der sagde, det kan ikke være ved. Inde i Kjøbenhavn er det reent galt, jeg talte med Kalvefudssken imorges, hans Broder tjener i Garden, de har gjort Spektakler igjen. Holmens Folk er marcheret til Hirschholm, for at besvære sig over at de skal forrette Arbeide om Søndagen. — Det var da en prægtig Rattessinds Hue, hvad koster saadan en? — Nu begynder de ogsaa paa deres Løier herude. Tænk blot, i Mørkningen, da jeg havde ringet Sol ned, og gaaer over i Præstegaarden, for at faae Psalmenummerne at vide til imorgen, kommer der en Dragonofficeer med tolv Mand af det flyvende Korps, som kamperer ved Hirschholm, jagende ind i Præstegaarden, de forlangte Væde og Drikke, koblede Hestene sammen og lod dem staa derude i det Gudsveir, saa de skronnede og stak Hovederne ind under hverandre, og der stod en Damp fra dem, som fra en rygende Kjedel. Hvad troer I, Dragonerne vilde? — De ere paa Spor efter en

Misdæder der var løben sin Vej, en Officeer, som havde lavet en Sammensværgelse mod Excellencen Struensee og Brandt. Det Hele var lige ved at bryde ud. Kong Christian skulde frasiage sig Regeringen, Enkedronningen udraabes til Regent i Kronprindsens umyndige Aar, og de to Herrer Struensee og Brandt paa den ynkkeligste Maade massakreres. Hvad synes Hr. Thamsen om den Tobak?"

Thamsen lyttede med dyb Opmærksomhed til Skolemesterens Fortælling, han svarede ikke, han overveiede.

„Sagen blev røbet ved et Brev, som en af Kammerfrøkenerne havde tabt paa Trappen i Palaiet. Officeren som stod nævnet, gif der Bud efter, væk var han, saa efter ham, Ryttere og Politi ud alle vegne, der er sat en Pris paa hans Hoved. Nu have de fulgt hans Spor hertil, og det gjælder om at tage ham levende eller død.“

Thamsens Dine bleve større, Skolemesterens Nyhed erindrede ham om den Fremmede oppe paa Loftet, det hemmelighedsfulde ved hans Komme, den Forsigtighed han iagttog, fremfor alt tænkte han paa den udlovede Pengesum, hvem kunde vide det, maaske var her noget at gjøre. Det laa i Thamsens Natur at give Agt paa enhver Til-

fælbighed, og at bringe det meest mulige ud af hvad der tilbød sig. Medens han sad i dybe Tanker, og tegnede Figurer i noget spildt Ol paa Bordet, gif Skolemesteren hen til Lene, som krøb sammen i Kaffelovnskrogen med Lærebogen paa Skjødets.

„Der bliver altsaa ingen Kortenspil af denne Gang,“ ytrede han, „ja, ja da! det skikker sig heller ikke ret for en geistlig Mand som mig at spille om Lørdagaften. Hvordan gaar det Hende med Lærebogen, kan Hun komme ud af den? skær mig et Par Stykker til Aftensmad, saa skal vi gaa Hendes Lektie igjennem.“

Lene gif. Thamsen sad endnu og tegnede paa Bordet, af og til saae han op, om Nogen lagde Mærke til ham, der gjærede store Planer i hans Indre.

„Jeg vilde heller, at I skulde synge en fjøn Psalme for mig,“ hviskede Lene, efterat Skolemesteren havde spist og gjort et tvetydigt Tegn over mod Brændeviinsflasken paa Disken, hvilket Barnet dog ikke lod til at forstaa.

„Skal jeg synge for Hende, maa jeg først have noget at styrke mig paa,“ sagde Rasper, „jeg er bleven saa rusten i min Hals af den skarpe Vind. Gaa ud og kog mig en Potte Ol, slaa et

„Og og et Par Glas gammel Njød i, saa bliver den brav.“

„Et Glas Njød koster en Søsling,“ sagde Jens og stillede sig hen for Skolemesteren, „jeg har selv maattet give dyre Penge for —,“ han betænkte sig og fuldbendte ikke.

Skolemesteren fik sit Ol, tog begge Hænder om Skaalen, og tømte den med synligt Velbehag. Lidt efter stod Thamsen op fra Bænken, aandede paa de frosne Ruder til han fik Isen tøet op.

„Vi maa ud og se paa, hvad det Veir bliver til. Jeg troer, at Blæsten lægger sig nu, da Maanen er kommen op.“

Jens stillede sig frimodig iveien for ham, han havde ingen rigtig Tro til Manden.

„J maa først betale, hvad J har fortæret,“ sagde han, „det bliver lige elleve Skilling, ikke sandt, Vene?“

Kjøbmanden smilede overlegen idet han skød Drengen tilside. „Kan din Torst ikke nok begribe, at jeg kommer igjen, jeg skal bare ud og lufte mig lidt.“ Han gik, og Jens stod mistænksom og lyttede og ventede, han aabnede omsider Døren og saae ud, men Thamsen kom ikke igjen, han havde faaet sin Inspiration, og handlede nu derefter.

„Naa, saa var det en Psalme, jeg skulde synge for Hende,“ sagde Skolemesteren, „vi vil gaa ind i den anden Stue, for at Ingen skal komme og forstyrre os. Jeg er saa vaad, saa vaad, se blot, hvor Klæderne sjaske om mig; har Hun ikke et Par rene Strømper, mens jeg lægger mine til Tørre paa Dvnen; laan mig saa Fatters Tøfler, dem med Lammeulden, ellers bliver det ikke til noget med Sangen.“

Lene skaffede det forlangte tilveie, tændte Lys, og gik derefter med Rasper ind i den næste Stue.

„Hvad holder Hun meest af at høre? Jeg har gjort en, som vi sang om Morgenens i Skolen, den har saa fjøn en Tone: Staa nu op, staa nu op, din dovene Krop. Morgenstund, Morgenstund, har Guld i Mund.“

„Nei, der er en anden fjønnere,“ meente Lene. „Kom Menneffe betragte mig, Du er, jeg var ilive, paa Jorden har jeg lignet Dig, hvad jeg er, skal Du blive.“

„Det er jo en Vigpsalme,“ sagde Rasper, „men den er ogsaa brav. Lad os saa klemme paa.“

Skolemesteren gik op og ned ad Gulvet, sang med falsk og rystende Stemme, og slog Taft med Haanden. Lene gjentog Ordene, medens hun foldede sine røde Hænder sammen over Brystet. Af og til

hostede hun lidt, men ganske sagte, for ikke at afbryde Sangen; da Kasper tav, brast hun i Graad. Den gamle Skolemester lagde sin Haand paa Barnets bøiede Hoved.

„Hun skal inte græde,“ sagde han, „Hun har jo intet Ondt bedrevet, hold sig blot flittig til Bønner, en om Morgenens og et Par Stykker om Aftenen, og giv mig lidt for det, saa skal jeg komme herop og synge med Hende. Lille Lene gjør vel i at tænke mere paa Vorherre og Himmeriges Rige end de Andre, for Lene har ikke saa længe tilbage som de Andre, Hun kan gaa et Par Aar med det daarlige Bryst, men heller ikke mere. Hvad sagde Regimentsfeltkæren forgangen?“

„Han meente, jeg skulde være forsigtig, det var kun ringe med mig.“

„Er det ikke som jeg siger? Hun kan høist trække det ud et Par Aar endnu, saa er det forbi, se blot, Hun staaer sig godt med Himlen. Hvorfor bliver Hun ved at flæbe, der er jo Ingen, som gjør Hende Fortræd.“

„Jeg er saa bedrøvet, saa bedrøvet!“ hvissede Lene.

„For det Hun skal afsted? Det maa vi jo alle, lidt før eller lidt senere. Hun skal faae sig

et fjønt Gravsted, det vil jeg være Hende Mand for, jeg skal lade alle Kordrenge synge over Hende, — lige fra Kirkedøren, — maaske bliver der ogsaa Raad til en Krands med en pæn Gulerodsblomst i, selv om jeg ikke faaer en Skilling for den."

Lene hostede, det var koldt derinde, hun sad med Skolemesterens Haand i sin, trykkede den og græd.

"Jeg kommer aldrig op i Himmerig," hviskede hun, medens Læberne dirrede. „Vorherre er vred paa mig, jeg har en svær Synd paa min Samvittighed."

„Na Snak! hvad kan Hun vel have syndet?"

„Jo, hver Nat ligger jeg og tænker derpaa og siger om Forladelse, og saa kan jeg ikke falde i Søvn igjen."

„Naa, bliv ved, fjør paa," sagde Rasper, „for Skolemesteren kan man lige saa godt skrifte, som for Præsten."

„J Sommer, da jeg drev Gæs, smækkede jeg Døren for hurtig i, den ene lille Gæsling kom i Klemme, og var død inden jeg fik luffet op for den. — Kan det blive godt igjen?"

„Ja vist kan det, men det vil knibe. Gaa nu ud og stænk mig et Glas Mjød, et Olgas

fuldt, saa skal jeg tage fat paa en Psalme eller to til, naar Hun saa flittig læser sine Bønner, driver det nok over."

2.

Thamsens Papirer.

Da Thamsen kom udenfor Kroen, lagde han Haanden paa Ryggen og gav sig til at fløite. Han saae lidt ned mod Syd, hvor Landsbyen laa, derefter gif han, først langsomt og besindigt, som en Mand, der ingen Hast har, men lagde dog Hovedet til den ene Side, for at lytte efter, om Noget forfulgte ham. Alt var stille, en Hund gæde langt borte, Sneveiret tog af og det begyndte at fryse. Han saae et Par Gange tilbage mod Kroen; da Ingen lod til at give Agt paa ham, opklarede et triumferende Smil hans Ansigt; han skyndte sig nu ned i Retning mod de smaa, sitrende Lys, der skinnede hen over Marken fra de yderste Huse, krøb trøstigt over Gjerder og Hegn, bestandig i lige Linie, fordi det i Mørket var umuligt at finde Herredsveien til Landsbyen.

„Bare Dragonerne ikke ere redne, før jeg naaer derved!“ udbød han og stod et Øjeblik stille for at puste ud og tørre sin vaade Pande. „Saa følge de med herop, jeg viser dem deres Flygtning, det er ham, som spadserer omkring paa Loftet, derom kan der ikke være Tvivl. Jeg faaer Pengene. Herre Jesus, fikken et Liv! ny Badmels Frakke, nye Støvler, disse her figger baade Sol og Vind igjennem, der skal blive spist og drukket, det lover jeg for, maaske slaaer jeg mig ned i en af Byerne som Uhrmager eller Guldsmed, jeg gjør Ganden gjør jeg, maaske udnævner Excellencen mig til Politibetjent eller Arrestforvarer, hvad! det er noget andet end at fægte sig igjennem fra By til By, og skyde Ryg for Fatter i Herberget.“

Medens alle disse lysende Planer foer igjennem ham og bragte hans smukke Dine til at straale, lagde han ikke Mærke til, at der nede paa Veien bevægede sig en mørk Skygge, som syntes at komme nærmere. Først da han begyndte at gaa videre, bemærkede han, at denne Skygge antog Skikkelse af en Rytter, indsvøbt i en stor Kappe.

Thamsens første Tanke var at gjøre sig saa lille som mulig og krybe om bag Hegnet, til den Ubekjendte kom forbi, han holdt nu engang ikke af at gjøre sig bemærket, hvor det kunde undgaaes,

men Rytteren jog henimod ham og standsede Hesten lige ved hans Side. Paa samme Tid lød en flirrende Lyd under Rappen, som af Vaaben, og der skimtedes noget, som kunde ligne en Karabin i en Rem ved Sadelknappen.

„Hvem er Du, og hvad gjør Du her?“ spurgte den Fremmede barsk og bydende.

„Hvem jeg er, kan jeg gjerne sige, jeg er en vandrende Uhrmager og skal ned til Præstegaarden i Landsbyen.“

„Der skal Du komme, det kan Du lide paa, hold Dig ved Siden af min Hest, snert ind til den, prøver Du paa at stikke af, jager jeg Dig en Kugle gennem Rygstykkerne. Er det tydeligt? Afsted!“

Rytteren red tilbage, Thamsen fulgte lidt overrasket, lidt alvorlig, der var ligesom gaaet en Sky for hans klare Sol. Imidlertid forstod han at beherske sig og udbød frimodig:

„Dragonerne tøve altsaa endnu nede i Præstegaarden, og I hører formodenlig til dem?“

„Jeg er Vagtmester!“ udbød Rytteren.

„Det er godt, jeg holder saameget af Vagtmestre, og har ogsaa noget at snakke med Jeres Officeer om.“

„Hvad vil Du ham?“

„Det skulde J blot vide. Jeg kjender mere til Jer end J til mig, jeg veed, at de har gjort Spektakler igjen inde i Kjøbenhavn, det Skarns Folk, som ikke kan lade den fremmede Excellence være i Fred. En Officeer har stiftet Komplot mod ham, Tyren er rendt sin Bei, nu søge J efter ham, er det ikke rigtigt? Jeg kan da ogsaa lide paa, at der er lovet en stor Sum Penge til den, der bringer Gartyven, død eller levende?“

„Det er afgjort,“ svarede Bagtmesteren, „hvad veed Du mere, min Søn?“

„Hvis det var mig, som kunde sige Jer, hvor Flygtningen holder sig skjult, hvor J kunde annamme ham blot ved at strække Haanden ud, saa fik jeg jo Pengene?“

„Det gjorde Du, Guldsmed; tag Benene med Dig, og lad os komme ned til Ritmesteren.“

Bagtmesteren skyndede paa sin Hest og gav af og til Thamse et lille, opmuntrende Hip med Sabelskeden, naar han ikke fulgte hurtigt nok efter.

„Har Du ellers noget udstaaende med den stakkels Flygtning?“ udbrød han, da de naaede ned til de første Huse i Landsbyen.

„Ikke det mindste,“ forsikrede Thamse, „jeg har aldrig seet ham for mine Dje, men jeg er en ærlig og retsindet Mand, som holder stift paa

Religion, Konge og Fædreland, ogsaa paa den Bengejum, der er lovet for ham. Det er jo saa ligefremt."

"Og derfor gaaer Du nu hen og bringer den stakkels Mand i Ulykke? — Gaaer vi fat paa ham, er han forloren, — Krigsretsdom, — skudt, ingen Pardon! — Du er en rask Fyr, Du!"

"Det er strenge Tider for en vandrende Haandværkssvend."

Bagtmesteren red ind i Præstegaarden, og lod Thamjen bevogte af Dragonerne, medens han gik op i Storstuen, hvor Præsten sad og spillede Kort med Ritmesteren.

Det var en ældre, fyldig Herre, med langt, graat Overskæg, bukkede Dienbryn og et solbrændt, finnet Ansigt. Hans Stemme lød skarp og gjennemtrængende, som om han bestandig troede at befinde sig paa Eskadronens Græceerplads. En anden Gjendommelighed kom tilsyne efter ethvert længere Ordskifte, eller naar han gav sin Mening tilkjende om en tvivlsom Sag. Han kneb da Munden sammen og pustede begge Kinder op, saa Ansigtet lignede en Kugle. Denne Grimace tog sig vel noget komisk ud, men imponerede tillige.

Præsten forlod Stuen og Bagtmesteren fortalte,

hvad der var hændet, hvorefter Thamfen blev ført ind.

Han lod i Begyndelsen ikke til at synes om det faste og ufravendte Blik, hvormed Ritmesteren betragtede ham, selv holdt han ikke videre af at se Folk i Dinene, og stod nu og dreiede paa sin Hue, svingende lidt til Siden med Overkroppen, og dækkede med den ene Haand over en Rist i Frakkens Sidelomme. Modet og Selvtilliden vendte imidlertid tilbage ved den forekommende Tone, hvori han blev tilstalt.

„De har altsaa ifinde at understøtte os i vor besværlige Gjerning,“ sagde Ritmesteren. „Vær saa god, tag Plads. Vi maa være meget taknemmelige over at have truffen en saadan Hædersmand.“

„Hædersmand! ja, det er jeg“, forsikrede Thamfen. „Aldrig saasnart hørte jeg, hvad der var paa færde, før jeg tænkte, der kan Du hjælpe med. Jeg holder af Dyrighed og Politi; sætte Majestæten af, slaa Excellence Struensee for Panden, fikken En! — Vige siden i Mandags har jeg gaaet og sporet efter den flemme Misbæder.“

„De mener vist siden i Onsdags,“ tillod Ritmesteren sig at bemærke. „Officeren undveg nemlig først Tirsdag Aften.“

„Det er sandt, siden i Onsdags Morges tidlig, jeg tog Feil af Dagen, og glæder mig nu over at have truffen en saa freundlich Mand som Hr. Ritmester, til at arbeide sammen med, det er mere end man kan sige om Deres Korporal derude, han var langt fra rar.“

„Er det muligt?“ spurgte Ritmesteren deeltagende, „jeg vil da ikke tro, han har ladet det mangle paa skyldigt Hensyn mod Dem?“

„Netop! han behandlede mig som om jeg havde været en Hund, talte om at arrestere mig, — hvad synes Hr. Ritmester, og saa red han og prikkede mig med Spidsen af sin Sabel, og dunkede mig, naar jeg ikke kunde gaa stærkt nok til.“

„Det lyder jo næsten utroligt!“ ytrede Ritmesteren med al den Blidhed, han var istand til at lægge i sin Stemme.

Thamsen smilede, den Deeltagelse og hensynsfulde Opmærksomhed han var Gjenstand for, gjorde et fordeelagtigt Indtryk paa ham, han følte sig hævet i sin egen Betydning, og rettede sit dristige Sprog derefter.

„Hvis det endda var det væste, men fikke Ord den Bagtmester saa talte underveis. Vilde han ikke have, jeg skulde tie med hvad jeg vidste. Jeg gjorde Synd i at bringe den stakkels Officeer i

Uleilighed, Krigsretsdom, skudt! — og saadan noget, det er jo ligesom Oprør, Landsforræderi, — han kunde komme til at klæde Steile og Hjul for sin Mund, hvis jeg gif hen og meldte ham."

Ritmesteren skænkede et Glas Vin. Thamsens Dine syntes at kjærtegne Glasfen.

„Man maa ikke regne den Slags Folk det faa nøie, driſ, min kjære Herre, og lad os glemme, hvad Bagtmesteren ſagde."

Thamsen tømte Glasſet, niſkede og ſmækkede velbehagelig med Tungen. „Det var da en livſalig Driſ, jeg holder den for en Flensborger, er Ritmeſter ikke af ſamme Mening?"

„Jeg ſkal ikke kunne ſige det, men for at komme tilbage til Deres Grinde, — Hr. Thamsen veed altsaa Beſked om den undvegne Officeer, De er kjendt her i Egnen? — formodentlig Eiendomsbeſidder eller ſaadan noget?"

Den Spurgte kaldte al den Værdighed tilhjelpe, ſom han kunde lægge i ſit Anſigt.

„Mit Navn er Thamsen," ſagde han, „og jeg er ikke ſaadan egenlig Eiendomsbeſidder, men tænſer ſtærkt paa at blive det. Jeg er af god Familie, jeg."

„Men Officeren, Lieutenant Schack Lützou!

De veed, hvor han skjuler sig, saaledes forstod jeg Bagtmesteren."

Thamsen nikkede med en hemmelighedsfuld Mine. „Det kunde nok være, men jeg siger intet, før jeg er sikker paa den udlovede Belønning; var det ikke tohundrede Rigsdaler?"

„Tohundrede Rigsdaler!" gjentog Ritmesteren, „hvis ellers den Underretning De meddeler os, leder til Mandens Paagribelse."

„Han er fangen, han er lukket inde!" ytrede Thamsen triumferende. „De behøver blot at strække Haanden ud, for at tage ham; saa Pengene! er der noget til Hinder for, at de straks kunne blive mig udbetalte? Maaſke endnu i denne Aften?"

„Haster det saameget?"

„Jeg staaer i Begreb med at gjøre en lang Rejse."

Ritmesteren brast i Latter, en langtrukken, spottende og haanlig Latter, der pludselig forandrede hele det velvillige Udtryk, som hidtil havde gjort Thamsen saa tillidsfuld.

„Nu kan det være nok med den Sludder. Reis Dig fra Stolen og her hen i Lyset," raabte han med sin Stemmes fulde Kraft. „Op med Hovedet og se paa den, der taler med Dig. Hvad

veed Du om Flygtningen, ingen Udflugter, holder Du noget skjult for mig, kalder jeg Bagtmesteren ind og lader ham trække Dig fem og tyve over Rygstykkerne, det pleier gjerne at hjælpe. Forstaaer Du, fem og tyve!"

„Men, Hr. Ritmester, Hr. Ritmester! hvad vil De, jeg skal sige? Er det Lønnen for alt, hvad jeg har gjort for Dem? jeg er en ærlig, dansk Mand, jeg speider og giver Agt, jeg trasser hen over Stok og Steen i det Guds Veir, for at hjælpe paa Deres Sager, og saa taler De mig saadan til.“

„Hvad veed Du saa om Officeren, kjender Du ham?“

„Ikke personlig, men naar jeg lægger alt det sammen, jeg har hørt i aften, troer jeg nok jeg kan vise Dem, hvor I skal tage ham. Derfor faaer jeg jo alligevel de to hundrede Daler?“

„Hvor holder han sig skjult?“

Thamsen saae mistroisk iveiret, og lod til at betænke sig paa Svar.

„Hvor har han skjult sig?“ gjentog Ritmesteren med Tordenrøst. „Bagtmester Hof! træd ind!“

„Han har lagt sig op paa et Loftskammer i Krostedet her lidt nør paa, jeg skal selv føre

Dem derhen, siden det er mig der faaer Pengene. De behøver bare at give Rytterne Befaling til at sidde op."

"Men alt det Du her fortæller, vidste vi jo iforveien, der er ikke det mindste nyt i din Historie. — Hvad er Du saa selv for en Karl, nu ingen Fursvandserier mere."

Thamsen nylede lidt med Svaret, han følte Jorden glide bort under sine Fødder, hans Hænder famlede uafbrudt paa Trakken, en Vane, der er egen for den Forlegne og for den, der bevæger sig paa usikker Grund. Han bemærkede det forfærdende Blik, som vedblev at være rettet paa ham, og vidste ikke hvorledes han skulde undgaa det, Rynkerne i Ritmesterens brune Ansigt tiltog, Skyerne syntes ligesom at fortætte sig om hans Bænde.

"Hvem er Du, ud med Sproget?"

"Jeg er en fattig, reisende Haandværker."

"Din Profession?"

"Guldsmed."

Bagtmesteren, som havde holdt sig henne ved Døren, traadte frem, hilste med Haanden mod Banden, og tillod sig den ærbødige Bemærkning, at Personen for lidt siden havde kaldt sig Uhrmager.

„Undersøg ham!“ sagde Ritmesteren.

Thamsen gjorde en afværgende Bevægelse, men følte i det samme en vældig Haand knuge sig fast om hans ene Skulder, medens en anden Haand gled ned over hans Klædning, og drog fra Brystlommen en gammel Tegnebog frem, som blev lagt hen paa Bordet. Blandt en Mængde forskellige ligegyldige Sager laa et sammenfoldet Papir, som viste sig at være et af disse Vandrebrevbreve enhver Haandværkssvend, der begav sig paa Reise, dengang maatte være forsynet med. Ritmesteren læste det samvittighedsfuldt igjennem, mærkede sig enhver Paategning og lagde det bort med den Ytring, at Vandrebrevet lod til at være i fuldstændig Orden.

„Det vidste jeg jo nok,“ svarede Thamsen og reiste frimodig Hovedet.

„Kun er det mærkeligt, at „Kundschaften“ her er udstædt for Guldsmed Sivert Strip, Du er jo ikke Guldsmed, heder heller ikke Sivert Strip, saavidt jeg mindes. Og hvad er det, vi har her? — et andet Vandrebrev, ogsaa i fuldstændig Orden, lydende paa Uhrmager Offe Thamsen. Du lader til at være en forsynlig Mand. Hvad har Du at sige hertil?“

Thamsen vædede Læberne med Tungen, lagde Hovedet lidt paa den ene Side og smilede.

„Det er jo saa ligefrem, naadige Hr. Ritmester! mit ærlige Navn er Offe Thamsen, som jeg før sagde Dem, den anden Kundschaft gjemmer jeg til Minde om min kjære Søstersøn Sivert, ham, som kom saa galt afsted ved den nye Gryn-mølle.“

„Veed Du, hvad jeg sidder og tænker paa, Offe Thamsen. Nu vil jeg gjemme Dig, til vi komme til Byen, saa kan Fogden se, hvordan det forholder sig med din kjære Søstersøn. Tag Jer af ham, Bagtmester Hof, og hvis han prøver paa at slippe bort, saa snør hans Hænder og Fødder sammen med en Stigrem. Først er det dog bedst, han følger med, og viser os, hvad han veed om dem, vi søge efter.“

Lidt senere forlode Dragonerne Præstegaarden og rede i flere smaa Hold opad mod Krostedet.

Snefaldet var ophørt. Maanen viste sig bag nogle mørke og sønderrevne Skyer, naar disse skiltes, brød af og til en klar Lysstribе frem over Eggen, en lang og blaalig Slagsfygge faldt da ned paa Snefladen fra den splittede Rytterhob.

I Krostedet var alt stille og ligesom uddøet. Det begyndte at blive silbe i Tiden og Beboerne vare gaaede iseng. Lænfekunden udstødte et lang-

truffent Hyl, da Dragonerne omringede Stedet. Korporal Hof red hen til Døren og bankede paa.

„Jeg er bange for, vi kan spare os Uleiligheden,“ sagde Ritmesteren og pegede op mod et langt, flagrende Stykke Løi, der hang ned fra et aabentstaaende Vindue i Loftskammeret. Ved nærmere Eftersyn viste Gjenstanden sig at være et gennemskaaet Lagen, fastgjort i Vindueskarmen. Flygtningen var forsvunden.

„Det er ikke muligt at begribe, hvem der kan have advaret ham,“ forsikrede Gaardskarlen i det Forhør, Ritmesteren optog over Folkene. „Ingen af os har seet noget til ham, eller talt med ham den hele Aften. Jeg raabte blot op til Maren, da jeg kom hjem fra Byen, at nu var der kommen Dragoner ned i Præstegaarden.“

3.

Hvad der håndtes paa Ballet.

Herregaarden Høgholm, hvor der var Bal denne Aften, laa i en lille Lund af Ege og Bøgetræer, der paa tre Sider omfattede Haven og Hovedbygningen, som en Ramme. En Kastanie-

allee førte op mod Facaden og Gaardspladsen var indhegnet af en Muur med snirklet Jernport i Rococostil. Haven skiltes igjen fra Skoven ved et Hegn af smækre og høie Enebærstager, der hist og her aabnede smaa Gjennemgange ud til det Frie.

Fausten laa Sneen i store Bjerger føjet sammen langs med Hegnet, indenfor vare Busketterne indhyllede som i et blødt, hvidt Bomuldstæppe, hvorfra hist og her en sort Green ragede iveiret. Mørket, Blæsten, Ødet dannede en gribende Modsatning til det Liv, som fandt Sted oppe paa Gaarden. Her straaede og jublede alt, Portene stode aabne, Lysene fra Lygter og Blus faldt hen over Bogene og den ørkesløse Tjeneriskare, som drev omkring derude, og over Bønderne, der stimlede sammen, for i perspektivisk Afstand at tage Festen i Diebyn. Fausten stod Helligdommen aaben for de Menige, Musikens vuggende Toner lød ned til dem. Under Lyseskronerne histoppe saae de bølgende Skyer af hvide, lustige Skikkelser glide forbi Vinduerne, eller talende Grupper, der samledes, skiltes og forsvandt hvert Dieblif, alt var forenet paa dette Skjønhedens Marked: Sorgløsheden, der gav sig hen for det den var, det raffinerede Koketteri, der udfoldede sig i enhver Bevægelse,

i ethvert tilfløret Blik, den sløvede Overmættelse, den hungrige Livslyst, den higende Længsel, barnlig Lykke, Attraa og Hengivelse, alt vekslede, hvirvlede, indhyllet i Blomster og Flor og Silke.

Langs med Bæggene sidde Mødrene, tilsyneladende lutter Opmærksomhed for den fælles Underholdning, saa rig paa Ord og saa fattig paa Tanke. En lykkelig Fortids blide Minder svæve forbi dem, som Stjerneskud i en lang Nat, medens Dinene følge den unge Datter, der flyver hen over det bonede Gulv. Er hun friskere end de Andre, nydeligere klædt, bemærker man hende? spørger hun sig selv, „og skriver det op i sin Bog, hvergang Publikumet flapper“. Der mødes endelig de To, som saalænge søgte hinanden. Ingen aner, hvormegen Møie det har kostet, at faae den fælles Indbydelse til iaften bragt istand; han taler, hvisker, og naar han tier, føre Dine og Mine-spil et endnu rigere og ligesaa forstaaeligt Sprog, hun smiler, rødmer og piller Svandunet af sin Bifte, hun lytter, hun venter, vil han nu endelig sige det, hun meest længes efter at høre? De glemme Balsen, Tiden, Stedet, tro deres gennemfigtige Hemmelighed ubekjendt for alle, der behøves alligevel intet Nøglehul, for at opdage

hvad her foregaaer, et Blik er tilstrækkeligt, det er som at se ind ad et aabent Kjældervindue.

Nede paa Trappen staaer Bondekonen med sit Barn, indsvøbt i Uldklædet, hun har over Skuldren. Den Lille kryber sammen, Snevandet drypper fra Moderens Hals ned paa Barnet, det søger forgæves et tørt Sted at lægge Kinden til, alt er vaadt og koldt, de slappede Træk fortælle om Nød og Forjagelse. Manden ved hendes Side stirrer mørk og alvorlig hen for sig, i dette Dieblif maaler han vist det svælgende Dyb mellem Overdaadigheden histoppe og Savnet hernede, iasten har Billedet faaet mere levende Farver, og viser sig tydeligere for ham end sædvanlig.

De heldigere Tilskuere havde tilkæmpet sig en Plads paa begge Sider af Trappen, enkelte endog inde i selve Vestibulen, her stode de skjulte af Laurbærtræerne og Blomstervaserne, medens de stak deres pjustede Hoveder frem mellem Grenene efter alle disse nydelige Skikkelser, der indsvøbte i Joerværk steg op ad Trappen i gyngende og eftergivende Bevægelser, som lode Kniplinger og Blonderne paa deres Dragt slagre og bruse. Lagde en af disse Damer tilfældigvis Mærke til de stirrende Dine og den aabne Mund, hvis fælles Udtryk var Henrykkelse og Beundring, hørte hun det dæmpede

aa-aa! der lød efter hende, smilede hun blot, og blev slet ikke fortørnet derover.

De allerheldigste Tilskuere vare dog de, der ifølge et vist intimt Forhold til Tjenereskabet, havde faaet Lov til at stille sig op paa Gangene til Balsalen. Derfra kunde deres Dine naae lige ind i selve Paradiset, hvergang Døren aabnede sig. Utrolige Lykke! af og til faldt der en Skive Brød ned i Skjødets paa dem, et Stykke Steg eller en lille Kage, som hurtig forsvandt i en Klud og en dertil indrettet dyb Lomme. Var det vel muligt at forlange mere?

Omtrent ved Midnatstid sneg en mørk Skikkelse sig langs med Alleen op til Herregaarden. Han var indhyllet i en Natterkappe, hvis opslaaede Krave næsten skjulte hans Hoved. Det der blev synligt af Ansigtet i de Diebliske, Maanelyset gled ned mellem Skyerne, var smukt og mandigt, man saa da ogsaa, at han var bevæbnet, idet Skeden af en lang Kaarde stak ud under Kappen. Han gjorde sig piensynlig Umage for ikke at blive iagttaget, standsede og lyttede, naar han troede at høre Stemmer, skjulte sig omhyggelig bag Bustene paa den anden Side Grøften, naar Noget gik forbi. Da han kom nærmere op mod Gaarden, hørte han til en Side og fulgte Hegnet udenfor Høg-

holms Lund. Her troede han sig i Sikkerhed, et Skridt bragte ham ind over Hegnet, det var ikke længer muligt at blive bemærket i den tætte Underfkov af unge Bøge, Brombærranker og Hindbærbuske, som spærrede Veien mellem Stammerne.

I de sidste Timer var han bleven forfulgt af Dragonerne, jaget som et Dyr fra Hegn til Hegn. Nede ved Ørslev havde de skudt efter ham, lidt senere omringede de ham paa en aaben Mark, greb ham og vilde binde ham, da han pludselig rev sig løs, kastede Korporal Hof overende og jog afsted igjen. Atter begyndte Jagten, heftigere og vildere end før. Flygtningens Kræfter vare udtømte, han gispede efter Luft, standsede et Dieblif, og saae omkring sig med den Fortvivlelse, som griber selv den Stærkeste, naar han har prøvet alt, og seet det sidste Baaben briste i sine Hænder. Dragonerne kom jagende nede paa Marken, spredte i en lang Række, rede til at drage sig sammen om ham, men foran dem, kun et lille Stykke borte, laa et langstrakt Ellekrat, og for Enden af dette en uvejsom Mose; han kjendte alt saa godt fra tidligere Dage, en Mand kunde tilnød bugte sig gjennem Krattet, men det var umuligt for en Rytter, der var altsaa Maalet, der var Fjelsen, han flygtede igjen og naaede Krattet i samme

Dieblif som Dragonerne. Vilde de nu fortsætte Jagten videre maatte de nødvendig stige af Hestene, trænge ind mellem Bussene tilfods, og medens Ritmesteren overveiede dette, foer den Forfulgte, som en affkudt Piil, foran dem, man kunde følge den Retning han tog ved at lægge Mærke til de hølgende Grene, det raslede lidt i Løvet og den frozne Sne, saa blev det stille derinde. Flygtningen var forsvunden.

Fra nu af lod den værste Fare til at være overstaaet; medens Dragonerne deelte sig i to Hold, hvoraf det ene oplevede nogle sørgelige Eventyr inden det naaede over de gyngende Tuer i den tilfneede Mose, og det andet maatte gjøre lange Omveie, for at komme ovenom Krattet, fulgte Flygtningen en lille Jodsti, som i lige Linie førte op mod Herregaarden, og lagde snart et godt Stykke Vei mellem sig og Forfølgerne. Lyden af de pustende Heste og Rytternes Stemmer blev efterhaanden svagere, tilsidst forsvandt den, de havde tabt hans Spor, han behøvede ikke længer at ile saa hurtigt afsted, der kom en Følelse af Tryghed over ham, og et spottende Smil gled over hans sorgløse Træk, medens han her stod oppe paa et Dige, og saae sig om til alle Sider.

Maanelyset blev stedse klarere, men skinnede endnu igjennem en disig Taage, som forbød at skjelne andet end de nærmeste Gjenstande; Bønderne sang medens de gik hjem til Landsbyen, og inde i Skoven raslede Vinden i det visne Bøgeløv.

Efterat have hvilet lidt, skred han rolig og besindig hen ad den brede Kjørevei op til Herregaarden. Taagen i Gnebærhegnet var luffet, han trøb over den og kom ind i Haven, Balmusiken lød ham imøde, Lysene straaledede ud over Sneen, han kunde skimte Skyggerne, der jog forbi Salens Vinduer, og sneg sig langs med en Sidemuur, der endte nede ved et stort Drivhuus. Dens Dør lod sig aabne, han rystede Sneen af sine Fødder før han traadte ind, skred fremad mellem Planter og Buske til den modsatte Dør, som førte op i Hovedbygningen. Ingen saae ham eller kom ham imøde i den lange Gang, hvis Varme dannede en behagelig Modsatning til Kulden og Blæsten udenfor. Lysene i nogle ophængte Bliklampetter kastede et døsigt Skær hen paa en Række Døre, betegnede med Numere, det var Gjæsteværelserne for de Familier, der kom i Besøg og overnattede paa Gaarden. Til et af Værelserne stod Døren paa Klem, han hørte Stemmer, traadte ind og luffede efter sig.

Han befandt sig nu i et lille Kabinet, hvis eneste Vindue vendte ud mod Haven; det tiltagende Maanelys lod ham skjelne alle Omgivelser. En Himmelseng med tætte Bomuldsgardiner stod op til den ene Væg. Et Skab og nogle hvidlakerede, skrøbelige Stole udgjorde Meublerne, et stribet Tæppe skjulte Gulvet. En parfumeret Duft opfyldte Luften derinde. Musikken fra Salen lød dæmpet og blød herover. Han saae sig i Speilet, purrede op i Haaret, strakte sig og smilede, han kjendte Musikken, en Gavotte af Gretry, som dengang gjorde Lykke og hørttes allevegne, han nynnede nogle Strofer af Melodien, og følte et ubeskriveligt Velbefindende under Hvilen og Freden, efter alt hvad der var hændet denne Nat, men ogsaa en tiltagende Træthed, som Bærelsets Varme og Duften forøgede. Hans Dine bleve tunge, han kæmpede mod Søvn, gabede og lod sig tilsidst falde ned paa Sengen. Et Mylr af Tanker og forvirrede Syner foer igjennem ham.

„Herinde var det, den lille Komtesse Reventlov boede i Jagttiden, sidste Efteraar,“ hviskede han til sig selv; „sikke Hænder og Dine, søde Dine, graa, fløielsbløde Dine! — nei, det var vist i Bærelset ved Siden af, — dernede paa Havebænken stjal jeg en Rose fra Bertha Krag, nei, jeg fik den,

— Mage til Figur og smaa Fødder findes der vist ikke i den hele Verden, — saa skulde jeg ride med hende, og altid løfte hende ned af Hesten. — Jeg burde have lukket Døren i Laas, — aa, Fanden i Bولد med Dragonerne, herop komme de da ikke ridende. — God rolig Nat, Hr. Ritmester! sov vel og drøm om mig." Gardinerne gled sammen om ham, han faldt i Søvn, Ungdommens Søvn, der lukker alle Betyrninger ude.

Noget senere lod Skridt paa Gangen, en Kammerpige viste sig med et tændt Lys og aabnede Døren for en ung Dame, hvis blege Ansigt bar Spor af Valnattens Anstrengelser.

"Berthelsen kan gjerne gaa iseng," sagde hun, "De trænger vist til Ro, — jo, jeg kan se det paa Dem, De misser saadan med Dinene. — Gif Berthelsen Skjødets forandret paa min Ridedragt? — jeg vil ikke vækkes før Kloffen tolv imorgen, hører De, allertidligst Kloffen tolv. — Godnat!"

Berthelsen gif, den unge Pige lod sig synke tilbage paa en Stol og betragtede sit Billede i Paaflædnings-speilet, der var indfattet i Døren til Klædeskabet. Alt hos hende, Holdning, Gang og Maaden paa hvilken hun bar sit Hoved, røbede den fornemme Dame, der var et Sprog i hendes store Dine, som fængslede, en Mildhed og Ynde

over den hele Skikkelse, som vandt og en ukunstlet Naturlighed, som befæstede hvad hun engang havde vundet.

Medens hun laa henflængt i Lænestolen og betragtede sig selv i Speilet, viste den halvaabne Munds Smil og den tilfredse Mine, hun sendte sit Billede, et Udtryk af Forkjælelse og Lykke, som ikke kjendte synderlig til uopfyldte Ønsker. Det var maasse kun Trætheden efter Ballet, som i denne fildige Time lagde et Slør over hendes blaa sorte Dine, men i Forbindelse dermed fremkaldte dog den hvide, næsten gennemsigtige Hudfarve, det Rarte og Spinkle i alle hendes Former, en Tanke om noget Svagt, noget Hjælpeløst og Uselvstændigt, som syntes at paakalde Beskyttelse, en Fantasi-artikel, glimrende men skrøbelig, en Drivhuusplante, der vilde gaa tilgrunde i Stormen, og til hvem Himlen derfor burde opspare lidt af sit Solskin og sine lune Vinde.

Professør Juel har malet et stort Billede af hende, det skriver sig fra hendes første Ungdom, og er som Kunstværk betragtet et Udtryk for alle de glimrende Egenskaber, denne udmærkede Mester besad. De mørke Dine straale, den lille Mund smiler, og viser noget af hendes hvide Tænder, hendes Hudfarve synes aldrig at at være bleven

berørt af nogen Solstraale. For nogle Aar tilbage var det ved en Leilighed, jeg husker ikke hvilken, udstillet her i Kjøbenhavn, nu har det faaet Plads paa en Herregaard nede i Holsteen, det lever, det taler, og synes endnu saa frisk i alle sine Nuancer, som om det var malet igaar. Den der engang har seet dette Billede, glemmer det ikke siden.

En Stund blev hun siddende foran Speilet, Dinene sænkede sig, Armene glæde ned paa begge Sider af Stolen, hun smilede, hun drømte, medens en Hærskare af Billeder, Grindringer fra Ballet, afbrudte Samtaler, dæmpede Ord og Forsikringer, der havde lydt som Kjærtegn, fore forbi hende. — Festen selv er intet, sammenlignet med Forventningerne, som gaa forud, eller Grindringerne, der følge efter. Bludselig blev hendes Drøm og Hvile afbrudt, hun foer iveiret og lyttede, henne bag de sammentrufne Gardiner lød et dybt Aandedrag, der gjentog sig fredeligt og roligt i bestemte Mellemrum. Hun greb Lysestagen, og Haanden skælvede, medens hun drog Gardinet tilside. I samme Nu vaagnede Flygtningen, reiste sig iveiret, og blev siddende paa Kanten af Sengen. Lysets Skin faldt et Dieblisk hen over hans Ansigt, over det forbavsende og lykkelige Smil, som endnu syntes

at være et Udtryk for Drømmen, han saa pludselig var bleven vækket af. Hun skreg ikke, men veg tilbage. Lysestagen tabtes, hun støttede sig til Bordet, og pegede med en bydende Bevægelse hen mod Døren.

„Hvad vil De her, hvem er De, gaa Deres Vej.“

„Ja,“ sagde han, „jeg gaaer øieblikkelig, Ulykken er blot, at jeg ikke ret veed, hvor jeg skal gaa hen, kommer jeg udenfor denne Dør, bliver jeg greben, fængslet, skudt, men alt det angaaer rigtignok kun mig selv, bliv blot ikke bange, jeg har mere at frygte end De.“

„Hvem er De, hvorledes kommer De her?“

„Det er en lang Historie. — Gud velsigne Dem! tillad jeg dreier Nøglen lidt om i Døren, til jeg har forklaret mig, jager De mig saa bort, kan jeg altid pile ud af Vinduet. Jeg er Schack Lühou, Lieutenant i Livgarden. Gieren af Gaarden er en Bekjendt af mig, sidste Gang, jeg var her dansede jeg nede i Salen, inat kommer jeg som Flygtning listende op ad Gaardtrappen. Dersom min naadige Frøken vidste, hvorledes de har spøttet om med mig, disse Satans Dragoner, med deres tykke Ritmester i Spidsen, han vil vist sove godt inat efter den Tour, de jage mig som et vildt

Dyr, nede ved Skoven skød de til Skive efter mig, men der var ingen Tid til at lade sig dræbe, jeg hoppede gennem Moser og Krat, over Hegn og Gjerder, til de endelig tabte Sporet heroppe ved Gaarden. Døren fra Haven stod aaben, Folkene vare vist nede og se Dem danse, jeg listede herind, der stod Sengen, jeg faldt isøvn, udmattet og dødsstræt som jeg var. Siig, De er ikke vred, De er ikke bange, nu gaaer jeg min Vej."

Han talte saa trofskyldigt, saa ligefremt, der var et Sandhedspræg udbredt over alt hvad han sagde, saa var der ogsaa en Straale i hans gennemtrængende Blik, en Hyldest, en dyb Beundring, som beroligede hende. Hun følte, hun var Hersterinden her, og at hendes Rolle skulde være Frelserens. Blot er det tvivlsomt, hvorvidt han havde vundet noget ved at nævne sit Navn, det tilhørte ganske vist en hæderlig Familie, men overført paa ham, betegnede det en Person, der var kjendt for at gaa til Yderligheder i alt, og om hvem der fortaltes en Mængde eventyrlige Historier.

Hun saae lidt paa ham med sin stolte og fornemme Mine. „Hvad er Aarsagen til at De flygter og at man forfølger Dem?"

„Jeg har conspireret en lille Smule, det er umuligt at finde sig i den fremmede Doktors Regi-

mente, lad ham holde sig til sine Plastre og
 Piller, jeg synes, der er saameget at kurere paa
 ved Hoffet, at han ikke behøver at give sig af med
 at kvafjalve paa Riget; jeg sluttede mig til Folk,
 der tænkte som jeg, tilskrev min Papa et langt
 Brev derom, det min Søster skulde tage med sig
 hjem, hun tabte det paa Trappen, en af Hof-
 damerne var saa venlig at levere det til Hendes
 Majestæt Dronningen. Dermed er alt fortalt.
 Om Natten dundrer det paa min Dør, en Kamme-
 rat kommer ind og hvisker: flygt! jeg har Ordre
 til at arrestere Dig og kan ikke trække det ud
 længere end en Time, inden den Tid maa Du
 være borte. Saa flygtede jeg."

"Ja, alt dette er meget godt," sagde hun,
 „men nu maa De gaa, eller ogsaa maa jeg gaa.
 De begriber vel —." Hun blev afbrudt ved
 gjennemtrængende Toner af en Trompet, som lød
 nede i Gaarden, straks efter hørtes Stemmer ude
 paa Gangen.

"Der have vi Dragonerne," hviskede Lützou,
 „saa fandt de dog mit Spor, jeg som troede at
 være sikker her."

Stemmerne udenfor bleve mere højrøstede,
 smaa, hurtige Fodtrin og raslende Rjoler lød hen

over Gangen, fra forskjellige Bærelser blev der ringet heftigt. Det bankede.

„D min Gud, min Gud!“ hviskede hun og foer hen til Døren. „Hvem er det?“

„Det er mig, Berthelsen,“ svarede en Stemme udenfor, „hele Huset er i Oprør, Dragonerne gennemløbe alle Bærelser, de komme vist strax herop. Befaler Frøkenen jeg skal hjælpe Dem?“

„Nei, gaa De til Ro, Berthelsen, jeg behøver Dem ikke.“

Berthelsen forsvandt, den unge Dame vendte sig om mod ham: „Hvad skal jeg gribe til? hvis de aabne Døren, hvis de se Dem!“

„Dragonerne komme ikke ind i en Dames Bærelse, dertil er Ritmester von Thienen formeget Kavalleer. Forresten veed jeg nok, hvor jeg kunde skjule mig, hvis De tillod det, derinde i Klædeskabet, — nei, se ikke saa overlegent paa mig, jeg begriber nok, at det ikke lader sig gjøre.“

Hun stod og lyttede ved Døren, Maanelyse fra Vinduet faldt hen over de hvide Skuldre, hele hendes lille Person skjælvede i en dødelig Angst, idet hun hørte de Fremmedes kraftige og flirrende Fodtrin komme op ad Trappen, hun stod et Dieblif stum og ubestemt og trykkede Hænderne

ind mod Brystet, hun hørte sig tilbage og saae hønfoldende hen mod ham.

„De komme!“ hviskede hun. „Hvad skal jeg sige, dersom Dragonerne træffe Dem her?“ Hun bevægede hestigt sin smalle, atlassklædte Fod paa Tæppet. „Hvorfor gif De ikke før, da jeg bad Dem derom?“

„Frygt ikke,“ svarede han med en Stemme, som lød rolig og dæmpet, „der skal Ingen træffe mig. For lidt siden vilde jeg blive, da gjaldt det mit Liv, men nu gjælder det Deres Vre, saa gaaer jeg.“

Han saae ud ad Vinduet og aabnede det forsigtigt. „Fanden i Bøld med mig, jeg skal snart komme afsted. — Vil De blot til Afsted gjøre mig den Fornøielse at kigge lidt ud, saa skal De se, hvordan jeg slipper fra dem,“ vedblev han med denne Blanding af Spøg og Sorgløshed, hvori han hidtil havde udtrykt sig. Han steg op i Vindueskarmen og samlede Rappen om sig. „Guds Fred over Dem, nu er Deres Vre reddet.“

Han vilde springe ned, men følte i det samme en blød, skjælvende Haand lægge sig paa hans Skulder.

„Bliv!“ hviskede hun.

Dette ene Ord, der lød saa sagte, blev ud-
talt med en Myndighed, som ikke taalte nogen
Modsigelse. Han vendte sig tilbage, forbavsset,
maalløs og stirrende paa hende. Hans Omgangs-
freds i de sidste Aar havde tilbudt rige Erfaringer,
og ladet ham tvivle om meget, men hvad han
her saae for sig, kunde ikke misforstaaes, han følte
en Bevægelse, han ingensinde tidligere havde kjendt,
bøiede sig tavs, lukkede Vinduet og vedblev at be-
tragte den unge og fine Skikkelse, der med en
aristokratisk Ynde stod og støttede sig til Stole-
ryggen, som om hun frygtede for at falde. Hun
var bange, ikke for sig selv, men for at blive
misforstaaet af de straalende Dine, der vedblev at
søge hende, ligesom Blikket bestandig drages mod
Lysen. Han krøb sammen i en Krog; saa langt
tilbage han kunde komme, og saa blev han.

 4.

Sporløs.

Da den næste Morgen kastede sit blege Lys
ind igjennem Vinduet, faldt det paa en broget

Uorden af hængslængte Handsker, halvvisne Blomster, en krøllet Balkjole, og i Sengen en ung, sovende Pige. Lühou var forsvunden, og Sneveiret, som begyndte igjen om Morgenens, sfiulte ethvert Spor af hans Fodtrin udenfor. Dragonerne havde forresten ikke gjort noget Forsøg paa at trænge ind i Damernes Bærelser, de forlode Gaarden og vendte tilbage til deres tidligere Kvarteer i Landsbyen.

Alt hvad Flygtningen havde oplevet denne Nat forekom ham som en Drøm, medens han i Morgenens Tusmørke skred gennem Skoven og tog Veien ned mod en af de nærmeste Herregaarde, hvorpaa denne Egn er saa rig. Her fik han sig en Hest, kom lykkelig gennem Landet og fandt et Asyl hos en Slægtning, der boede saa affides, at Ingen fandt paa at søge ham der. Den nærmeste Tid efter Lühous Flugt gav desuden hans Fjender saa meget at tænke paa i deres egne Sager, at de glemte hans. To Maaneder senere exploderede den almindelige Misfornøielse, der saalænge havde samlet Kræfter i Stilhed. Struensee besad større Gøner til at skabe sig en Stilling end til at vedligeholde den. Paa det minderværdige Hofbal, den 17de Januar 1772, blev han og Brandt arresterede, og Dronning Caroline Mathilde

ført til Kronborg. De to første gik fra Fængslet til Skafottet paa Østerfælled, Dronningen derimod blev forviist til Celle. Hendes Fjender havde feiret, sidenefter forundrede man sig kun over, at de behøvede saa lang Tid dertil. En stakkels, evneløs Konge blev ført i en ny Tømme og brugt til Redskab for andre Interesser, det var Summen af en Hofrevolution, hvori Folket ikke tog Deel. Guldberg dannede et nyt Ministerium, og Juliane Marie kaldte sine fordrevne Yndlinge tilbage. Martyrerne bleve nu til Helte.

Ogsaa Schack Lüchow kom tilsyne og modtoges med aabne Arme. Hans Navn var bleven udsløtt af Gardens Rister, og han tænkte ikke paa at faae det indskrevet igjen, han var kjed af Soldaterlivet og afflog de fristende Tilbud, Grev Rantzau Ascheberg gjorde ham, han besandt sig for Diebliffet under Indflydelse af en ny og fremmed Hersker, der lagde Beslag paa alle hans Tanker.

Det første Brug han gjorde af sin Frihed, var at drage til den Egn, han nylig havde forladt som Flygtning. Herskabet paa Høgholm var reist bort fra Gaarden, og taget ind til Kjøbenhavn, den nye Statsstyrelse trængte til friske Elementer, og disse kom tilsyne overalt, man be-

høvede blot at strække Haanden ud i den store Hob, som troede at maatte benytte det gunstige Dieblif og allevegne fra stimlede sammen, for at bade sig i den opgaaende Sols Straaler.

Hvorfor tøvede da Lüzou flere Dage nede i den forfaldne Kro, skjøndt hans Bekjendte paa Høgholm havde forladt Gaarden? Lunden var bleven grøn siden sidst, Slaaentornen blomstrede paa Gærderne, oppe i den blaa Luft jublede Lærken, og i Kæret havde Viben travlt med at finde en Tue til sine Egg, men Egnen var dog næsten lige saa øde og bar som i Vinter.

„Det er vist den rare Mad, som holder ham,“ meente Espen Dam, „og saa Vinen, den er heller ikke at foragte, det skal Kammerherren bevidne, siden den kommer fra hans Kjælder.“

Krofonen rystede paa Hovedet. „Jeg troer hverken det er Maden eller Vinen, der stikker andet under. Han har noget isinde med gamle Høgholm deroppe, hver Dag driver han ad den Vej, forgangen kom han først hjem og spiste til Middag, da Sol gik ned. Lene saae ham oppe i Lunden staa og lirke ved Døren til Indeluffet, og lille Jens har seet ham sidde paa Diget og stirre over paa Gaarden, som om det var en Pige, han figgede efter.“ Hun greb Mandens Arm og drog

ham hen til Vinduet: „Der gaaer han igjen, hvad gjælder det, at han dreier ind i Kastaniealleen?“

Manden saae ud. Paa Veien gif Schack Lükou, bøiet og taktfuld, standjede et Dieblif ved Tværstien, og valgte derefter Alleen, som Kronen havde forudsagt.

Inde paa Høgholm mødte han den gamle Tjener, der under Herfabet's Graværelse førte Opfigt med Gaarden. Han bar en hvid Kittel, røg paa sin Pibe, og fremviste et Ansigt, hvis rødblaa, opsvulmede Næse stod under utvivlsom Indflydelse af alkoholholdige Drikke.

„Du er jo Kasper Kof, den betroede Tjener, som Kammerherren saa tidt har talt til mig om, ikkejandt?“

„Begribelig,“ svarede Manden med et selvtilfreds Smil. „Jeg er Kasper Kof.“

„Veed Du, hvem jeg er?“ spurgte Lükou.

„Jeg har seet Herren før, De var nok med paa Jagt ifjor, da vi red den store Kronhjort op, De var her vist ogsaa til Høstballet i Efterommeren, det er blot Navnet —“.

„Navnet gjør intet til Sagen. Har I Jeres Heste endnu paa Gaarden, den graa Hingst, Kammerherren fik nede i Holsteen?“

„Begribelig — han staaer inde i Stalden, det er Kammerherrens Diefsteen, et retfærdigt Dyr, alle Menneſker ſkal hen og ſe ham.“

„Træk ham ud, Kaſper Rok, og lad ogsaa mig tage den i Dieſyn.“

„Det ſkal ſke, jeg ſiger dog Herren iſorveien, den er ikke tilſals. Kammerherren har været budt Guld og grønne Skove for den, men han ryſter paa Hovedet dertil.“

Hingſten blev ført ud i Gaarden. Schack lod til at betragte den med ſtor Interesſe.

„Træk den nu ind igjen, lille Kaſper, og tag dette til Tak for din Uleilighed.“

Med diſſe Ord rakte Schack ham et Pengeſtykke. Kaſper ſaae iveiret, og gjorde derefter et dybt Buſ, Gaven forekom ham anſeelig.

„Nu ſkulle vi til at ſnakkas lidt ved om mit andet Grinde,“ vedblev Lühou, „det var den Guldring, jeg tabte iſſor oppe i et af Gæſteværelſerne, har I funden den ſiden?“

„Jeg veed ikke af nogen Ring at ſige, der er Ingen, ſom har talt til mig derom.“

„Jo, jeg fortalte det til Tjeneren, da jeg rejſte bort, ham, den Rødhaarede, ſom opvartede mig, jeg vil blot lade Dig vide, lille Kaſper Rok, at hvis Du ſkaffer mig den Ring tilveie, ſkal Du

faae din Uleilighed betalt. Det er for dens Skyld, jeg idag er reist ned til Høgholm."

"Hvor boede Herren sidst, De var her?"

"Ja, husker jeg det? lad os komme op i Korridoren, saa finder jeg vel Bærelset, helst naar vi gaa igjennem Døren fra Drivhuset, den Vej fører jo ogsaa til Gjæstefamrene."

Lühou gif foran, Rasper slentrede efter, med Hænderne paa Ryggen og et lille, tvetydigt Smil omkring Læberne, der kunde udlægges som om han ikke ret troede paa den Historie med Ringen.

Da Lühou kom ind i Gangen, stod han et Dieblif og betænkte sig, før han gif videre. Instinktet skuffede ham denne gang, Bærelset, han kom ind i, var ikke det han søgte, han saae to Vinduer istedetfor et, forskjelligt Bohave, Rummet var større, og de Sirlses Gardiner paa den toppede Himmel-seng havde en anden Farve. Han aabnede Døren til det næste Bærelse.

"Her er det," sagde han og traadte ind.

"Jeg kjender alt igjen."

Tjeneren saae vist paa ham, han smilede ikke mere, men lo høit og rev sig i det krøllede Haar. "Ja, Hr. Lieutenant maa nu ikke tage det ilde op, men jeg er en gammel Ræv, jeg, og troer ikke rigtig paa det, De her fortæller."

„Hvad troer Du da, Kasper Rof? kom kun frem med din Mening.“

„Lieutenanten siger, Han har tabt en Ring heroppe, begribeligt, saa har De tabt den, men derfor rider De min Sjæl ikke ned til Jesper Dam og tøver to samfulde Dage tilende i den Svinehytte. Hingsten jeg traf frem og lod paradere, var ogsaa en Reie til at fange Torf med! nei, nei! det ligger ikke i den Lomme. Hvad om vi nu sagde, at Lieutenanten havde faaet Rig paa vor gamle Gaard og hørt snakke om, at Kammerherren tænker paa at skille sig ved den, — at det er derfor De gaar og beseer Lunden, tarer Træerne og skridter Pladsen af udenfor Drivhuset? Jeg har lagt Mærke til det altsammen, jeg saae Dem igaar og imorges, — ja, jeg taler kun saadan af mit Hjertes Enfoldighed, men er det ikke nærmere ved Sandheden, end Historien med den fleine Gulbring?“

„Du er ikke tabt bag af en Bogn, lille Kasper Rof, det Indfald med at kjøbe Høgholm skal Du have en Mark for, se der! men saa holder Du reen Mund med hvad Du veed, ikke min Sjæl et Muf, forstaaer Du, jeg selv har ikke omtalt den Sag for min allerbedste Ven. Ringen har det nu

alligevel sin Rigtighed med, jeg tabte den, sidst jeg var her."

„Der er ingen anden end min Kone, som har sin Gang heroppe i Bærelserne, har hun funden den, Gudbevares! hun er saa tro som det røde Guld, jeg skal strax springe ned og spørge hende ad, hvis Hr. Lieutenanten vil tøve saa længe."

Tjeneren gik, Lühou blev alene tilbage. Døren ud til Gangen stod halvaaben, han kunde se Portraitterne, de gamle, feudale Herremænd i deres Harnisser og Fløielsdragter ude paa Væggen, der var tavst og stille i Nærheden, han tog Plads i Lænestolen, saae sig omkring og gjenkjendte Alt, det var her, hun sad, den fornemme, ubekjendte Skjønhed, hvis Billede siden ikke blot havde været Maal for hans Tanke, men tillige jaget enhver anden Tanke paa Flugt, ligesom en Bi, der intet fremmed taaler i sin Kube. I disse Omgivelser syntes hun at være ham nærmere end ellers, den lille Stue gjemte endnu noget af den Duft, som tilhørte hende. Paa Gulvet foran Sengen havde hun tabt Lysfestagen, i Lænestolen havde hun siddet indspøbt i sit Pelsværk, tavs og alvorlig, medens han krøb sammen henne i Krogen. Han hørte igjen det ene Ord: Bliv! det lød saa forunderligt tillidsfuldt, saa reent og ophøiet, dermed

var Forvandlingen begyndt, dette ene Ord var ligesom en Nøgle til en ny og hidtil ukjendt Helligdom for ham, hans Hjerte bankede og hans Pande brændte, der var en evig higende Uro over ham i den sidste Tid, som drev ham afsted, han maatte finde hende, se hende igjen, høre hendes Stemme, sige hende, — han vidste ikke, hvad han vilde sige. Hvem tilhørte hun, hvorhen gik hun, hvor havde den hvide Due sin Rede? Det var Herregaarden, han tænkte paa at kjøbe.

Lidt efter lod slæbende Skridt og halvhviskende Stemmer ude paa Gangen, Kasper Rof aabnede Døren for en lille, trivelig Kone, der lod sig tilsyne med et Solskinssmil og en gjentagen Hilsen, som sænkede Hovedet ned mellem Skuldbrene.

„Fatter taler om en Ring, Herren har tabt, aa, det var Dem, som satte med Hesten over det lange Vandtrug ifjor, men her er ingen funden; jeg støver af og gjør reent i Værelserne, den kjære Herre Jesus kjender mig, jeg er ikke af dem, der stikker saameget som en Knappenaal til mig af de fremmede Herfjæbers Sager.“

„Derom er jeg overbevist, Madam, og siden De ikke har funden min Ring, saa lade vi den Fugl flyve, jeg kan have tabt den ude paa Gangen, eller den kan være trillet ned i en Sprække paa

Gulvet, derved er intet at gjøre. — Kan De huske, hvem af de Fremmede, der boede her sidst?" spurgte han saa ligegyldigt som muligt.

„Naada, det kan jeg rigtignok, jeg har altid min Gang hos de fornemme Damer her paa Gaarden, Klokken staaer ikke stille, Moer Malene hist og Moer Malene her, men der tjenes ogsaa gode Penge ved dem, hvad æstimerer de vel en Rigsdalerjæddel? Det var jo hende, den rare Frøken von Waltersdorf, aa, Præf! jeg meente Komtesse Plessen, men Herren troer da ikke, — Vorherre bevares! — ja, hun var fix, var hun, hende mindes Du da ogsaa, Fatter, hør hvor rart den Nattergal fløiter her udenfor, I skulde altid figge efter hende, naar hun red bort eller steg op i Bognen, og Herrerne, naada, jeg siger ikke mere.“

„Hun var lækker, var hun,“ ytrede Rasper med et Nis.

„Frøken Plessen havde altsaa dette Bærelse, da Kammerherren gjorde Bal her i December?“

„Ja, det var en lystig Tid,“ vedblev Konen og smilede til disse blide Minder. „Fremmede fra Morgen til Aften, saa Jagt, saa Sølubryllup, Musik og Tableauer og Bal. — Det trækker vist paa Herren, skal vi lukke Vinduet? Saadan en

Vinter varer det længe inden vi faae igjen, nu da de Skarns Menneſker har undlivet den rare Grev Struensee. Gudfader glæde ham i hans Grav."

"Man ſkal ikke mere holde med Greven, efterat han er ſtyrtet og ingen Fortræd kan gjøre," bemærkede Kasper filoſofiſt, "han ligger paa ſine Gjerninger, ſagde Kammerherren."

"Det er ogſaa ſandt, han var nok en ſlem Anægt til at regere med Landſens Penge, men ſaadan gaaer det, naar Snavs kommer til Vre, Fatter og jeg maatte da med ud paa Øſterſælled, den Dag, de traf af med ham og Brandt. Jo, her i Nummer atten boede Komteſſe Plessen, det er afgjort, der ligger ſaamænd en af hendes Haarnaale endnu, inde i de fire næſte Kamre boede hendes fire Veninder, de ſmaa Guds Lam! jeg havde rigtig min Fornøielſe af de ſøde Pigebørn."

"Jeg kjender dem, de ſøde Pigebørn, J mener ikke et Ord af hvad J ſiger, Madam, jeg er overbeviiſt om, J var hjæleglad den Dag, de drog herfra."

Det er viſt ikke overflødigt at bemærke, at Lützou medens han ytrede dette havde taget ſin Pengepung frem, og ud af denne en ny halv Species, ſom han lod ſpille mellem Fingrene.

Ligeoverfor saa veltalende Grunde, fandt Konen det urimeligt at være af en anden Mening end han. Hun saa et Dieblif op, derefter slog hun om og fortsatte:

„Ja, hvad de Menneſker kunde ſpekulere ud, de æſtimerede ikke et Tyende mere end det Sand de træde paa, den Ene ſkulde have en lille Flaſke fyldt med Cognac hver Morgen, den maatte fatter beſørge, kan Du huſke det, Kaſper?“

„Begribeligt, det var jo til Haaret.“

„Til Haaret, naada! jeg ſiger ikke mere. Vorherre bevare min Mund, den anden ſkrev ſmaa Breve paa roſenrødt Papir og ſtaf dem ned i en af Herrernes Overfrakter ude paa Gangen, den tredie havde en lille, tolv Mars Page hos ſig, et reent Aſſum til at ſlikke og ſtjæle, ham jog hun om med, han flettede hendes Haar, han bragte og hentede, han var derinde fra Morgen til Aften, Jeſus Kors! det bliver nok en rar Aftenſmad dernede; jeg glemmer reent, at Gryden ſtaaer over Ilden.“

„Det var kun de Tre, I omtalte, men nu den unge Komteſſe?“

„Hun gif og ſaa ſig om i ſin Deilighed, ſom om Jorden ikke var god nok til at bære hende, hun nikkede blot og gad neppe ſvare, naar

jeg talte, saadanne Menneſker ſkal der ogsaa til, hun ſtod ſilde op, laa paa Sofaen og rørte ſig ikke til nogen Verdens Ting, men lod Kammerjomfruen Berthelſen ſidde og ſy, ſaa Dinene vare færdige at ſpringe ud af Hovedet paa hende."

Lützou nikkede, Navnet Berthelſen erindrede han.

"Hun længtes, det Skind!" ſagde Manden.

"Det gjorde hun, men ſaa kom han da jagende herind ſom Torden og Lynild, det hjalp. Efter den Dag var hun forvandlet. Vi havde rigtig vor Plasſeer af at ſe de To ſammen."

"Hvem mener I?"

"Ham, det ſjønne Menneſke, Husarofficeren nede fra Ungarn. De vare jo Kjæreftefolk."

"Kjæreftefolk!" gjentog Lützou i en Tone, der forraadte alt hvad han følte i dette Djeblif. "Er I ſikker derpaa?"

Konen ſmilte og ſaae hen til Kaſper.

"Begribeligt!" ſvarede han, "det har jeg maattet beſjende. Forgangen kommer der en Stafet fra Kammerherren med Brev til mig. Her er Nøglerne til Sølvsfabet, tag Kandelabrene med Baabenskjoldene, pak dem ind tilligemed alle de dobbelte Bordduge og Servietter med Navn og Krone paa, og reis ſtrax med dem til Kjøben-

havn. Hvad skal det betyde, spørger jeg. Stafetten vidste ingenting. Jeg piler afsted og hører mig for da jeg kommer til Byen, der skal være Bryllup om otte Dage, den kjonne Komtesse Blessen skal giftes med sin Husarofficeer. — Se, det var den tyvende, Stadsen skulde være, og idag, — lad os engang regne efter, idag skrive vi jo den nittende, altsaa imorgen skal Bryllupet staa.“

„Gum gifter sig, er Du ogsaa vis paa det?“ spurgte Lützou og greb Tjeneren i Armen.

„Det forundrer Dem, ja, det fluffede ogsaa i Maven paa mig, da jeg hørte det, saadan Hastværk er heel mistænkelig, men Vorherre bevare min Mund, jeg siger ikke mere.“

Manden kunde gjerne være bleven ved med at tale i det Uendelige, Lützou lod ikke til at høre paa ham, han var sprungen op fra Stolen, og stod og stirrede ud ad Vinduet. Blodet veg fra hans Kinder, han var et Bytte for de meest modstridende Følelser, medens alle hans Haab og Drømme tilintetgjortes under denne brutale Skuffelse. Han tænkte ikke paa at skjule sin Stemning for de to Tilskuere, det vilde ikke heller have været ham muligt i dette Dieblif. Han fastede Sølvdaleren paa Bordet og forlod Gaarden.

„Det var da et ynkeligt Ansigt, han stillede op,“ sagde Kasper, da han og Konen blev alene, „jeg troer alligevel ikke, vi faae ham til Herskab paa Høgholm. Saae Du det forvildrede Udtryk i hans Dine? han rystede som et Espeløv? hvad Fanden mon der gif af ham?“

„Jeg saa ingenting,“ svarede Konen, „men jeg fik hans Sølvdaler.“

Nede hos Esben Dam lod Lützou sin Hest sadle og bad dem skynde sig, han vilde bort endnu i aften.

„Vi se Dem vel snart igjen?“ ytrede den haltende Krokone. „Nu er der jo ingenting iveien mere, efterat Majestæten har kappet Hovedet af Greven.“

„Jo, Motter! der er lidt iveien endnu,“ svarede Lützou, idet han jog Sporen i Hestens Side og forsvandt i en Støvsky.

Han foer henad Veien i strakt Karriere. Bønderne, som mødte denne vilde Rytter i flagrende Kappe, bleg af Sindsbevægelse, bøiet over den gispende Hest, vege sky tilside for ham, og troede at se en gal Mand, de havde maasse heller ikke saamegen Uret i denne Formodning. Hvor red han hen? hvad vilde han? det havde han endnu ikke gjort sig selv Regnskab for, han

huffede blot, at det var imorgen Aften, Bryllupet skulde være, men led i dette Dieblif for meget til at kunne lægge nogen fast Plan, han tænkte og grublede og forjog igjen enhver fattet Beslutning, for at begynde paa en ny, han stirrede frem for sig med rynkede Bryn, som om han søgte et bestemt Punkt i Horizonten, men saae kun de mørke Billeder, hans Indre skabte.

Solen var gaaet ned. En Flok Stære kvidrede og holdt Aftenselskab i den øverste Top af et gammelt Aftetræ, i Engene kurrede Rørdrummen, og nede ved Møllen drev en Dreng med en Flok Køer, hvis Klokker lød i Takt med Dyrenes besindige Skridtgang, ellers var alt stille og tavst, den lune Aftenvind førte frisk Duft af Græs og Slaaenblomster hen over Egnen, Naturens Fred og Skønhed stod i en skærende Modsatning til det, der bevægede Lützou, han følte, at han kæmpede mod det Umulige, Søen slog sammen over en Skibbruden, intet Haab og ingen Frelse. Han havde nylig funden sin Tilværelse saa rig og herlig, medens hver Dag lagde en lille Steen til den Bygning, han reiste, og enhver Hindring syntes let at overvinde, han vilde kæmpe som ingen Anden, han vilde omsider vinde, det vil sige, se denne yndige Kvindes Hoved sænke sig mod hans, høre hendes

rolige Stemmes Alvor og Kulde forsvinde i det blide og fjærtegnende Sprog, hvormed Hjertet taler, og nu, — elsket af en Anden, imorgen gift med en Anden, det var ikke muligt at øine Lys i dette Mørke.

Men enhver Sorg har sin Grændse, og de heftigste Udbrud udtømme hurtigt Smertens Kilder; efter nogle Timers Ridt sagtnede Lützou Hestens Gang, han kunde ikke holde sig længere i disse kæmpende Følelser, der som en Stormvind hvirvlede alt om sig selv, hans Hoved sank ned paa Brystet, hans Kinder bleve vaade, jeg veed ikke om det var af Natteduggen eller af Taarer.

„Det er forbi altsammen,“ mumlede han, „hvad nytter det saa at klage derover? Hun kunde have gjort noget ud af mig, jeg var allerede paa gode Veie til at blive en Anden. Havde hun blot udstrakt sin lille, hvide Haand og sagt, opgiv din Rang, din Stilling og følg mig, — aa! jeg fulgte hende jo, uden at hun bad derom, havde hun villet, jeg skulde glemme mine trofaste Kammerater, hvis Pung var min, som min var deres, — ingen Kortspil mere, Schack Lützou, ingen Nattesvir hos Vinhandleren paa Rjøbmagergade, ingen Boldtspil, ingen gale Historier, — jeg havde slaaet Streg over det altsammen. Saa gaaer hun hen

og gifter sig, smiler, naar hun engang siden kommer i Tanker om, at der sad en Mand indeluffet med hende i et Sengenammer i sex Timer, en Mand med stærke og glødende Liden- skaber, som hun tøilede med et Blik af fine sorte, straalende Dine. Jeg krøb sammen inde i min Krog, som en lille Muns, og vovede knap at tale til hende, jeg, som de kaldte den Galeste af alle Gale. — Hun vidste godt, hvordan jeg var faren, det kunde hun høre af min Stemme, det stod at læse i mine Dine, Kjærlighed taler sit eget Sprog, ligesom Stormen og Havet. — Imorgen gaaer hun hen og gifter sig! — Der var alligevel et Dieblif, et eneste, hvori hun brød sig om mig, dengang hendes Haand laa paa min Skulder, og Berørelsen foer igjennem mig som en Lyn- straale, mens hun saae ned og smilte og Flors- kraven indenfor hendes Kjole bevægede sig, saa jeg kunde tælle Hjertets Slag, da bruste det i mit Hoved, Himmel og Helved kæmpede i mig, dengang skulde jeg have grebet den udstrakte Haand, jeg var en Tosse, det er jeg endnu, — gjentog det Samme sig en Gang til, krøb jeg vist atter tilbage i mit Musehul i Krogen. — Imorgen gaaer hun hen og gifter sig, men jeg vil se hende engang endnu, det er afgjort. — Og hvad saa,

naar jeg møder hende, en Brud, der allerede staaer med Foden paa Kirkens Dørtrin? Vil jeg have tilstræffelig Driftighed til at skildre hende Følelser, som hun ikke kan tro paa, eller som i ethvert Tilfælde maa være hende ligegyldige, siden hun ikke deler dem? Hvad giver mig Ret til at træde hende imøde? — Hun vil blive vred, smile, eller ansee mig for gal, hvad skal jeg kunne svare dertil?"

Enhver af disse Overgange og Overdrivelser havde sin Røst og vedblev at tale til hans opbidsede Hjerne.

Saa vidt var det kommen, at han tilsidst spottede over sig selv, men vedblev dog trostigt at ride videre, og viste nu som altid før en bestemt Energi, hvor det gjaldt om at fremme et egoistisk Indfald. Maaske var der alligevel noget af en bedre Følelse, som i disse Dieblikke gennemstrømmede ham, mindre Egenfjærlighed og større Hengivelse, hun syntes ham større og bedre end alle Andre, hun var den Første, der havde bragt ham til at lide, og Lidelsen er altid en Indvielse, den opflarer, den lutrer; hun var ogsaa den Eneste, som havde givet ham Begreb og Tro paa en Kvindes Værd. Der behøves jo kun en Lynstraale til at opflare en mørk Nat. — „Jeg vil blot se

hende engang endnu," vedblev han, „gjøre Balaftenens Minde levende, før hun træder ind i Skyggen og forsvinder for min Synskreds. Siden efter maa det gaa mig, som det kan."

Det var hans Hjerte og ikke Læben, der gjentog alle disse Klager, medens han jog hen ad Landeveien, og Natten sænkede sig over ham.

Næste Morgen naaede han Kjøbenhavn, flædte sig hurtig og foer ud i Byen, for at faae nøiagtig Underretning om det, han ønskede at vide. Rasper lod til at have været temmelig paalidelig i sine Meddelelser: Komtesse Plessen var sidste Efteraar bleven trolovet med en ungarsk Officeer, Fyrst Erdød Battory, et ungt Menneſke, som baade paa Grund af sine personlige Fortrin og Forbindelser, spillede en vis Rolle i Hovedstadens aristokratiske Kredse. Lützou søgte og fandt, han fik langt mere at vide, end han brød sig om, hørte lutter begejstrede Løvtaler over Fyrsten og den smukke Komtesse, hans Rigdom, hans Skjønhed, de Skatte af Juveler, han strøede ud for hende, man vidste endog Prisen paa disse, og alt dette blev ffildret med de levende og paalidelige Farver, som kun Misundelsen forstaaer at anvende. Alene i et Punkt havde Kammertjeneren paa Høgholm taget feil, Bryllupet var allerede blevet holdt

igaaraftes. Paa samme Tid Lützou red ude paa Landeveien og digtede sin Begrædelsessang over den tabte Lykke, som han vel at mærke aldrig havde eiet, førte den unge Fyrste sin Brud til Alteret, og forlod strax efter Byen, for at reise hjem til sine Godser i Ungarn.

Vielsen havde funden Sted i det romersk-katholske Kapel ude i Bredgade, Koret lignede en Have, smykket som det var med lysgrønne Orange-træer, Blomster og Krandsje, blandt hvilke Bøxfjærterne glimrede som smaa Stjerner. Da Lützou gik forbi Kirken, stode Dørene aabne, Betjentene vare ifærd med at bringe alt i den gamle Orden igjen. Han gik hen over det bløde Tæppe, hvor hun havde gaaet igaar, en svag Duft af Røgelse var endnu bleven tilbage i Koret. Et broget, tyrkisk Tæppe skjulte Gulvet foran Alteret, der stod Skamlen, som hun havde knælet paa, lidt borte laa nogle halvvisne Rosenblade. Han sank ned paa Skamlen, hviæde sig over mod Rækværket, og skjulte Ansigtet i sine Hænder. Heiefonen troede, det var en Andægtig, som bad, hun listede sig sagte forbi ham. Oppe under Loftet fløj en Svale, som havde forvildet sig ind i Kirken, og sang og kvædrede af Hjertens Lyst.

Solskin.

Fra Garnisonskirken nedad mod Havnen laa efter Amalienborgs Brand flere aabne Pladser, hvoraf de største havde hørt til Slottets Have og Drangerihuse, andre vare i Tidens Løb fremkomne ved Opsyldning af de gamle Kanaler omkring Amalienborg. Rytterne benyttede en Tid disse Pladser til Ridebaner. Undertiden fik Slagterne Lov til at græsse deres Faar og Grise her. Endelig bortskænkede Kong Frederik den Femte dem til Byggegrunde, som det hed, „for at kontribuere til Commercen at facilitere og befordre, det og vilde blive baade til Nytte og Girat for Staden.“ Paa Grundene rejste sig nu efterhaanden en Mængde anseelige Huse og Palaier: Lindencrones, Berkenstins, Bernstorffs og flere. Man vedblev at kalde denne Deel af Byen efter Slottet, og Familierne, som valgte deres Hjem her, sagdes at bo paa Amalienborg. Dette Kvarteer blev snart et af de fornemste, her samlede sig den tydske Adels, enhver Bygning havde sit Nummer, medens Husene i

flere af de andre Gader hidtil betegnedes som Stedet næstved Kirken, to Steder fra Sennepsmalerens Bod, Gaarden ovenfor Hendrik Tyrens Gang, o. s. v.

Udad mod Amaliegade laa et af disse nyopførte Palaier, hvis Gavlspidz dannede et tredeelt Skjold med Familierne Schack og Rathlous Baaben. Bygningen indesluttedes paa to Sider af nogle mægtige og løvrige Træer, der enten skreve sig fra Enkedronning Sofie Amalies Tid, da Slotshaven blev anlagt, eller maaske vare Resten af den tidligere botaniske Have. Hvorfra de nu end havde deres Oprindelse, saa forskønnede de Palaiet og frembragte en behagelig Skygge i de hede Sommerdage. To fremspringende Sidelænger flankerede Hovedbygningen og dannede en Gaard, lukket af et kunstig snirklet Jerngitter mellem høje Steenpiller. Hele Stedets Bygningsmaade vidnede om Rigdom og Overflod, Friserne og Sandsteensprydelse, som omgav Vinduerne, de cannelerede Spiler omkring Hoveddøren, Blomsterguirlanderne under buede Solbænke og de fede Engle oppe paa Siderne af Baabenskjoldet, viste en broget Forening af Renaissance og Rococo, med alle den sidste Stiils letfærdige Udskæielser.

I dette Palai boede Geheimeraad Schack Rathlou, tidligere Danmarks Gesandt i Sverige, og nu, efter Struensees Fald, Minister og Medlem af Statsraadet. Schack Rathlous Navn er ikke bleven videre fremhævet i den Kreds, han virkede, han holdt sig bestandig i anden Linie, var ikke selv Skaber af nogen stor eller ny Ide, men optog det givne med en ufravigelig Trofast og handlede derefter. Nogle paaftaa dog, at Tanken om Indfødsretten tilhørte ham; det er uvist, kun i Et vare Venner og Fjender enige, til hvilket Parti de saa hørte, at Rathlous Retskaffenhed var hævet over enhver Tvivl, og at han bestandig tænkte og handlede i Overeensstemmelse med Krens strengeste Fordringer. Han følte levende Avillie mod alle disse smaa, krybende Intriger, der bugtede sig i hans Nærhed, alt hos ham var klart og gennemsigtigt, det Hæderlige var hans Lov, ligesom Ridderlighed og Sandhed var hans Natur. „Hvilken timelig Binding skulde vel kunne erstatte os Selvagtelsen, om vi mistede den,“ skriver han i en Brevveksling, hans Familie gemmer. „Mandens Ord er som Kvindens Uskyld, en Blomst, der plettes af enhver ureen Mande.“

Langsom til at beslutte og forsigtig i at udføre en Beslutning, vovede han sig ikke videre,

end at han trygt kunde naae tilbage igjen, og det var maaske Grunden, hvorfor han aldrig fuldbragte noget Stort. Enhver Bedrift beroer nemlig ligesaameget paa den resolute, ofte hensynsløse Handlekraft, som paa at undsfange Ideen til en Handling, dernæst lægger Talentet vel en Part til af sit eget, den skabende Gones vigtige Part, men overgiver saa trøstlig Resten til Tilfældet og en lykkelig Skjæbne. Det staaer at læse paa ethvert Blad af alle fremragende Mænds Historie.

Siden Schack Rathlou nu ikke kunde blive en stor Mand, maatte han nøies med at være en lykkelig Mand. Hvor han viste sig, stode alle Døre aabne for ham; i Høiesteret, i Finantsministeriet, som Gesandt og som Statsraad vandt hans fordringsløse Adfærd ham lutter Venner, hans var Arbeidet, hans det befindige og fløgtige Raad, var dette først fuldbragt, drog han sig tilbage, forlangte intet for sig selv, men overlod Arbeidets Frugt og Løn til Andre.

I Selskabslivet havde han det samme Held. Som Slægting af Familierne Rosenkrantz, Skeel, Juul og Friis hørte han til Hovedstadens første og fineste Kredse. Her var han ikke blot en fuldendt Adelsmand, thi det kunde være en betinget Roes for den Tid, men tillige en fuldendt Kavalleer,

opmærksom mod alle, forekommende og hensynsfuld til det Yderste. En fortsat Villiekraft havde ladet ham frigjøre sin Person fra det smaalige og egenfjærlige, man befandt sig saa vel i hans Selskab, han var bestandig kun sig selv, bestandig eens, samme milde og tiltrækkende Udtryk, samme velgjørende Ligelighed, og det pleier Selskabet altid at være taknemlig for. Han undgik enhver superlativist Ytring, lod hverken til at kjende den vekslende, uberegnelige Stemning, som idag viser sig paatrængende, imorgen frastødende, eller den Begeistring, som driver Jølelsen ud over det dagligdags Spor, og som nødvendig maa svække Personens Paalidelighed, ikke at tale om Interessen, der gaaer tabt ved den Anstrengelse, det koster, hvert Dieblif at skulle stige tilhest og jage afsted i aandeløs Trav, for at kunde følge den Begeistredes Flugt.

Schack Rathlous Gemalinde var Datter af Generallieutenant Dve Juul, uden Skjønhed og Begavelse, men blid og forsagende, og i Besiddelse af en Egenskab, der opveier alle en Kvindes Talenter: hun forstod at skabe et lykkeligt Hjem omkring sig, og at opgive sin egen Tilbøielighed, for at skaffe andre Glæde. Sin Gemal saae hun op til i alt, levede kun for ham, han var den

første i hendes Tanker og blev altid ved at være det. Denne Hengivenhed, i Forbindelse med Hjertets Reenhed, havde beskyttet hende for alle disse Storme, der ellers true Kvinder med stærke Følelser. Hun troede ikke, der gaves andre Mænd end Schack Rathlou.

Deres Børn bragte dem ingen synderlig Lykke. Tre vare dødsfødte, to andre døde som smaa. Den sidste blev gift i sit syttende Aar med Baron Hartshausen, de stakkels Forældre skyndte sig at skabe hende en Fremtid, som om de anede, hvor kort den vilde blive. Det varede ogsaa kun fire Aar, før Døden skikkede Bud efter hende.

Saa kom der en Esteraarsaften et stort Brev med sort Segl, som underrettede Schack Rathlou om, at en af hans Hustrues Slægtninge, Grevinde Walmoden, var død i Holsteen og havde ytret som sit sidste Ønske, at Fru Geheimeraadinden, paa Grund af deres Slægtskabsforhold og det inderlige Vennskab, hvori de altid havde staaet til hinanden, vilde være tilstede ved Aabningen af hendes Testamente.

„Hvad skal jeg svare?“ spurgte Fru Rathlou.

Geheimeraaden sad lidt og overveiede. „Jeg mener, at Du bør tage derned, hvis Du ellers føler Dig stærk nok til at udholde Rejsens Besværlig-

heder. Det træffer sig saameget heldigere, som Harthausen reiser til Paris om tre Dage, han vil da kunne ledsage Dig."

"Du kan vel ikke følge med?"

"Jeg vilde gjerne, men det er umuligt, de holde paa mig oppe i Collegierne, saa jeg jo neppe faaer Tid at tale lidt med Dig."

"Men jeg vil længes efter Dig, mens jeg er borte."

"Og jeg da?" sagde han og rakte hende Haanden. "Jeg, der bliver alene tilbage herhjemme." Saa kysjede de hinanden, og Fru Rathlou reiste.

Fire Uger efter vendte hun tilbage igjen, og bragte med sig noget, der saae ud som en stor Pafse. Ud af denne trængte først en fin Duft, dernæst et lille, blegt Ansigt med to nysgjerrige Dine, straalende, sorte Dine, og to buttede Læber, formede som Maria Antoinettes, og hvis Smil viste en Række smaa, mælkehvide Tænder. Efterhaanden som Raabe, Pelsværk og Shawler sank, kom en slank og nydelig, ung Pige tilsyne, hvis første Bevægelse var at strække Armene iveiret, for at glatte sit Haar, inden hun gik nærmere hen mod Bordet, hvor Schack Rathlou sad og arbeidede.

Han reiste sig og udbrød: „Men hvad i al Verden er dog det, Du her bringer, Charlotte?“

„Min Arv fra Holsteen,“ svarede Fru Kathlou smilende, „lidt Solffin for os begge.“

„Jeg er den stakkels Alara Walmoden!“ udbrød den Fremmede, „en fader- og moderløs lille Pige. Tante har lovet, hun vilde beholde mig hos sig, siden det var Mamas sidste Onske. Hun har sagt, at jeg skulde faae det rart, naar vi begge bad Dem derom, thi det var kun Deres Villie, som raadede her. — Ifkjesandt! De vil være god mod mig, rigtig god, hvad?“

„Ja, det beroer da fornemlig paa, hvad De forstaaer ved at være god,“ svarede Kathlou med et Udtryk, som antydede, at Processen allerede var halv vunden. „Og hvis jeg nu blev rigtig god, saa er det et andet Spørgsmaal, om De ogsaa vil kunne føle Dem tilfreds hos os, Ungdom og Alderdom, det er en høist betænkelig Sag.“

„Siig ikke det, De har mistet Deres Børn, jeg vil bringe lidt Erstatning for dem, der gif bort.“

„Vil De,“ sagde han med Dine, der straaledede i en fugtig Glands, „saa skal De være velsignet, De og min Hustru, som bragte Dem hertil.“

„Det er altsaa afgjort, jeg bliver, jeg bliver! siig Du til mig, kys mig.“

Hun trak Handsken af sin Haand, og strakte den henimod ham med en fuldstændig aristokratisk Skjodesløshed.

Schack saae umaadelig forbauset iveiret. „Na ja!“ sagde han og lo. — „Hvorfor ikke?“ Han greb den yderste Spids af hendes smalle og hvide Fingre, og førte dem op til sine Læber.

„Var det galt jeg gjorde?“ spurgte hun. „Hjemme hos Papa skete det aldrig anderledes. Kom da, kys mig igjen, De maa gjerne, jeg vil være Dem en god og kjærlig Datter.“ Dermed slyngede hun begge sine Arme om hans Hals, kysjede hans Kind og brast i Graad.

Hvor var hun smuk og indtagende denne Aften, ikke blot i sin Ungdom, men i denne bløde og verlende Ynde, som kom tilsyne i enhver Bevægelse. Det lød som en lille Fugls Kvindren, hun bragte frisk Luft med sig ind i Stuen. Saa slog Stemningen om hvert Dieblif, hun beskrev, hun forklarede, hun fortalte, og i alt var der noget ubeskrivelig reent og fribaarent, som bar Sandhedens Præg, og rev Tilhørerne med sig. Lidt efter tav hun pludselig, og kastede et spørgende Blik omkring sig, som om hun frygtede, at

have sagt formeget; men disse blide Dine, der igjen strax efter kunde være saa despotiske, saa kun en Dame, der sad med Hænderne foldede i Skjødets, medens hun følte sit Hjerte banke, efterat det saalænge havde staaet stille, de saa en Mand, der beundrede den Ungdom, som straaede fra Barnets Pande, hun forekom dem som en Blomst, der endnu ikke ret havde udfoldet sig, men hvis Skjønhed og Gode indeholdt rige Løfter for Fremtiden. Hvad hende selv angik, saa forstod hun baade Smilet og Beundringen saa godt, hun var altid vant til at blive betragtet paa denne Maade.

„Det er alligevel et stort Bovestykke af mig,“ sagde hun nogle Dage senere, da hun var aldeles overbevist om Natlous gunstige Stemning. „Det er vist høist letfindigt, at jeg saaledes er kommen som en lille Tiggerunge, for at trygle om Plads i Deres Huus. Jeg skulde have gjort mig kostbar, sagt, jeg bliver her kun fire Dage, allerhøist i otte, ladet mig nøde og bede, og først givet efter lige i det yderste Dieblis, naar jeg saa, De maatte dø ved at undvære mig. Dersom De nu fortrød, at jeg var kommen, af, jeg er desværre saa forskjalet og forvænt, har en Mangfoldighed af ubegribelige Onsker og Fornødenheder, — hvis De blive kjede

af mig, hvad saa? Nei, det er afgjort, jeg reiser hjem imorgen, naar jeg har hvilet mig lidt mere."

"Hvor reiser Du saa hen?" spurgte Matlou.

"Til Onkel Rudolf i Schlesien, han eier fire af de største Godser derne, han er saa nobel, saa ædel, han forguder mig, — han byggede Wresporte for mig, da jeg sidst besøgte ham, leiede et Korps af omvankende Bøhmere til at blæse over Tasselet og vække mig med Musik udenfor mine Vinduer, hver Morgen." — Det forstod hun ved at være nobel og ædel. — "Han var mageløs, den gamle Onkel, og lovede at blive endnu bedre, hvis han maatte gjøre mig til Rigsgrevinde v. Wallmoden."

"Og det havde Du Hjerte til at afflaa?"

"Ja, man staaer sig undertiden selv i Lyset. — Lad det være, mit søde Barn, sagde Onkel Tidel Arwin, som ogsaa er en gammel Pebersvend, lad det være. Vil Du endelig gifte Dig, saa tag helst mig, Broder Rudolf er sex og halvfjerds, jeg fem Mar yngre, det er derfor rimeligt, at jeg bliver foretrukken. Jeg skal forresten arve dem begge To, jeg er allerede rig isorveien, sex hundrede tusind Mark Banco, — var det ikke saaledes der stod i Testamentet, kjære Tante? — Veed Du, hvad Banco er? Det er noget, disse Kræmmerfolk

regne efter, jeg forstaaer mig ikke derpaa. Fra hver af Dufelerne faaer jeg ligesaameget, saa Du seer, jeg er en velhavende lille Pige. Er det maaske et Fortrin i dine Dine?"

6.

Bag Coulisserne.

Alara Walmögens Nærværelse bragte stor Forandring i Schack Ratlous Familieliv. Der var ikke mere saa ensomt og stille paa Palaiet som før, hvor en alvorlig Mand sad høiet og grublende over sit Skrivebord, medens Dørene stode aabne til det næste Værelse og tillod at høre den ensformige Lyd af Fru Ratlous Koffehjul, thi dengang havde de fornemme Damer endnu Spinderocken til deres Underholdning. Den barnløse Mand og hans Hustru kæmpede ikke mere for at bortmane Fortidens sørgelige Billeder, Ensomheden og Savnet var trængt tilbage, de Døde bleve levende igjen, man glemmer desuden Savnet medens man leer.

Geheimeraaden havde indrømmet den rige Arving en Række Værelser i Palaiets første Etage,

og givet hende Lov til at forandre og udstyre alt her, som det behagede hende. Hun tog ham da ogsaa paa Ordet, den tidligere Leilighed blev snart ikke til at gjenkjende, Brædelosterne forsvandt under snirklede Gibsdækker, den smalle Trappe forsvandt, den nye, der kom istedet, er endnu at se i vore Dage; og alt hvad hun valgte sig, den lyse Pragt i de udskaarne Paneler, Farven, Rigdommen i Drapperier og de Silkedamaskes Gardiner, røbede vel en yppig Luxus og Overdaadighed, men tillige den bedste og fineste Smag. Hun havde sit eget Tjenerskab, tilhørte fuldstændig sig selv, men tyede dog hvert Dieblif af Dagen ned til Fru Rathlou, for at høre hendes Mening om den ringeste Ubetydelighed, eller for at afbryde Ministerens Arbejde med et nyt Indfald, en ny Spøg, der bragte Afverling i det ensformige Livs Ro, og udfyldte det Tomme med frisk Stof og ny Skjønhed. Fra nu af blev Palaiet ogsaa Centrum for en større Selskabelighed. Hun fængslede, hun fortryllede sine Omgivelser, og gjorde sig dog bestandig saa lidt gjældende i Andres Nærværelse. Det Overgivne og Excentriske kom aldrig udenfor Dagligstuenes Døre.

En Formiddag sad Alara Walmøden ved Vinduet hjemme i Palaiet. Hun støttede Hovedet til

Gaanden, men hvad der beskæftigede hende i dette Dieblif, var hverken Synet af de firlige Bærestole, som fore forbi Gaardens Gitterporte, eller den opflaaede Bog, der hvilede foran hende i Vinduesfarmen. En Sky gled over hendes Pande, et Udtryk af estertænkfomt Alvor, en Grindring, en Længsel maaske, hun vidste ikke ret selv hvilket.

En Negerdreng aabnede Døren og meldte Generalinde Görlik.

Den, der viste sig, var en Dame paa henved tredive Aar, lidt lad og mat i sine Bevægelser, men med store og livlige Dine, bleg og mørkladen Hudfarve og et brunt, kort Haar, som hver Selskabsaften forsvandt under et taarnhøit og kunstigt Sæt, opsat med Kniplinger og Baandsløiser, om Morgenens derimod viste det sig uden Budder, kort afklippet og i smaa Krøller, som faldt ned i Panden. Hun bar en lyseblaa Kjole, til Trods for det tidlige paa Dagen temmelig nedringet, udstaaende Fiskebeensffjort, smaa, graa Safianssko med høje Hæle, og om Halsen et sort Flors Tørklæde, hvis broderede Guder gjorde forgæves Forsøg paa at skjule det blottede Bryst. Det var fortsagt den fornemme og rige Modedames Morgendragt paa den Tid, hvorom her er Tale. Hun havde en blød og indsmigrende Stemme, og en eiendommelig

Maade at se paa gjennem de halvsjænkede Dien-
laage, som gav hende noget smægtende, og som
den kun vover, der veed, at det klæder. Hun
besad en aldrig svigtende Færdighed i at gjøre
fine ydre Fortrin gjældende, den hvide Haand
understøttede enhver Gestus, den nydelige Fod
kom uforvarende frem for Enhver, der blot be-
tragtede hende nogle Dieblikke. Under Samtalens
Løb udfoldede hun en Overflod af alle disse fine
Ytringer af Lovtale, Roes og Smiger, som ikke
kostede hende selv det mindste, men vare af over-
ordenlig Værdi for den, der modtog dem. Naar
det behagede hende, forstod hun ogsaa den Kunst
at glemme sig selv, for at lytte til hvad der blev
sagt, en Opmærksomhed, der hverken paatrængte
sig den Ene, eller drog sig tilbage fra den Anden,
og endelig, naar hun selv talede, at tilbageholde
enhver Ytring som hun troede vilde faare. Alle
disse selskabelige Færdigheder, hver for sig smaa
og ubetydelige, viste dog tilsammen en Personlighed,
der var istand til at øve en mægtig Virkning paa
sine Omgivelser, en Skjønhed, som fristede og
fængslede, en Kløgt, som forstod at bevare enhver
Grobring, saalænge den havde Værd for hende,
men det varede tillykke for Fjenden sjelden længe.

„Godmorgen, min Engel!“ udbroød hun og strakte den unge Comtesse begge sine Hænder imøde. „Jeg kommer for at sige Dig, at Du bestandig er den nydeligste, den meest bedaarende af alle vore Damer, man tænker kun paa Dig, taler kun om Dig, — Generalinde, jeg bønfaller Dem, forestil mig for hende; naadige Frue! bed os sammen med hende, saaledes gaaer det hver Dag, alle vi Andre eksistere slet ikke mere.“

„Det var jo en meget musikalsk Indledning,“ sagde Klara smilende. „Hvad følger saa derefter?“

„Ja, jeg kunde blive ved til imorgen, hvis jeg havde Tid. Overalt hvor Du viser Dig, nye Lovtaler, ligesom Solen hver Dag bringer nye Straaler. Saa er det de Stoffer, Du bærer, saa Snittet paa dine Kjoler, saa Juveler, saa Mandrigheder, som da ogsaa ere Juveler, fortsagt, Du er uimodstaaelig.“

„Men tag dog Plads, min Kjære! pust lidt ud, medens jeg finder paa et Svar til alle disse Artigheder.“

„Artigheder! det er desværre den bitre Sandhed altsammen. Igaar kommer Overhofmesterinde von der Lühe hjem til os, — nye Superlativer, et nyt Register paa Fortræffeligheder: det er dog en ualmindelig Lykke, Comtesse Walmoden gjorde

forleden ved Præsentationen hos Enkedronningen. Hun bevægede sig over det lange Gulv saa frit og ugeneret, som hjemme i sin Dagligstue, Hovedet graciøst, medens hun gjorde sine tre Hilsener, Armene indad, Bevægelserne saa douce, og Dragten, — det eneste Smykke hun bar, var hendes Ungdom og Skjønhed, medens hun den følgende Aften, paa Hofballet, var formelig oversaaet med Diamanter. — Og som hun forstod at bære sit Slæb, ja, Du smiler, min Bedste! det er ved Gud ligesaa vigtigt at kunne bære et Slæb, som at kunne sin Katechismus, at sige, naar man da ikke vil ligne disse Borgermadamer, der blive stikkende midt i det, som en Gaas i en Rosenbusk."

"Men kjæreste Tekla, hvad er det for Udtryk, Du betjener Dig af. Hvor lærer man saadanne Talemaader?"

Fru Görlich lo og saa sig om. "Det er General-kommandoen, som taler. Desuden, vi ere jo mellem os selv, der er Ingen, som hører, hvad jeg siger."

"Siden jeg altsaa tør formode, at Du nu har udtømt alle dine Lovtaler over mig, saa lad os vælge et andet Thema og tale lidt om Dig selv. Hvad er Grunden til, at Du vover Dig saa tidlig ud idag?"

"Jeg forstyrrer dog vel ikke?"

„Nei, hvis det var Tilfældet, gjorde Du mig kun en Fornøjelse derved.“

„Jeg er fortabt, Du,“ sagde hun med et dybt Suf og lo dertil, „jeg gaaer tilgrunde. Du jeer her det ulykkeligste Væsen for Dig under Solen.“

„Er det muligt? Du som ellers kun pleier at skabe Andres Ulykke.“

Generalinden smilede. „Gid jeg kunde, men der er Ingen, jeg bryder mig om mere, ikke en Gæst, uden min gamle General.“

„Og din Fætter, som Du holdt saa lang en Lovtale over forleden?“

Generalinden vendte sig om paa Siden i Sofaen. „Uh, den Rytter!“

„Og dit ridderlige Ideal, Kammerherren?“

Hun fastede sig om paa den anden Side: „Uh, den Bedemand! bort med ham. — Jeg har alt og jeg har intet, jeg kjæder mig til døde.“

„Tag Dig noget for.“

„Men det gjør jeg jo netop, jeg er paa færde fra den tidlige Morgen til sildig Aften, søger overalt, gjennemstreifer alt, for at finde noget.“

„Du mener vist, for at finde Nogen.“

„Det kommer ud paa Et. Der er ikke En, som duer af dem alle, samme Sprog, samme Melodi, jeg har gaaet hele Listen igjennem, skiftet

ligesaa ofte, som jeg skifter Handsker, Ingen forstod mig."

"Det er forfærdeligt," sagde Klara og rystede paa Hovedet.

"Ja, ikke sandt!" svarede Generalinden med et dybt Suk, "det er virkelig forfærdeligt."

"Du misforstaaer mig. Hvad skal dog dette blive til? Du farer igjennem Livet, som da vi vare smaa, gjennem Klostskolens Have, vil være Centrum i alt, og plukker kun Blomster for at kaste dem bort igjen. Først gaaer Du henad Veien og følger din egen Villie, siden rives Du afsted og følger en Andens, det ligger udenfor din Evne at standse. Der har altid været en Duft af Myrtheblomster over Dig, Du kan ikke gjøre ved det, jeg veed det nok, men vogt Dig, Tekla, for at forøge den."

"Og hvad forlanger Du, Søde! der prædiker ligesaa kjedsommeligt, som Skolemadamen i Institutet. Jeg vil da hellere dø af Begeistring end af Kjedsomhed, og der er slet ingen Fare for mig. Jeg hader Lidenstabel, det er en drukken Mand, som ovenikjøbet gaaer iblinde. Jeg vil blot leve, leve, leve! det banker i mit Bryst, det syder i mine Arter, jeg vil bruge alle mine rige Evner

til Lykke for mig selv og Andre, hvem, jeg veed det ikke, men der maa da vel være Noget."

"Din General maaske."

"Generalen faaer sine Sportler, det veed Gud han gjør, flere end der behøves, spørg ham selv," tilspøiede hun med et letsindigt Hovedkast, "men der er mere tilbage. Du forlanger, jeg skal blive siddende høit oppe paa min Pind, tilsneet og indsnøret af det Regelrette, det Passende, værge mig for et dristigt Ord, et Diefast, en Bevægelse, men jeg bærer ikke længer Barnets hvide Rosenfrands om mit Hoved, jeg vil le, jeg vil more mig, og den, der ønsker det, bør give sin Kreds lidt Opmuntring, træde ud af sit Skjul, det er kun Tomheden, der gjemmer sig. — For at faae, maa man ogsaa kunne give, det vedligeholder Balancen, hvilket Du selv kan have godt af at mærke Dig, min Bedste! — I din Nærværelse bliver Kredsen tavs, mens den søger at naae op i Høide med Dig, hos mig leer man, det finder jeg morsommere, for jeg leer med, Du."

"Og hvad saa?"

"Saa bliver jeg gammel om nogle Aar, faaer graat Haar og Rynker, jeg har da levet, som i en Uge, uden at kjende Livets og Tilværelsens Lykke, saa kan jeg gjøre mit Liv til en Kirkegaard,

og skrive udenpaa: her ligger Tekla Görli's Glæder og Haab begravne, hun, som var saa sød og saa nydelig. Det er den Tanke, der gjør mig ulykkelig."

Alara lo. „Vend Dig om," sagde hun, „betragt Dig i Speilet, disse straalende Dine, dette livsglade Smil, denne friske og fløilsbløde Hud, saaledes skal man da for Fremtiden afmale Ulykken?"

Generalinden lænede sig tilbage og smilede. Det var umuligt at tænke sig noget mere graciøst, end hendes Stilling i dette Dieblis, og den Haandbevægelse, hvormed hun tilfaste sit Billede et Fingerfys. Hun vedblev:

„Jeg har alligevel ret, mit Liv er et vedvarende Martyrium, men det er da alle store Sjæles Lod."

„Og for at fortælle mig det, kommer Du herop idag?"

„Jo vist! hvad skulde Du vel kunne hjælpe, Du, der selv er saa kold, som det Marmor derhenne. — Alara Walmøden er aldeles betagende, siger de, men hun har intet Hjerte, hun saarer blot, og gaaer sin Vej igjen, jeg derimod vil læge dem jeg saarer."

„Hvad er da Grunden til dit Komme, naar jeg ikke kan være din Læge, og ikke din Fortrolige?"

„Har jeg ikke sagt det? Der seer Du selv, det er paa det Yderste med mig, mine Evner svækkes. — Jeg fulgte min General, han er inde hos din Onkel for at virke lidt til Gunst for den stakkels Schack Lühou, Ministeren maa absolut skaffe ham et Embede, der kan ikke være Spørgsmaal herom. Det er en Livssag for Schack. Gastes kommer han hjem til os og fortæller, at nu vil han være Forstmand, tilbringe sin Tid med at skyde Snepper og Harer, det er taabeligt. — Saa skal han jo desuden bort fra Byen og man faaer ham aldrig mere at se. Görlig vil formaa din Onkel til at tale med Grev Rosenkrone og skaffe os Schack anbragt i det udenlandsske Departement, som Sekretær, Attaché eller saadan noget, der sømmer sig for ham. Det stakkels Menneffe, han er meget ulykkelig. — Du kjender jo Schack Lühou?”

„Jeg har aldrig hørt ham omtale.”

„Er det muligt? Hans Historie er en heel Roman. Du maa da vide, han i flere Aar har gaaet og baaret paa en ulykkelig Lidenstabs, en af dem man aldrig forvinder siden, som man dør af. Ja, Du leer, Du Hjerteløse! hvad forstaaer Du Dig derpaa. Han blev indviklet i det Oprør, Soldaterne gjorde mod denne Struensee, maatte

flygte og kom til en Herregaard herude i Sjælland. Der saae han en ung Dame, jeg kan gjerne nævne hendes Navn, Comtesse Plessen, hun hjalp ham at skjule sig, og Lühou blev indtaget i hende, hun var ogsaa ret smuk, Herrerne fandt det, aa ja! lille og fed, men det syntes han maaske om, denne Jldsjæl, i hvem det bestandig syder og bruser. Nok er det, da Struensee blev styrtet, kommer Schack tilbage, besøger Herregaarden, hvor han fandt Skjul og faaer at vide, at hans Hjertes Dame Dagen efter skal giftes med den unge Fyrst Batthyany. Saa afsted til Kjøbenhavn, der kommer han netop som Bryllupet har fundet Sted, og de Nygifte ere reiste deres Vej. — Hører Du efter, Klara! Du seer saa ligegyldig, saa spottende paa mig."

"Jeg hører Dig med Andagt, min kjære Tekla! bliv endelig ved."

"Ja, efter den Bessked skulde man tro, at Historien maatte være ude, men det fandt Schack ikke, det er det mageløse hos ham, denne ubændige Villieskraft, man læser den ud af hans overfkyggede Dine, der spille i saamange Nuancer, at Ingen kan sige, om de ere sorte eller grønne, Modstand, Faren, Umuligheden ægger ham kun, disse Menneffer finde Lys, hvor alle Andre kun

se Mørke. Han laaner en Sum Penge paa den lille Gaard, han eier, og samme Aften drager han afsted efter de Angifte, til Ungarn til Siebenbürgen, Gud veed hvorhen; kan Du begribe, hvad han vilde? Se hende engang endnu, det lille Bæsen, forøge sine Lidelser, faae at vide, at hun tilhørte en Anden. Det er Udholdenhed, det er Lidenskab, saadan en Følelse har jeg altid ønsket at blive Gjenstand for. Endelig kommer han da hjem igjen, med Sorg og Ulykke skrevet paa sin Pande, mager og bleg som en Dødning, det var os næsten ikke muligt at gjenkjende ham, eller at faae ham draget til Byen fra den lille Gaard, hvor han havde muret sig inde, uden at ville se et Menneske. Da han saa begyndte at omgaaes Folk igjen, kunde han sidde hele Timer uden at mæle et Ord, eller spille Hazard for at bedøve sig og glemme at tage de vundne Penge hjem. Det er jo til at græde over."

"Du har Ret, det stakkels Menneske maa være meget at beklage. Ulykkeligviis synes han i Dig at have fundet en Fortrolig, der forstaaer at trøste og tage Deel i hans Smerte."

"Fortrolig! han har ikke talt et Ord om sig selv, og betroer sig til Ingen, det gjør den Sort Mennesker aldrig. Naar vi fritte og spørge, hvor

han har været saa længe, svarer han blot: „paa Reiser.“ Det er ikke muligt at faae mere piint ud af ham. Jeg har alle mine Underretninger fra en heel anden Kilde, Du kan stole paa, den er sikker. — En Dag kommer der en Person hjem til Generalen, — jeg troer, alle Ulykkelige banke paa hos os. — Han var af god Familie, Præstesøn, eller saadan noget, havde ladet sig hverve, smuk, rank, en komplet Soldat, og skriver udmærket for sig. Min Gamle gjør ham til Foureer, Ordonans, og Menneſket faaer efterhaanden fast Fod i Huset. Han har en Maade at indsmigre sig paa, som er uimodſtaaelig, overalt veed han at gjøre sig nyttig, jeg har aldrig haft smukkere Blomster i mine Værelſer, Generalen er henrykt over ſine Tobakspiber, Vaaben, lige til Heſtene i Stalden. Ude paa Godſet er han Gartner, herinde Huushofmester, Taffeldækker, friſerer mig hver Selskabsaften, og alt dette er endda hans mindſte Fortjenester. En Morgen ſidder denne Thamsen i Generalens Værelſe og skriver, da jeg kommer ind og fortæller, at Schack Lükou er vendt tilbage fra ſin ſtore Reife. I Samtalens Løb ytrer jeg Lyſt til at vide, hvor han vel havde været henne, og hvad der drog ham ſaa pludſelig bort herfra. Skriveren blev ved at ſtirre paa mig ſom ſædvanlig, hans Dine vige

ikke fra mig, de straae som Gld, disse store, fyrige Dine, de ere næsten lidt for dristige. Strax efter standser han mig ude i Korridoren, bøier sig hilsende til Jorden og siger: Hvis det behager Deres Naade, skal jeg bringe fuldstændig Underretning om alt hvad der angaaer Lieutenant Lühou. Thamsen var nemlig tilstede den Aften, Schack flygtede, blev fangen af Dragonerne og slap fra dem igjen, og saae Schack komme ud fra Herregaarden. Fire Dage efter vidste jeg alt hvad jeg vilde vide om Lühou. Jeg kjender ikke Hr. Thamsens Forbindelser, de indskrænke sig vist til Tjenere og Kammerpiger, men den Betsed han bringer, er altid paalidelig."

"Og Du tager tiltakke med saadanne Personers Fortrolighed?"

"Hvorfor ikke? mine fromme Hensigter hellige jo Midlet. — Førrigt er han en stor Slynge, nu skal Du høre. Min sidste Fødselsdag stikker han Masser tilside af de pragtfulde Blomster, vore Venner sendte, danner dem om til en eneste stor Bouquet, og lægger den om Aftenen indensfor min Dør, tilligemed et langt Digt, hvori han lovpriser min Skjønhed, mine deilige Dine, mit ædle Hjerte, sammenligner mig med Mythologiens Gudinder; fortsagt, et nydeligt Digt, hvis det ikke havde

været stjaalet et eller andetsteds fra, ligesom Blomsterne. Hans største Lykke er at faae Lov til at følge min Portechaise naar jeg tager i Selskab, hjælpe mig ud og ind, hans Hænder skjælte, hans Dine tale. Han er bleven en Nødvendighed for mig, jeg kan ikke undvære ham mere. Nu staaer han vist dernede og venter hos Dragerne." Hun sprang op af Sofaen og gif hen til Vinduet. „Kom skal Du se ham.“

„Men hvad tænker Du dog paa?“ sagde Alara forbauset, „en Soldat, en Tjener!“

„Jeg seer jo blot derned, mere behøves ikke for at gjøre ham lykkelig. Man maa overveie hvormeget der kan tilstaaes Enhver, ligesom man lægger et Budget for sin Huusholdning. Ham kan der kun indrømmes et Blik, nu skal han have et til. Hvis han en eneste Gang vover at glemme, hvem jeg er og hvem han selv er, saa er han fortabt, alle de Andre begyndte ved mine Fødder, men vorede til de naaede op til mit Hjerte, denne vil aldrig naae op over Støvet. — Tys! jeg hører Fodtrin udenfor, det er vist min kjære Hr. Gemal, han lovede at hente mig hos Dig. Bliv ikke bange naar Du seer ham, han er meget lidende, den Stakkel har imorges mistet sin ene

Fortand. Jeg troer det var den sidste, han havde tilbage. Han seer miserabel ud."

Tjeneren aabnede Døren for en gammel Herre i Generalsuniform, decoreret med flere Ordener, hvoriblandt den af Dronning Sophia Magdalene stiftede l'Union parfaite, tog sig meest straalende ud. Han støttede sig til en tyk Spanfrørstok, idet han med langsomme og forsigtige, smaa Skridt traadte hen til Alara Walmoden og kyskede hendes fremrafte Haand. Et Par store, lysegraa Samascher vare knappede op til Knæene, nedenfor disse tydede Føddernes runde og fyldige Former paa Gigt eller Podagra. Mandens hele Ydre vidnede om synlige Bestræbelser for at gjøre sig yngre, hvilket dog, trods den firlige Paryk, de sværtede Dienbryn og Mundstæg, havde sine Banskeligheder, alene efter en flygtig Betragtning af Ansigtshudens talrige Folder og Rynker.

Da han kom ind, var hans Udtryk fortrædeligt, i Samtalens Løb forandrede det, medens han betragtede den unge Generalinde, som med en skjodesløs Digegyldighed blev liggende henflængt i Sofaen og saae paa sine rosenrøde Negle. Hendes smaa Fødder vare efterhaanden, uforvarende eller med Villie, gledne saa langt frem under Kjolen, at et Stykke af de hvide, aabne Silkestrømper

bleve synlige ovenfor Bristen. Hun lignede en af Watteaus Hyrdinder, og hvergang Generalens smaa, sømmende Dine rettedes paa hende, antog de den særegne Glød, — lad os kalde det Livlighed, — som hverken har noget af Alderens Værdighed eller Beundringens Kjendmærke, og som gjør den ældre Mand saa ubehagelig for unge Piger. Han holdt i sin ene Haand et hvidt Kammerdugs Lommeklæde, fantet med en bred, udtunget Knipling, og bragte dette i Talens Løb gjentagende Gange op mod Munden, som om det smertede ham der.

„Staffels General!“ sagde Klara, „jeg hører, De er lidende idag.“

Görlik gjorde en Frisffyrbeveægelse med Haanden og smilede, han var virkelig aldeles tandløs. „Saa den lille, nydelige Ting der har betroet Dem min Malheur? Ja, hvad skal man sige, jezt kann ich nicht mehr die Badronen abbeißen.“

„Du vil vist heller ikke blive bragt i den Nødvendighed, min Kjære!“ bemærkede Generalinden med en spottende Grimace. „Lad os saa høre, hvorledes Du skilte Dig ved din Rolle som Supplicant.“

„Geheimeraaden var meget forekommende, meget elskværdig, som altid, dog lod det i Be-

gyndelsen til, at Sagen vilde have sine Banffeligheder, men da han saa hørte mine Grunde, hvad der talede for Schack, at han var min Gudføn, — jo, jeg troer nok, det vil gaa, som vi ønske.“

„Ja, mig kan det jo være fuldkommen ligegyldigt, jeg har ikke videre Interessje for den Sag. — Du beklagede Dig over den unge Herres fortviolede Stilling, det var ogsaa Dig, som med din fine Taft, ansaae det for en ligefrem Pligt mod din Gudføn, at anvende lidt af din Indflydelse for ham, først derefter raadede jeg Dig til at tale med Geheimeraad Rathlou. — Det erindrer Du vist.“

Generalen hævede sine sværtede Dienbryn iveiret, han saae umaadelig forbauset ud, det lod til, at hans Grindring gav ham en heel anden Opfattelse af Sagen. „Jeg troer ikke, Ministeren synes videre om vor Klient,“ bemærkede han efter en Pause, „maaske burde Schack selv være gaaet herop og talt for sig, men det vilde han nu ikke.“

„Det kan jeg godt lide ham for. Vi vurderes kun af Andre efter den Pris vi sætte paa os selv. Her forekommer det mig desuden ikke at være Lükous Feil, men din, hvis Du taber Slaget. — Du, som er en saa stor Feltherre, — jo vist, siig mig nu ikke imod, Du er det, — men denne gang

glemte Du, at man for at være sikker paa Seir maa vide at skaffe sig Allierede. Jeg kjender En, som bedre end alle dine Fortjenester vilde kunne hjælpe din stakkels Schack."

Under disse Ord hævede hun sig med nogen Besvær op fra den liggende Stilling i Sofaen, saae hen paa Frøken Walmøden og smilede.

"Du mener da ikke mig?" spurgte Klara forbavset.

"Retop! Du er ligesaa uimodstaaelig for Ministeren, som for alle os Andre. — Knæl derfor ned, Aboniss! Det er sandt, Du kan ikke mere knæle, faae Komtesjen til at lægge et venligt Ord ind for Dig, saa er Seiren vunden."

"Men hvor kan det dog falde Dig ind, min Kjære! Onkel vilde vist blive meget forundret ved at høre mig ytre nogen Mening i en saa alvorlig Sag, jeg, som kun pleier at forhandle med ham om mine Baller og Toiletter; desuden har jeg jo ikke den Fornøielse at kjende det mindste til den Herre, hvorum her er Tale."

"Jeg maa dog give Generalinden Ret," ytrede den gamle Mand. "I min Kreds anseer Enhver den naadige Komtesse for almægtig, og jeg har altid sluttet mig til denne Mening. Siden Ingen

kan nægte Dem Noget, naar De befaler, hvor uimodstaagelig vilde De da ikke være, hvis det engang behagede Dem at bede."

7.

Privatsekretæren.

Omtrent en Time senere forlod Klara Waldmoden sine Bærelser for at gaa ned til Schack Rathlous. Hun var paaflædt som til en Fest, og blev fulgt af en hvidklædt Negerdreng, der balancerede med en udsøgt Boufet Blomster i Haanden, og aabnede Døren for hende. Det var almindelig Mode dengang for de rige Familier, at have Negere i deres Tjeneste, Superfargoerne bragte dem hjem med i det ostindiske Kompagnies Skibe. Madame Dubarrys Zamora havde maaske givet Tilskyndelse til denne Mode; hvorfor skulde det være mere besynderligt at efterligne Jeanne Bauberniers Tjener, end Madame Maintenons Krinoline?

Klaras Kinder havde en livligere Farve end sædvanlig, medens hun langsomt skred fremad, og lod den folderige Kjole flæbe efter sig ned ad Trapperne, hendes Dine lyste under en Sky af

lange Dienhaar, der mildnede deres Straaler. Hvad kunde Marsagen være til dette næsten overmodige Udtryk, især efter den lange og trættende Samtale med Generalinden? Det er vanskeligt at sige. Der er altid et Smil hos en ung Pige, som hun kun selv forstaaer, et Haab fremfalder det, en Tro, en lykkelig Grindring, hun giver blot ingen Forklaring derover, og det er meget rigtigt, siden Verden saa ofte og saa grundigt misforstaaer enhver Følelse, den ikke selv kommer i Forhold til.

Ministeren sad i sit Arbeidsværelse foran et mægtigt Skriverbord, bedækket med Papirer. Sollyset faldt ind over Gulvet, ligesom sigtet igjennem det gulnede Løv af to store Elmetræer, udenfor Vinduerne. Af og til lød en Sælgekones Røst nede fra Gaden, af og til en Stærts langtrukne Fløiten, som skulde minde Kammeraterne oppe i Træet om Afreisen; ellers var alt roligt og tavs i hans Nærhed.

I det næste Værelse gif Geheimeraadinden frem og tilbage, væbnet med en stor Hjernekost, standsede naar hun kom forbi den aabne Dør og saae ind, Kathlou var alt det Sollys, hun brød sig om. Efterat have faaet et Blik eller et lille Nik, forsvandt hun igjen, stille og lydløs som sædvanlig. Ministeren saae prøvende og mistrøstigt hen til den

store Bunte Akter, som endnu ventede paa hans Afgjorelse, derefter hørte man atter Bennen kradse over Papiret, og Stæren, som vedblev at kvadre udenfor. Om Foraaret er dens Røst en Jubel, i Efterhøst en sørgmodig Klage.

Kathlou mærkede ikke, at Døren fra Korridoren blev aabnet og at Klara gik hen til hans Lænestol, før hun lagde begge Armene om hans Hals og skjulte hans Dine med sine Hænder.

„Rast saa Bennen og hvil lidt,“ sagde hun med al den Blødhed, hendes indsmigrende Stemme besad. „Det er forbudt at arbejde mere.“

„Af hvem?“

„Af dem, der ønske, at bevare Dig for dine Venner. — Du seer saa træt og alvorlig ud, smil lidt til mig, forstyrre jeg maasse?“

„Hvor kan Du tro det, at faae Dig at se, er ikke at forstyrre mig,“ svarede han og kyskede denne gang uopfordret hendes hvide Haand.

„Men Du er endnu ikke paaflædt til Festen, skal jeg da erindre Dig om, at det idag er din Fødselsdag og at jeg kun af den Grund har rovet mig indenfor disse Forstandsninger af Papirer?“

Schaack Kathlous Smil viste, at han foretrak det lyse Syn af hende for alle beskrevne Papirer, men Pligten lod ham atter kaste et Blik over til

Bunken paa Bordet, han kæmpede med sig selv, lagde Bennen og tog den igjen, rystede paa Hovedet og skød endelig Stolen tilbage, idet han reiste sig op. I dag som altid før havde hun vundet, og denne gang var Seiren hende mere magtpaaliggende end ellers.

„Nu er jeg fuldstændig til din Tjeneste. Hvad er det saa, Du vil, Du friske Morgenrøde?“

„Jeg vil bringe Dig denne Bouket, saa lille som den er, men hvad der bør give den et særegent Værd for Dig er, at jeg selv har opelsket Blomsterne, de komme alle fra min Have.“

Medens han indaandede Boukettens Duft, kastede han sit gjennemtrængende Blik over paa hende. „Dg saa?“ spurgte han smilende, „Du har bestemt endnu meget paa Hjerte, jeg kan læse det ud af dine Dine; kom kun frem dermed.“

„Det er da umuligt at skjule noget for Dig, Du forstaaer altid at finde Tanken bag Ordene.“

„Det er lettere end Du troer, naar de Dine jeg læser i, kun røbe Retsind og Ærlighed. Altsaa —?“

„Ja, jeg veed virkelig ikke, hvorledes jeg skal begynde, hjælp mig Tante, lær mig, hvorledes jeg maa tale, for at han skal sige ja til det, jeg idag ønsker.“

De sidste Ord bleve henvendte til Fru Rathlou, som atter var kommen tilsyne, denne Gang uden Fjerkest og pyntelig klædt.

„Du har da en Bøn til mig?“

„Jeg har to,“ svarede hun med et Suf.

„De angaa bestemt dine Penge, et nyt kostbart Indfald, en ny Anvisning! det er forfærdelige Summer saadant et ungt Bæsen kan bruge, men siden jeg nu engang er bleven din Formynder, saa tilstaa alt.“

„Jeg har intet at tilstaa, og skal idag netop bevise, hvor samvittighedsfuldt et Brug, jeg gjør af mine Penge. Kom herhen til Vinduet, se ud, dernede staaer min Forklaring.“

I Gaarden holdt en stor og rummelig Chaise, efter den Tids Smag meget nydelig, og forspændt med to lysegraa Heste, der stampede i Steenbroen og rystede deres Bidsler. Alt var nyt, straalende og pragtfuldt og fremkaldte den største Overraskelse hos Rathlou, hvis spørgende Blik gled fra Klara over paa hans smilende Hustru.

„Hvad skal det sige?“ spurgte han, da begge vedbleve at tie.

„Det er min Fødsels gave til Dig. Den skal sige, at Du herefter ikke maa trætte Dig med at gaa de lange Veie til Kollegierne og Statsraadet.

Det sømmer sig ikke for Schack Rathlou. Jeg søgte og søgte efter en Maade til at forsones Dig med min Rigdom, saa lagde jeg Raad op med Tante, hendes Kløgt forenede sig med min Lyst, vi fandt paa denne Vogn og disse to Heste. Naar Du kjører, tænkte jeg, vil Du hver Dag komme hurtigere tilbage til os og behøver heller ikke at tage hjemmefra saa tidlig, altsaa Egoisme, pur Egoisme altsammen, det indseer Du nok. — Solen skinner, giv nu Tante din Arm, saa gaa vi ned og tage Tingene i Diesyn."

Vognen blev betragtet og prøvet. I Kjælder-vinduerne kom nogle nysgjerrige Hoveder tilsyne, for at beundre de elegante Damer, der forsigtige og tøvende vovede deres smaa Fødder hen over den støvede Steenbro. Negerdrengen stod oppe paa Hovedtrappen med udtryksløse Dine, Hovedet sænket ned paa Brystet og Hænderne foldede over den buede Mave.

Ministeren rystede paa Hovedet, men lod dog til at være særdeles tilfreds med Alaras Paafund. Hun forstod den Kunst at give, med et Blik, en Mine, en Bøn i Stemmen, som om det bestandig var hende og ikke Modtageren, der vederfores den største Glæde. Vognen selv var desuden, som hun bemærkede, næsten Nødvendighed for en Mand

i Schack Rathlous Stilling. Folk førte dengang overalt, eller lod sig bære omkring i Portehaiser, siden Gaderne vare i en saa forvovlet Tilstand, at de næsten ikke kunde passeres tilfods. De smalle, brolagte Fortoget bleve spærrede af Bislag, Karnapper og Kjælderfsuur. Midt i enhver Gade løb en bred Rendesteen, hvis Bestanddele store Flokke af Gæs og Vender jevnlig kritiserede. Fra Rendestenen ind til Fortoget var Jorden fuld af dybe Huller, Dyrer af Feieskarn, Fiskeaffald og smaa, grønne Vandpytter. Paa flere Steder laa der ubebyggede Strækninger, Toster og indhegnede Enge, hvor Slagternes Faar og Grise græssede i venskabelig Forening.

Klara sad igjen inde i Ministerens Arbeidsværelse, og Rathlou gif omkring, frijeret, pudret og paaflædt til at tage hen i Conseilforsamlingen.

„Tilvisse ville de Herrer gjøre store Dine, naar de faae mig at se i den nye Ekvipage,“ sagde han og lo, „de ane mindst, hvem den lille Fe er, der saadan har forstaaet at opfylde et af mine kjæreste Ønsker. Hvad der nu skulde gjøre min Glæde fuldstændig, var at Du satte Dig op i Bognen ved min Side, saa lod vi Conseil være Conseil idag og førte ud til Enkedronningen, for

at melde Hendes Majestæt, at Du modtog den tilbudte Grespost som hendes Hofdame."

"Tal ikke mere derom, den Sag er jo afgjort og glemt."

"Ulykken er, at Dronningen endnu ikke har glemt den. Igaar Aftes gjentog Hendes Majestæt sit Onske. Hvad vil Du, jeg skal svare hende?"

Klara forlod sin magelige Stol, hun traadte tilbage idet hun foldede begge Arme over Brystet og bøiede sig halvkniælende foran Kathlou:

"Det jeg saae af Deres Majestæts ophøjede Personlighed, da jeg havde den Lykke at stædes til Audienz, har gjort mig frygtfuld og viist mig, hvormeget jeg mangler for at kunne gøre Fyldest i en saa ærefuld Stilling."

Ministeren smilede til denne Komædie, der blev spillet med nedslagne Dine, en Mine, som udtrykte den dybeste Grefrygt og en ubeskrivelig Ynde.

"Na ja, det kunde maaske være en tilfredsstillende Grund for Hendes Majestæt, man troer saa villig, det man holder af at høre, men hvad vil Du svare mig, naar jeg forlanger at vide den sande Årsag?"

"Jeg er virkelig frygtfuld, — bange."

"Du! for hvem?"

„For det hele Selskab deroppe. Det kunde jo f. Ex. behage Hans Majestæt paa den næste Kanetur, at vælte mig i Sneen, ligesom det skete med Fru Blesjen, eller at storme ind i mine Værelser og slaa Vinduer og Speile itu, som hos Frøken Berkentin.“

„Er det din eneste Frygt?“ spurgte Nathlou.

„Vist ikke,“ svarede hun med den blide og rolige Stemme, der bestandig var lige behersket i Ord og Tone, „det kunde ogsaa falde Oberhofmesterinde von der Lühe ind, at drage et nyt Dokument op fra Hr. Guldbergs Muffe, en Kabinetsordre, hvori jeg blev erklæret for sindssyg og dømt til at indespærres, som den ulykkelige Frøken Grambow, der vovede at nære Tilbøjelighed for Grev Osten. Selv hendes Majestæt Enkedronningen kunde gjerne, trods sin uendelige Naade og Blidhed, ved næste Hofbal skikke mig tilbage til mine Værelser og befale, at jeg kun maatte vise mig sminket og prydet med Skjønhedspletter, som det skete med Frøken Balle. Kortsagt, ved alle disse Hoffer her kæmper og strides man for at befæste eller forbedre sin Stilling, dertil er jeg for lad, allevegne hører jeg Tale om misbrugt Fortrolighed, Snarer og Intriger, dertil er jeg for god, jeg vil leve i dit fredelige og smukke

Hjem's Sollys, saalænge Du tillader det, jeg kjender ingen større Lykke."

Rathlou rakte hende Haanden. Hans Svar blev afbrudt af en graahaaret Tjener, som kom tilsynne i Døren.

„Nu maa vi nok snart afsted, Excellence! de vente os oppe i Conseilforsamlingen," ytrede Manden med den paatrængende Frimodighed, som tilhører et gammelt Lyende.

„Og jeg, som endnu ikke er færdig," sagde Rathlou, idet han foer med Haanden op i Haaret og bragte sin nylig friserede Baryk i Uorden. „Jeg er bleven saa ofte forstyrret idag."

„Dertil har jeg da bidraget min Deel," sagde Alara.

„Nei, min Bedste, ikke Du, men der kom Frisøren, Huushovmesteren, Guldbergs Sekretær, og endelig spilder gamle General Görlik mig en heel Time med at holde Løvtaler over sin Gudsøn, Lühou, for at jeg skal faae Grev Rosenkrone til at ansætte ham i det udenlandske Departement. Forresten er da Lühou ogsaa min Gudsøn, det er efter mig, han fik Navnet Schack. En Plads som den han søger, kunde vist virke heldig paa hans Fremtid. Arbeidet beroliger, det tvinger os ind under givne Former, og Hr. Lühou trænger

til at tøiles. Du har maaske hørt ham omtale, eller kjender lidt til ham fra Selskabslivet?"

„Det mindes jeg ikke, jeg har blot hørt sige, at han skal være meget ung.“

„Deri seer jeg ogsaa en Undskyldning for at han flere Gange har bragt sig i Omtale. Hidtil adlød han bestandig kun Instinktet, der alene beskæftiger sig med sig selv, han begreb ikke, at Samfundets bedste Lov er Humanitet, der lærer os at tage Hensyn til Andre. — Nei, jeg synes ikke videre om Schack Lühou.“

„Det Uheld kan maaske komme ham tilgode idag,“ sagde Klara smilende. „Enhver, der kjender Dig, veed hvor skaansomt og retfærdig Du pleier at dømme; selv om den omtalte Person ikke besad et eneste Fortrin, vilde Du i dette Tilfælde søge at finde noget godt hos ham, af Frygt for at have ladet Dig paavirke af en forudfattet ugunstig Stemning.“

„Det har jeg netop gjort; se blot, hvor overstreget og gennemrettet mit Anbefalingsbrev er blevet, det skulde være affendt idag, siden Rosenfrøne giver Bladsen bort imorgen, men Tiden er løben fra mig, og derhenne i Døren seer jeg atter Mathisens lange Ansigt minde mig om, at jeg maa tage bort.“

„Ja, nu er Kloffen over halvgaaen tolv,“ bemærkede Menneſket, ſom kom tilſyne med Miniſterens trefantede Hat og Kaarde.

„Iffeſandt!“ tilføiede Kathlou, „det er Dig umuligt, at finde ud af en eneſte Linie?“

„Jo, jeg læſer det meget tydeligt, men Du trænger til en Sekretær; man maa virkelig beſidde ſaamegen Aand og Kløgt ſom Du, for at have Lov til at udtrykke den i ſaa daarlig en Skrift. Og nu komme vi til mit andet Grinde idag. Lad diſſe Miniſtre kun vente lidt, de afgjøre dog intet uden Dig. Jeg ſagde før, at jeg havde to Onſker, det ene er allerede opfyldt, det andet ſtaaer tilbage. Giv mig Lov til at komme herved et Par Timer hver Formiddag, ſaa vælger jeg en lille, beſkeden Krog og hjælper Dig, jeg var Onkel Tidel Arwins Sekretær og har endnu langt større Lyſt til at være din. Du conciperer, jeg reenskriver, det vil lette dit Arbeide.“

„Men jeg er ſom himmelfalden, mit ſøde Barn! — Du, min Sekretær, plage dine ſmukke Dine med at finde ud af mit Krimſkrams, er det en ſømmelig Beſtæftigelse for Komteſſe Walmoden?“

„Hvorfor ikke? Jeg har ſaamegen Tid til min Raadighed og ſaa lidt at udfylde den med.

Du i din rastløse Flid aner ikke, hvor man kan længes efter at faae Anvendelse for sine Evner, og være lidt mere nyttig end en Blomst i en Selskabsfreds eller en Modedame i en Balsal. Tidligere har Du rost min tydelige Haandskrift, og min Bøn forpligter Dig desuden ikke til den ringeste Paaskjønnelse. Disse Par Arbejdstimer, tilbragte i dit Selskab, ville give hver Dag dobbelt Værd for mig, de opdrage, de udvikle, jeg vil lytte til og lære."

Rathlou mødte som sædvanligt sin Hustrues Smil, da han fastede Blikket over paa hende.

"Hvad siger Du, Charlotte? Du er vist i Forbund med Klara. Barnet talte nylig om Døspind og Snedighed, jeg troer næsten, der i den senere Tid spindes flere Rænker i Schack Rathlous Huus, end ved alle vore Hoffer tilsammen."

"Men her foregaae de alene i en god Idees Tjeneste," svarede Geheimeraadinden, "altsaa bør Du smukt give efter for hendes Ønske."

"Sagen er da afgjort," ytrede Klara, idet hun reiste sig. "Henne i Nischen staaer et Bord, jeg lader Mathisen bringe en blødere Stol og en lille Fodpude ned, dermed er Kontoret færdigt. — Hvad om jeg strax traadte i Function? Medens Du klæder Dig, reenskriver jeg Anbefalingen for

din Gudsøn, Du fætter dit Navn under og vinder derved den Tid tilbage, jeg saa ubarmhjertig har spildt Dig idag."

Da Ministeren lidt efter førte ud af Porten i sin nye Karosse, stod Fru Kathlou og Klara og tilkastede ham Fingerkys oppe fra Vinduerne. Schæf Lühous Ansøgning laa i Portefeuillen foran paa Sædet.

8.

Min Gudsøn.

Klara udførte altjaa sin Plan. Hun indfandt sig tidlig næste Morgen og siden daglig i Ministerens Arbeidsværelse, reenskreiv hans Betænkninger, eller lod ham dictere, hvad der skulde skrives, og viste en Lyft og utrættelig Iver, som smigrede Kathlou. Han nærede dog en vis Tvivl om Barigheden af denne Flid. „Det holder ikke ud,“ betroede han sin Hustru. „For Diebliffet fængsles hun maaske af Nyheden, og af en redebøn Lyft til at være mig nyttig, inden otte Dage vil det ensformige Arbeide trætte eller kjede hende. Denne lille, fine og forfjælede Person hører kun hjemme i sit Boudoir og ikke i en Skriverstue.“

Han tog imidlertid fejl denne Gang. Kvinden besidder saavel i det Gode som i det Onde en Energi, der langt overgaaer Mandens, en trofast Udholdenhed, som Rathlou lod til at være ukjendt med. Klara blev ikke træt. Henne i Hjørnet af det store Bærelse havde hun valgt sig en Plads ligeoverfor Ministeren; medens han hvilede eller saae frem for sig mødte hans Dine den unge Piges elegante Skikkelse, indhyllet i Blonder og Rniplinger og bøiet ned over de beskrevne Papirer; hun havde bragt sit Sollys ind i Skriverstuen; Arbeidet gik lettere og hurtigere for ham end før, han længtes efter disse Morgentimer.

„Generalinde Görlik har da faaet sin Krig frem,“ bemærkede han en Formiddag, efterat have læst Posten. „Schack Lütkou er ansat i det udenlandske Departement, og Grev Rosenkrone tilskriver mig her, at det fornemlig er skeet efter mine gode Anbefalinger.“

„Han kunde heller ikke ønske sig bedre.“

„Det forekommer mig dog, at min Lovtale over Schack var noget betinget. Du reenskrev jo Concepten, det var dit første Mesterstykke hernede, og jeg satte mit Navn under, uden at faae tilstræffelig Tid til at læse, hvad der stod. — Husker Du Ordene?“

„Jeg mindes, at din Haandskrift paa enkelte Steder var en Smule vanskelig at finde ud af, men jeg gjorde mit Bedste og skulde da ikke tro, jeg er kommen til at læse et eller andet Ord urigtigt.“

„Det gjør heller ikke synderlig til Sagen, mit Barn! hvem veed, maaske kan han takke en saa tilfældig Feiltagelse for sin Lykke; lad os haabe, han viser sig den værdig.“

Næste Morgen lod Lühou sig melde hos Schack Nathlou. — „Jeg veed ikke, om Excellencen tager imod idag,“ sagde Tjeneren. „Han skal fjøre ud. Vognen venter dernede.“

„Vi kan jo prøve paa det,“ sagde Schack, „gaa ind og meld mig.“

Tjeneren gik. Schack var alene i Venteværelset, men Døren til det næste stod paa Alem, først aabnede han den lidt, saa stødte han den op og traadte ind.

Der sad en Dame ved et Bord, beskæftiget med at se paa Kobberne i en Billedbog, som laa opslaaet foran hende. Det folderige Vinduesgardin kastede en Skygge over Bordet, en Hat og et Slør skjulte desuden det meste af hendes Ansigt, men den graa Silkespencer, som efter Tidens Mode sluttede tæt om Legemet, betegnede dog en

ungdommelig og fuldendt Figurs Fortrin. Hun syntes ikke at lægge Mærke til Lükou, det forekom ham idetmindste, at hun lod den Hilsen ubesvaret, hvormed han traadte ind. Schack saae sig om efter Tjeneren, gif hen til Vinduet og trommede lidt paa Ruden. Tiden begyndte at falde ham noget lang, af og til lod han et hurtigt Blif streife hen over den ubekjendte Skjønhed, som vedblev at betragte sine Billeder med en fortviolet Opmærksomhed, uden at tage ringeste Hensyn til hans Nærværelse.

„Det er En, der søger Audiens, ligesom jeg,“ tænkte Lükou; „men hun kommer for at bede, jeg for at takke, det er altid et Fortrin.“

Han gif nogle Gange frem og tilbage i Salen, standsede derefter pludselig foran Bordet og udbroød:

„Den gode Mand derinde lader ikke til at have Hastværk.“

Damen hævede sine smukke Dine fra Bogen, og betragtede ham med et Udtryk af dyb Forbavselse.

„Jeg mener, at han lader os vente lovlig længe, finder De ikke?“

„Ministeren lader aldrig vente paa sig, naar det er hans Audienstid,“ ytrede hun og fænkede

atter sine Dine ned mod Billederne for at betegne, at Samtalen dermed maatte være tilende.

Det var ikke blot den kolde og overlegne Mine, eller det tilbageholdne Svar, som bragte Schack i Forvirring; den unge Piges Røst, som lød saa rolig og dæmpet, kaldte lyse og slumrende Grindringer frem for ham, han vedblev at betragte hende, foroverbøiet, frittende, kæmpende mellem Tvivl og Haab. Hvilken uendelig Tankerække havde han ikke gennemløbet, inden han atter vaagnede og kunde sige sig selv, at han var bleven skuffet. Maaſke følte hun det forſkende og ſtraalende Blik, hvis Jagttagelſeſevne aldrig havde været ſkarpere, en ſiin Rødme foer over hendes blege Kinder og hun bladede hurtigere frem i Bogen, medens Schack blev ſtaaende med den ene Haand ſtøttet til Bordet og tænkte paa en ny Indledning.

„Ja, mit Grinde ſkal ſnart være udført,“ begyndte han igjen i en mindre hensynsløs Tone. „Naar nu Tjeneren kommer tilbage, gaaer De naturligviis forſt ind, jeg venter.“

„Det behøves ikke,“ ſvarede hun og bøjede Hovedet med et Udtryk, der lignede et Smil.

„Jo, viſt ſkal De ind forſt, ſiden De kom forſt, med mig haſter det ikke. Jeg er Schack Lühou, og ſkal ikke ſøge om noget, jeg har kun

en Taf at bringe Manden, en reen Formsag forresten."

"Jeg har heller intet at søge om," svarede hun og lo, „jeg er Comtesse Walmoden, Ministerens Niece."

Lükou stod nogle Dieblikke maalløs og ydmyget foran hende, derefter gjorde han et dybt Bukt og traadte tilbage fra Bordet.

Tjeneren lod sig endnu ikke tilsyne og der fandt en langvarig Tavshed Sted, som Schack endelig afbrød, idet han vendte sig om og sagde:

„Den naadige Comtesse maa endelig ikke tro, det er af Mangel paa Levemaade, jeg staaer her og tier stille. Fra den første Lyd jeg hørte af Deres Røst, forekom De mig bekjendt, jeg har ganske vist seet Dem tidligere, truffet Dem i en af vore Kredse og grunder nu forgjæves over, hvor det kan have været. Hvis det maatte behage Dem, at komme min Hukommelse lidt tilhjælp, vilde jeg være Dem meget taknemlig."

„Hvorfor mener De, at min Hukommelse skulde være bedre end Deres?" spurgte Klara.

„Nei, det er ogsaa sandt," svarede han og rystede paa Hovedet. „Jeg har Uret i alt idag."

Hun lod til at føle nogen Deeltagelse for den sørgmodige Forsagthed og Skuffelse, hans Mine

røbede, og tilføiede: „Jeg har tilbragt hele min Tid hjemme hos min Slægt i Holsteen og kom først her til Byen ifjor, det er derfor neppe sandsynligt, at De har mødt mig tidligere; jeg har idetmindste ikke bevaret nogen Erindring derom.“

Da Ministeren lidt efter viste sig, stod Lühou inde i Vinduesfordybningen og tegnede Figurer paa Ruden.

„Jeg har vist ladet Dig vente, min Kjære!“ ytrede Rathlou, „til Gjengjæld skal vi nu ogsaa kjøre ud sammen, saalænge det behager Dig. Mathisen meldte mig en ny Supplican, han er formodentlig bleven fjed af at tøve saalænge.“

„Derhenne venter endnu en Herre, men han forsikrer, at han ikke er Supplican,“ sagde Klara, og pegede med sin Parasol over mod Vinduet.

„Det er jo Schack Lühou.“

„Ja, og jeg skal ikke forstyrre længe. Grev Rosenkrone meente, at Deres Excellence var at træffe paa denne Tid, derfor kom jeg, han tilføiede, at det især var Deres Excellences gode Unbefaling, jeg kunde takke for min Plads i det udenlandske Departement, jeg vilde gjerne bevidne Dem min ærbødige Tak for denne Raade.“

„Jeg erindrer virkelig ikke, hvad jeg skrev,

som Greven har kunnet opfatte saa særdeles fordeelsagtigt, dertil kjender jeg Dem ikke tilstræffeligt."

"Jeg besidder vist heller ikke synderlig anden Fortjeneste end den, Deres Excellences Gunst giver mig," svarede Schack.

"Maaske dog, De har jo, efter hvad man fortæller, deeltaget i de Begivenheder, som foregik her ved Hoffet, og havt Leilighed til at drage en Lære deraf, De har Deres ærlige Hjerte og klare Forstand, det er Fortjenester i mine Øine. De stammer desuden fra en anseet og hæderlig Familie, endelig har jeg nogen Forpligtelse mod Dem, siden jeg er Deres Gudfader og De er bleven opfaldt efter mig."

"Jeg veed det nok," sagde Schack, "jeg turde blot ikke rose mig deraf, før Deres Excellence selv erindrede derom."

"Min Nærværelse forstyrrer vel ikke?" sagde Klara henne ved Bordet. Hun saae op og smilede: "jeg er saa beskæftiget med mine Billeder, at jeg slet ikke kan høre, hvad Herrerne sige."

Schack nikkede til hende, derefter gik han nærmere til Lükou og udbrod dæmpet: "Jeg er nu overbevist om, at jeg, i Deres nye Stilling, vil faae min gode Mening om Dem bekræftet."

„Det er jeg ogsaa," svarede Schack.

„Der er betroet Dem en Tillidspost, og man maa vise sig den værdig."

„Deres Excellence mener vist, at jeg ikke maa begaa nye Taabeligheder," svarede Schack og trak paa Skuldren.

„Vi ville ikke tale om Fortiden, den er der flaaet Streg over. Guff blot paa, Schack, at Samfundet af og til bærer over med at man skuffer det, det kan endogsaa mere sig derover, vover man derimod aabenlyst at hyde det Trods, saa opirrer man det og det hævner sig."

„Hvad kan da Samfundet have at bebreide mig, Excellence? Jeg har deltaget i en Smule Revolte, fordi jeg ikke vilde finde mig i at blive regeret af Hr. Struensee og hans Yndlinge, gjorde da ikke Hans Majestæt Kongen, Kronprindsen og Enkedronningen ogsaa Revolte, hver paa sin Maade? Jeg red min gode Hest ihjel paa Flugten, hundrede Rigsdaler i Grøften paa Slagelse Landevei, det var al den Ulykke, jeg forarsagede, mens de forviste Landets Dronning og kappede Hovederne af Struensee og Brandt. Saa reiste jeg min Vej."

„Ja, og blev længe borte," ytrede Rathlou, som om det var hans Hensigt at fritte.

„Jeg vilde se mig lidt om i fremmede Lande, men saa ingenting. Da jeg kom tilbage, havde vi istedetfor en Førsteminister, der var Søn af en Bræst fra Altona, faaet en ny Minister, Søn af en Bedemand fra Horsens, men som tillige havde det ubestridelige Fortrin at være dansk. Jeg har siden forholdt mig saa stille og lydløs som en Begravet. Jeg er en plukket Fugl, Excellence, alting er bleven mig ligegyldig, jeg har hverken Længsler, Ønsker eller Interesser mere.“

„Jeg kjender disse Overdrivelser, der tilhøre Ungdommen,“ sagde Nathlou. „Jeg vil da haabe, De idetmindste har Interesse for Deres Stilling i det udenlandske Departement?“

„Ikke synderlig,“ svarede Schack uden Betænkning. „De Andre fandt, det var fornuftigst af mig at søge Posten, saa søgte jeg den. Havde jeg fulgt mit eget Hoved, var jeg hellere draget tilskovs og blevet Forstmand, end at sidde oppe i et Kontor og prikke med en Pen i Haanden. — Men jeg spilder Deres Excellences Tid, og den naadige Comtesse venter. Frygt ikke for mig, jeg skal blive siddende og jeg skal skrive. Meente De, at have nogen Grund til at tale godt om mig, maa jeg vel have endnu større Forpligtelse til at vise mig denne Gunst værdig. Jeg beder Dem

endnu engang modtage min Taf, dermed anbefaler jeg mig."

"Kom og ræk mig Deres Haand, Gudsjøn! Der er noget aabent og frimodigt hos Dem, som jeg godt kan lide. Farvel, glem ikke, at vi se vore Venner hos os hver Torsdag, mit Huus skal staa Dem aabent."

Hvorfor havde han været saa ivrig med at forsvare sig? Alara sad og saae paa sine Billeder, og lod ikke til at høre efter; hvorfor vedblev hans sidste Blik at søge hende? hun hilste ikke igjen og saae ikke op fra Bogen.

"Det er hende og det er ikke hende," sagde Schack til sig selv, da han kom ned paa Gaden. "Hendes Stemme og den fremmede Betoning af Ordene lød for mig som en halvglemt Melodi, som Gavotten af Gretry, den Aften, jeg flygtede op til Herregaarden. Alt bliver levende igjen, — at jeg dog ikke kan glemme den forbandede Balnat! — Jeg seer hende for mig, nei, jeg hører hende kun, og kryber atter sammen i min Krog for hendes Overlegenhed. Af Skjønhed og Ynde har hun alt, af det der gjør Damen til Kvinde, intet. — Hvordan stod jeg ikke nylig derinde, og samlede og pyntede paa Ordene, før de kom frem!

Jeg har altid havt det Held, at kunne indse mine Taabeligheder, — efterat de vare begaaede."

9.

Pantelaaneren.

Der laa dengang et lille, smalt Huus i en af Smaagaderne bag Nicholai Kirke. En steil Rampesteenstrappe førte op til Indgangen, smaa Vinduer og et brøstfældigt Bindingsværk gav Stedet et tarveligt Udseende; det ligger der forresten endnu, men i en fornyet og mere pyntelig Skikkelse. Over Kælderen, hvis Vinduer beskyttedes af forsvarlige Jernstænger, meddeelte et Skilt, at her kjøbtes Kobber, Messing og gamle Klude. Paa Gadedøren til Stueetagen stod malet med store, hvide Bogstaver „Aron Dabel.“ Efter ham havde Stedet faaet Navn og blev kaldet for Dabels Kælder, skjøndt han beboede hele Huset.

Aron var en virksom Mand, han havde Skibe i Søen, forstrakte de fattige Kjøbmænd med Penge paa Børsen, folgte Lallotterisedler og Pissebaand til Borgerne, kjøbte brugte Klæder af Tjenestefolket, laante paa Pant til Herfaldet, og besørgede alle

disse Forretninger i egen Person. Han var derfor velkjendt i Byen, uden at dette dog hidrog til at give ham videre Anseelse, siden han blev en af de første, den almindelige Uvillie ytrede sig imod under Gadeoptøjerne efter Struensees Fængsling. Bøbelen stormede hans Huus, rev Skiltet ned, og da det ikke lyffedes, at faae den forsvarlige Stue- og Kjælberdør brudt op, nøiedes man med at stene Vinduerne, saa fuldstændigt, at der næste Morgen ikke var en heel Rude tilbage.

Arons Hovedbeskæftigelse var at laane paa Pant, han havde oprettet et Assistenshuus, som nød udbredt Søgning. Folk sagde, at han forlangte ublu Renter, men Ingen beklagede sig herover. Laaneren fandt sig deri første Gang, af Frygt for at faae Afslag, naar han kom igjen den næste. Menigmand ringede paa i Kjelderen, naar de havde noget at afgjøre, „men der maa dog gøres Forskjel,“ sagde Dabel, og saa fandt han paa en findrig Ide, som hidrog til at forøge Søgningen, og bragte et stort Antal fornemme Runder til Stedet.

I Rabogaarden lod han oprette en Modebutik for Herrer og Damer, udstillede Masser af de nyeste Stoffer Brokade, Kniplinger, Fløil og Silke, som hidtil ikke havde været at faa tilkjøbs

i Byen. Stedet kom i Ry, Betjeningen var hurtig, Varerne billige, de fornemme Damer lode sig, trods det snevre Stræde, drage til Arons Bod, for at kunne svælge i den tillokkende Overflod af Luxusgjenstande, som her udfoldedes, ved Middagstid spærrede deres Karosser og Bærestole næsten hele Gaden. Saa var der ogsaa en skjult, lille Tapetdør, som førte fra Bodan, gennem Muren, ind til Arons Huus. De, der undsaae sig for at banke paa hos Pantelaaneren ved høilys Dag, behøvede nu blot at stige ud hos Kræmmeren, købe en Smaating og forsvinde gennem Tapetdøren, dermed var Skindet reddet.

Belunderrettede havde forresten meget at fortælle om denne lille Tapetdør, de smilede tvetydigt, naar den blev omtalt, og paaftode, at den luffede for ganske andre Skatte end Pantelaanerens; men det vedkommer ikke denne Historie.

En Formiddag kom Schack Likhou ind i Kramboden og købte sig en Spadsjeresstof. Han havde allerede sex staaende hjemme af samme Slags, saa at man enten maatte tro, han sværmede for Fler-tallet, eller kun købte Stoffene som Paaskud for ubemærket at kunne forsvinde bag den hemmelige Tapetdør.

Inde i Gangen, som førte til Arons Kontor, var der meget skummelt, en Silkesjole raslede ham imøde, og et utydeligt Omrids af en Dameffikkelse svævede forbi ham, hendes tætte Slør, overfyldt med Broderi, skjulte Ansigtet, men de lette og hurtige Skridt tydede paa Ungdom. Da han vendte sig og saa tilbage, var Damen forsvunden, en svag, parfumeret Duft opfyldte Gangen.

Aron Dabel kom ham imøde i Stuen, nikkede og pegede paa en Stol, medens han gik hen og dreiede Nøglen om i Døren. Schack og han lode til at være gode Bekjendte.

Pantelaaneren var en lille, mager Person, som endnu syntes mindre ved den Bane, at bære sit Hoved saa høiet, at Hagen næsten berørte Brystet. Hans langagtige Ansigt var skarpt og kantet, en smudsiggul Hud laa i talrige, smaa Rynker over det; kun to livlige, blaaorte Dine gav dette Ansigt sit Udtryk. Disse allestedsværende Dine laa dybt inde i Hovedet, beskyggede af tykke, graalige Bryn og var i en uafsladelig speidende Bevægelse. Han lignede en Høg i et Buur, saa alt, iagttog alt, der var intet i Nærheden, som undgik hans Opmærksomhed.

Det synlige af hans Dragt bestod i en blomstret Kattuns Kofte, snøret sammen om Livet med

et uldent Sømands Halsklæde. Paa de flade Fødder bar han store, lydløse Lifestø, forede med Lammeskind, og paa det skaldede Hoved en gammel Vordugs Kasket, hvis Skygge faldt ned over Ansigtet.

Inde i Stuen kunde Schack endnu spore den samme fine Duft, som var kommen ham imøde ude paa Gangen, og idet han satte sig paa Stolen, laa der en lang og sammenkrøllet Damehandske af graat Skind foran ham paa Gulvet. Schack tog Handsken op, betragtede dens silkebløde Form med et Blik, som om han vilde forføre den til at skrifte, og holdt den derefter i to Fingre frem mod Aron.

„Det lader til, at J har haft fornemt Besøg idag,“ ytrede han.

Aron nikkede. „Her kommer alleslags Folk,“ svarede han ligegyldigt, „de fineste er ikke altid de bedste. — Men min Tid er knap, det var om vore egne Sager, vi skulde tale.“

Han blev afbrudt ved en svag Banken paa Døren, strax efter lød den stærkere og mere utaalmodig. Aron listede sig hen og aabnede et Righul, efterat have seet ud, lukkede han op, lidt af en tilhyllet Skikkelse blev synlig i Halvmørket fra Gangen, og en fiinformet, hvid Haand strakte sig ind ad Døren.

„Jeg har glemt min ene Handske,“ hviskede hun, „der ved Stolen maa den ligge, naa skynd sig afsted efter den.“

Damen fik sin Handske og forsvandt igjen, hvorefter Dabel dreiede Nøglen to Gange om i Laasen.

„Hvad er det saa, Lieutenanten har paa Samvittigheden idag? De bringer vel Pengene, for jeg kan ikke give Dem længere Henstand?“

„Det kommer J dog til, Aron, før i næste Maaned er det mig plat umuligt at skaffe Mønt tilveie.“

„Ikke det? Forrige Maaned kom De med den samme Forklaring, saadan kan det jo blive ved til evig Tid.“

„Slet saa længe mener jeg dog ikke, det skal vare. Kom med noget stemplet Papir, saa forny vi Forfaldstiden og føie Renterne til, J har jo bestandigt det sikre Pant for Jer.“

„Men jeg skal bruge mine Penge; det vil sige, det er Andres Penge, jeg forstrakte Dem med, jeg selv er en fattig Mand og maa laane mig frem. Jeg kan ikke, jeg vil ikke give længere Henstand.“

„Heller ikke naar J veed, hvor stor en Tjeneste, J gjør mig derved?“

„Tjeneste!“ gjentog Aron og saae pludselig iveiret. „Vilde Lieutenanten gjøre mig en Tjeneste, hvis jeg bad Dem derom?“

„Jo for en, det kan J stole paa.“

„Godt, godt! saa er der just en Leilighed hertil. Jeg tager Dem paa Ordet.“

Han saae tilbage, som om han, trods den forsvarelige luffede Dør, frygtede for at blive beluret, rykkede sin Stol nærmere mod Schack og vedblev dæmpet:

„Jeg har en Sag for Retten, en stng Sag, jeg har to. De bestyldte mig for, jeg er vidende om at nogle af Laanerne, fornemme Folks Sønner, har skrevet falske Endossementer paa deres Bexler heroppe, at jeg har loffet dem dertil for siden at saae bedre Hold paa dem, — det er Taffen man faaer for at hjælpe Andre. Lieutenanten kjender Politimesteren, Conferentsraad Fædder, jeg saae Dem ride med ham forgangen Dag oppe paa den ny Bold; jeg veed mig fri for alt, det veed den høieste Gud i Himmerig! hvad hjælper det? Skinnet er imod mig. Gaa til ham, læg et Ord ind for mig, saae en Anden til at gjøre det, De er af høi Geburt og har fornemme Bekjendtskaber. — Naar, hvad siger De, vil De hjælpe mig? Om otte Dage gaaer der Dom i min Sag, meente

Assesjoren. Gjør De mig den Tjeneste, gjør jeg Dem en anden til Gjengjæld. De kan, hvis De vil, det koster Dem kun et Ord, den ene Haand vasker den anden, det kjende vi nok, saa forlænger jeg Betalingsterminen paa Deres Gjælds-brev, og De skal ikke blive krævet for det første. Naturligviis, vi sœie de nye paaløbende Renter med til Beløbet, som De selv sagde. De har derved reddet en ærlig og stræbsom Mand, for ærlig er jeg, Gud straffe mig!"

„Det maa vist være sandt, siden J selv siger det," ytrede Lühou smilende.

„Troer De det ikke?"

„Na jo, saadan egenlige Gavtyvestreger har jeg endnu aldrig truffet Jer i, men det J forlanger, kan jeg ikke gjøre, det er umuligt."

„Det vil sige, De vil ikke."

„J kalder Jer selv for ærlig, og mener dog, at Dommeren paa min Forbøn skulde tage Hensyn til andet, end hvad han finder ærligt og retfærdigt, hvor kan det falde Jer ind, Aron Dabel?"

„Naa, ja ja!" sagde Pantelaaneren, efterat have betænkt sig lidt, medens hans Ansigt antog et Udtryk af Trods og Bitterhed. „De vil ikke, siig det kun lige ud. Veed De, hvad jeg saa vil, Hr. Lieutenant! naar Deres Gjælds-brev forfalder,

og det er om otte Dage, byder jeg min Fordring tilkjøbs for Gud og hver Mand paa Børsen, eller jeg anlægger Sag, faaer en Dom over Dem, og om jer Uger gjør jeg Udlæg i Pantet, sælger Deres Gaard, Deres Families gamle Herresæde, forstaaer De? Det er heller ikke mere end hvad der kan bestaa med Ærlighed og Retsfærdighed. De kan spare at forlange Henstand, jeg giver Dem ikke en Time ud over hvad der staaer i Obligationen, hvorfor skulde jeg være mere bønkelig end De? Nu veed De min Mening. — Det banker paa Døren. Om otte Dage, Hr. Lühou! — Jeg er Deres ærbødige Tjener.“

Den, der viste sig, idet Lühou gif, var Hr. Thamjen, Manden med de to Skudsmaalsbøger. Han blev staaende i Døren og hilste Schack, før han traadte ind i Stuen.

I dag var Thamjen pyntelig klædt i en stramt-siddende Uniform, som fremhævede hans udmærkede Figur, Haaret friseret og bagtil sat op i en lille Piss med nye, brede Silkebaand. Hans smukke Ansigt viste et Smil, stereotyperet og udtryksløst, som en Balletdansers. Han bar en lille Pafke under Armen, og sørgede selv for, at Døren blev omhyggelig tillaaset efter Lühou.

„Hvad bringer I mig idag?“ spurgte Aron fortrædelig. „Jeg har ingen Penge for Diebliffet.“

Thamsen saae op og traf paa Skuldren, han fandt det ikke Umagen værd at svare. Af Pакken, der lignede et indsvøbt Kommissbrød, bragte han en Mængde forskjellige Gjenstande frem, Spiseskeer, afbrufne Sølvsporer, Sølvbeslag af en Kommode, og lagde hver Gjenstand i det meest fordeelagtige Lys omkring paa Bordet.

„Hvad skal jeg med alt dette?“ spurgte Aron, „man bliver aldrig af med saadan noget igjen. Tag Jer i vare, Thamsen, tilsidst kommer I galt fra det. Se nu disse Sølvkeer, for det er da vel Sølv? — ja, men daarligt! Navnet og det adelige Vaaben har I faaet skrabet bort, men ikke forstaaet at glatte Filmærkerne efter, I mangler Boleerstaal og Agatsteen. Bent lidt, det kan I faae tilkjøbs hos mig.“

Medens han gif hen og aabnede Skuffen i en gammel Komode, halede Thamsen nye Skatte frem af sin Pакke, blandt disse en Række Opal-knapper, der i sin Tid sandsynligviis havde smykket en fornem Herres Hofdragt. Idet han ordnede dem langs med en Solstribе, som faldt henover Bordet, vendte Aron sig flere Gange om efter ham.

Thamsen lo. „Nei, jeg stjæler ingen Ting, gamle, mistænksomme Ræv, I behøver ikke at være bange. Se blot, hvor de Knapper spille i Sollyset, har I nogensinde kjendt Mage?“

„Jur, min Faer! ude af Mode, ikke synderligt Værd mere,“ sagde Aron. „Hvordan har I faaet fat paa alt det Krammeri, kan I bevise Jeres Eiendomsret til det?“

„Troer I mig maaske ikke?“

Dabel rystede paa Hovedet. „Man skal aldrig tro Nogen.“

„Det samme siger sku jeg. Alle Mennesker ere Gavytve og Kanailleer tilhobe, der er blot den Forskjel, at de Kloge naae tilveirs, mens de Dumme blive tagne ved Vingebeinet, eller ligge og krepere nede i Mudderet. Saadan er nu min Religion. Men hvorfor Fanden begjærer I Attest for min Ærlighed idag, vi har jo handlet saa ofte før. Det er ikke for det, jeg kan skaffe Jer de hundrede Vidnessbyrd tilveie, jeg har min Gang paa fornemme Steder, og er kjendt af de høieste Standspersoner. I behøvede kun at have spurgt Hr. Lükou, som nylig gif herra, han vilde vist gjøre sig en Fornøielse af at sige god for mig.“

„Det var ogsaa en rar Cautionist,“ ytrede Aron haanlig, „om otte Dage lægger jeg Sag

mod den Lühou og sælger hans Fædregaard, som jeg har i Pant for mine Penge."

Efter denne Dplysning gav han sig til at undersøge de Sager, som laa udbredte paa Bordet, vragede alt og misbød Thomsen paa ethvert Stykke.

„Idag er der ingen Udkomme med Jer. Han maa have sat Jer i daarligt Humør, den Hr. von Lühou. Jeg, som troede, han stod sig saa godt, der seer man, hvor En kan tage feil, han sidder jo ellers nu i et stort Embede."

„Han eier ikke Salt til et Æg," forsikrede Aron.

„Saa har han fornem og rig Familie, de maa let kunne betale den Klatfsilling, han skylder Jer."

„Tretusinde Rigsdaler er ingen Klatfsilling," ytrede Aron med Ærefrygt.

„Tretusinde! Gudfader bevares! — Gjent os en Vægt frem, saa veie vi Skeerne, I betaler da idetmindste Sølvets Værdi."

„Hvor komme de Skeer fra?" spurgte Pante-laaneren med et lurende Blik.

„Min Kjæreste har arvet dem efter sin Fæster i Jylland."

„Og den Snak troer I, Politiet lader sig nøie med?"

„Hvad Fanden komme mine Skeer Politiet ved?"

„Hvis jeg gif hen og angav Jer?“

Thamsen brast i Latter, han skjød Aron tilbage og lagde begge Hænder paa hans Skuldre. „J angiver mig ikke, det er ligesaa umuligt at tænke sig, som en Kjæp med een Ende. Lad os dog være fornuftige. J er mere bange for Politiet, end jeg. — Hvad var det for en fæl Historie, J havde for nogle Aar siden? J blev nok angivet for Filouteri i Spil og examineret skarpt ude i Stofhuset. Folk snakkede ogsaa om Falsk i en Berælsag, som J forledte den fede Kammerjunker og Byfogdens Søn og et forlorent Grevebarn til. Kom J for Pælen og blev fattet, eller dyskede de Sagen ned for de Andres Skyld? — J angiver mig ikke.“

Arons Ansigt fortrak sig, Rynkerne om Munden bleve dybere og der skjød en Straale af Ondskab frem fra hans Dine, men han holdt sin Replik tilbage og saae ned paa Skeerne. Lidt efter udbrød han, blidt og jagtmodig:

„J er saa veltalende idag, gode Hr. Thamsen.“

„J er saa forbandet mistroisk idag, gode Hr. Aron; alligevel, J truer blot og slaaer ikke til. J melder lige saa lidt mig til Politiet, som J sælger Hr. Lühous Gaard. Hvordan Fanden skulde sliig fornemme Herre ogsaa være kommen i en saa

styrrende Gjæld, tretusinde Rigsdaler! det vil ikke ud af mit Hoved."

Aron lod til at oversee den Interesse, Thamsen vedblev at vise for Lühous Historie. „Han skulde reise til fremmede Lande, han kom herop som et forrykt Menneſke, da hed det: min kjære Dabel, min brave Dabel! Det gjaldt Liv og Død, sagde han, hvad finder Folk ikke paa, naar de ville laane? kunde disse Bægge her tale! jeg skrev femten smaa Procent, jeg kunde have skrevet tredive. Der var en fornem Dame med i Spillet, Ritmesteren, hans gode Ven, talte derom; hvad kommer det mig ved? Lad os ſaa veie de Sølvskeer."

Nu blev der handlet og pruttet, men Aron var paaſtaaelig og umedgjørlig, alle Sælgerens Forsøg paa at drive ſine Varer iveiret mislykkedes, tilſidſt bleve de enige, og Pantelaaneren gik hen til Skabet efter Pengene.

„Ja, ſaa nytter det viſt ikke, jeg viſer Jer den Skat, jeg egenlig kom herop for idag," bemærkede Thamsen, idet han tog en lille Pakke frem og viſte Aron en Brillant, hvis afbrudte Indfatning bar tydelige Spor af, at den havde hørt til et større Smykke. Han lod Stenen paa den fordeelagtigſte Maade spille i Lyſet, og lagde Mærke til Pantelaanerens begjærlige Dine.

„Nei! jeg gaaer hellere ned med den til Juveleren paa Rjøbmagergade, den passer bedre for ham og han giver mere for den.“

„Hvad Andre give, kan jeg ogsaa give,“ sagde Aron, medens hans Dine hæstede sig spørgende paa Thamsen, som smilede frimodig, med Haanden stemmet fast i Siden.

„Stenen er god, men ikke længer i Mode. Hvor har I den fra? her maa vi gaa forsigtig tilværks. Sølvskeerne slaaer jeg istykker og smækker dem ned i Diglen, saa behøves der ingen Forflaring over, hvor de kom fra, men hvad skal vi skrive i min Bog om den Steen?“

„Det er saamænd en Gave fra min Gudfader, den rige Amsel Leonhardt i Storeheddinge,“ svarede Thamsen. „Lad mig faa den pakket ind igjen, saa gaaer jeg ned til Juveleren paa Rjøbmagergade.“

Aron stod og dreiede paa Stenen, gjorde et Bud, som Thamsen besvarede med Skuldertræk, hød atter og fik et bestemt Afslag, denne Gang maatte Pantelaaneren give efter, før Overeenskomsten blev sluttet.

„Kom saa her,“ sagde Aron, „jeg har indskrevet Jeres Forflaring i min Dagbog, for Levendes og Dødes Skyld. Stenen er bleven mig bragt fra

et fornemt Hershaf, som ikke ønsker at navngive sig. Saaledes lød jo Jeres Forklaring."

Thamsen stirrede stift hen paa ham, derefter brast han i en vedholdende Latter.

„Na ja, saa Gud! den Snak kan ogsaa gaa, jeg skriver under; men I maa lade mig hænge, hvis ikke den rare Steen alligevel kommer fra min Gudfader, Korsik Amsing i Storeheddinge. Det blev kun en daarlig Handel idag, men alting løber rundt for mig over den sæle Historie, I fortalte om min gode Ven, Hr. Lühou. Var det ikke om en Uge, I vilde trække ham for Dommeren og sælge hans Fædregaard?"

10.

Lühous Forsyn.

Nogle Aftener senere deltog Alara Walmoden i en Soirée hos den franske Gesandt, Marquis de Verac, og som sædvanlig var hun Gjenstand for Hylsning og Opmærksomhed af den Kreds, der havde dannet sig omkring hende. Damerne beundrede hendes Pragt og Smag, eller de misundte hende den, hvilket omtrent kom ud paa Et,

og viste det samme Udtryk, Herrerne fandt hende nydelig og blændende, hun bragte lidt med til Enhver, en Hilsen, et deeltagende Spørgsmaal, en barnlig og sorgløs Munterhed, som fængslede nogle, medens hendes Rigdom loffede andre. Hun lyttede til Beundring og Lortaler, forskandset bag et Smil eller en Hovedrysten, som om hun ikke forstod eller ikke troede paa de forskjellige Hentydninger, de dybe og brændende Følelser, der summede i Luften om hende, hendes Hjerte var endnu som hendes Dine, et blankt Speil, der ikke har optaget nogen bestemt Gjenstand.

Yderst i Kredsen og mere tavs, men sikkert ogsaa mere iagttagende end alle Dvrige, befandt Schack Lüthou sig. Siden den første uheldige Audienstaften havde han jevnlig truffet Klara Walmoden i Selskabskredsen. Af og til vexlede de et ligegyldigt Ord, men det var ogsaa alt. Hun gav ham saa lidt af hans Opmærksomhed tilbage, det forekom ham endog, at hun behandlede ham med større Kulde end hun viste de Dvrige; han joges bort af Tvivl eller Modløshed, for strax igjen at se sig draget tilbage af et ubestemt Haab, en Følelse, hvis Natur han ikke selv begreb. Maaske var det netop hendes overlegne Ro og fornemme Kulde, der æggede og vedligeholdte en

mere varig Interesse end nogen Indrømmelse vilde have været istand til. Saa kom det samme Spørgsmaal, samme bestemte Tanke, den Tanke, han jog bort og saa vende tilbage igjen, ligesom en straffet Hund vender logrende tilbage til sin Herre: Var det hende, der havde været hans Forsyn den Balnat, hende, hvis Helligdom hans Nærværelse havde profaneret, i hvis hvide Seng han havde sovet? Hvorfor vantes alle disse Grindringer, hvergang han hørte hendes Stemme, hvorfor blev Billedet af den fremmede Dame, som nu var gift og hjemfaren med sin Gemal et Sted nede i Ungarn, mere levende i Klaras Nærhed, hvorfor streifede hendes Dine bestandig saa ligegyldige forbi ham? det var jo umuligt at tage feil af en Følelse, som der laa saa lidt Skjul paa. Fandt hun maaske noget paatrængende i hans Opmærksomhed, skjøndt han altid holdt sig langt tilbage i Tilbedernes Kreds? — Det var alt dette, han ikke kunde forklare, og som han gjerne vilde vide.

Hos ham selv var der, medens disse tungsindige Kampe stod paa, foregaaet en mærkværdig Forandring. Han havde tidligere mødt Smil og Opmuntring allevegne. Hvad han saa omkring sig, et frivolt Hof, et halvopløst Samfund, var ikke istand til at bibringe ham nogen moralsk Tro, eller

modarbejde Ideer, som gjorde sig gjældende blandt Kammerater, der vare ringere end han. Han deeltog i denne ørkesløse Leg mellem halve Jølelser, hvori alt var Smil og Længsel, Jld og derefter Afke. Mistede en jaget Sommerfugl sine Vingers Støv og faldt til Jorden, gav han sig til at forfølge en ny. I den sidste Tid havde de tillokkende Stemmer og opfordrende Blik mistet deres Betydning, han søgte nu kun Selskabet for den Enes Skyld, forsømte tidligere Bekjendtskaber og blev saalidt fænet i en Kreds, der kun beskæftigede sig med Diebliffet, med sig selv, og med saa hurtigt som muligt at glemme den Fraværende.

De forffjellige Sindsbevægelser han havde prøvet, denne uafbrudte Vandring fra et dødt Haab til en levende Anelse, maatte desuden tilsidst nødvendig trætte og sløve. Han lod endelig til at have opgivet Kampen mod det Umulige, derefter fulgte en Tomhed, en Hvile, en Regelmæssighed i Levemaade, hvorunder hans tidligere spredte Kræfter forenede sig i Arbeidet, som den nye Stilling i det udenlandske Departement fordrede. Schack Lühou blev til en Maskine, der vakte sine Foresattes Tilfredshed og Beundring.

Ligeoverfor Klara Walmøden dvælede denne Aften en anden Gruppe, i hvilken Samtalen blev

ført med større Utvungenhed, af og til ledsaget af livligere Udbrud og lidt høiere Latter, end man ellers var vant til paa saadanne Steder.

Kredsens Dronning var Generalinde Görlik, frisk og straalende som altid, endog saa lidt mere blændende end ellers, siden hun i den sidste Tid lod til at ville bøde paa Aarenes Ubarmhertighed ved de meest levende Farver og de ungdommeligste Moder. Naar hun talte og lo, loffede Stemmen som en blød Musik, naar man kom nærmere, loffede Dinene og Smilet endnu mægtigere. Enhver Stilling viste en Blødhed, der hengav sig, eller syntes at længes derefter. Af og til forekom det, som om hun fulgte en mægtig Lidenfabelighed under en tilkæmpet Ro og Værdighed, og hvis det endda havde været Lidenfabel, men Lidenfabelen bruser og gløder, den beregner ikke.

Hendes Tale flød som et Rosenblad paa en Bølge, den berørte kun Overfladen, uden at være istand til at naae ned i Dybet. Undertiden tav hun pludselig i en livlig Underholdning og lod et Smil, som bag de buttede Læber viste to Rækker hvide, smaa Tænder, forklare Tanken, eller hun saa sig om i Kredsen, spørgende, dristigt udfordrende, før hun atter sænkede sine Dine og lod de lange Dienhaar glide ned over Kinden som en

blaalig Skygge og med et Udtryk, der kunde betegne Undseelse, men ogsaa tillod en dristigere Fortolkning. Hun vidste saa nøiagtigt, hvorvidt hun vilde gaa, forstod at holde sig paa Grændselinien af den Form, hvis Ide hun krænkede, at vogte enhver Bevægelse, som om hun havde tilbragt sit Liv med dette Studium. Iøvrigt var hendes fornemme Mine tilstrækkelig til at afvæbne enhver Frihed i Ord eller Handling, hun ikke syntes om. For Nogle vedblev hun at være et Spørgsmaalstegn, et Mystarium, der paa samme Tid fristede og forjattede, indgød Beundring og Henrykkelse, Andre saae dybere og smilede, men Spørgsmaalet og det tvetydige Smil fandt ligemeget Naade, hun indførte alt under en fælles Rubrik: Beundring.

Hendes Ord skuffede, hendes hvide Pande skuffede, bag de glimrende Dines Straaler boede en dyb Fordærvelse. Hylbningen, Beundringen og Tilbedelsen, som var bleven hendes Livs Die- med, havde kastet Spirer, der bragte en sorgelig Høst. Skjøndt nu de Fleste vidste Besset hermed, troede man hende endda, fordi hver Enkelt ansaa sig selv for at være en Undtagelse fra Reglen.

Midt i en Samtale forlod Generalinden pludselig sin Lænestol, skred langsomt og smilende

henover Gulvet, og tog Blads hos Alara Walmoden.

„Du maa komme mig tilhjælp, min Bedste!“ udbrød hun, „jeg tyer til Dig, fordi jeg ikke kan holde det ud derhenne med deres evindelige Passiar om hvad der siges og skeer ved Hofferne. Det er vist tiende Gang den gamle Kavallerigeneral, Kammerherre von Gickstedt, gjentager sin Historie om hvordan de kjede sig oppe i Statsraadet, medens Arveprindsen sover med Armene paa Bordet og den stoffels Konge sidder og tegner Bataillestykker, som Lafaiernes siden slaes om. Jeg kan ikke lide disse gamle Herrer, kan Du? — Det skulde rentud forbydes dem at vise sig i Selskabet. — Maa jeg bede om lutter unge. — Ja, Du smiler, se ikke paa mit Ansigt, jeg er bleven tyve Aar ældre siden sidst — jeg er saa grændseløs ulukkelig! — Min Gemal ligger bestandig af Podagra og bliver hver Dag mere ubehagelig, den søde Sjæl! — Kan Du lide dette sorte Fløilsbaand om Halsen, det er efter Marie Antoinette og det flatterer, siger de. Jeg vilde have hæftet det sammen med den smukke Naal, jeg har ladet gjøre af Grandpapas Storfors af Sanct Anna i Brillanter, men da jeg søger efter den i aften, var Naalen borte, forsvunden. Kan Du tænke Dig,

Jngen havde været derinde uden Kammerjomfruen og Thamsen, jeg troer ham ikke ret, han sliffer, tilsidst gaaer det galt med ham. — Man kan ikke mere fæste Lid til Nogen."

Alle disse Beflagelser ytrede hun smilende, tilbagemænet i Sofaen, medens hendes hele Person udtrykte det fuldstændigste Velvære. Der var intet Spor af sand Følelse i det lille Ansigt. Den som ikke hørte Ordene, kunde tro, at hun var midt i en Afhandling om de sidste Moder.

„Thamsen kom forleden og fortalte den frygtelige Ulykke, der truer Schack Lühou. Har Du ikke hørt det? — Du bekymrer Dig ogsaa kun om Dig selv, Du! — Jo, alle tale om ham. — Du veed da idetmindste, at han pludselig reiste til Udlandet, for at søge efter sin ubekjendte Prindsesse i Fæventyret. Rejsepengene laante han af en Nagerkarl, en affkyelig Person, pantsatte til Sikkerhed den lille Gaard, han eier, Familiens gamle Herresæde, flere tusinde Rigsdaler. Nu er Tiden forløben, Schack skal betale, han kan ikke, Jøden truer med Proces, lader ham sætte fast, han mister sit Embede, det bliver en forfærdelig Skandale. — Schack er ulykkelig, har Du lagt Mærke til, hvordan han skæmmer sig? Forleden møder han min Cousin, den smaa Capitain Wachtel:

„Hvordan gaaer det? Man seer Dig jo aldrig mere i Klubben,“ siger Wachtel. — „Det gaaer saadan, at jeg har Lyst til at skyde mig en Kugle for Panden,“ svarer Schack. Det gale Menneſke er iſtand til at gjøre Alvor af det. — Hvad ſkal jeg dog gribe til, jeg Ulykſalige!”

„Du kan tro, Faren er ikke ſaa ſtor,“ ſvarede Frøken Walmoden.

„Ja, Du har nemt ved at tale, Du tager Dig alting let, Steenhjerte! — Og jeg ſom kom for at ſøge Trøſt og Raad hos Dig.“

„Hvad ſkal jeg ſvare? For Hr. Lühous Gjæld er der viſt ikke andet Raad, end at den maa betales. Jeg ſynes, Manden har Ret til at fordre ſine udlaaante Penge tilbage.“

„Det er let ſagt, men hvordan vil det være Schack muligt at ſkaffe dem tilveie? Han har forlangt Henſtand og ſaaet Afſlag, jeg veed det gansſke viſt. Jeg har ſelv været oppe hos Aron Dabel, for Gud i Himlens Skyld! ikke et Ord derom.“

„Men kjæreſte Tekla, hvor Du dog er uforſigtig, det overſkrider jo alle Grændſer.“

„Naar det gjælder om at redde et Menneſkeliv, kjender jeg ikke til Henſyn, at ſige da, naar Menneſket er ung og ſmuk og Officeer, — der gives

ikke andre Herrer i Verden end Dragonofficerer. — Sidst skaffede jeg Schack Pladsen som Gesandtskabssekretær, — jo, det veed Gud jeg gjorde, det var mig, der fik ham anbragt, mig, der lagde Planen og satte den i Værk. Denne gang vilde jeg ogsaa nok betale hans Gjæld, han kunde jo modtage Pengene som Laan af mig; men jeg eier for Diebliffet ikke en Skilling, jeg skylder Masser bort, næsten i hver eneste Butik, og lever i en evig Angest for at de Menneſker ſkal ſende Regningen hjem til min General, den Gamle vilde blive rasende. — Du maa forresten ikke tro, jeg bryder mig det allerringeſte om Schack, han er mig den ligegyldigſte Perſon i Verden, hjerteløs og utafnemlig.“

„Birkelig! tidligere havde Du en fordeelagtigere Mening om ham.“

„Jeg ſiger hjerteløs og utafnemlig, efter al den Godhed man har viiſt ham, men ſaadan er de jo alle, og vi Damer blive aldrig klogere. Vil Du tænke Dig, ſex Gange har han fjørt den lille Admiralinde i Kane i Vinter, han er aldeles forgabet i hende.“

„Hvilken Admiralinde?“

„Fru von Spaeth, hende, der altid gaaer flædt i Gult ſom en Kanariesfugl, og hvis Gemal

i hvert et Selskab gjentager sin evige Historie om hans mange Søbatailler, hvori alt er Mord og Blod. Det er derfor hans Næse er saa rød. — Forleden skulde hun da være med paa Jagten, ude ved Dronninggaard, Schack fulgte som en Skygge, saa blev hendes Hest sky, og det yndige Væsen faldt i Besvimelse, jeg er saa overbevist om, at det alene skete for at han skulde faae Lov til at jnøre hende op."

Alara lo, Generalinden lo med, udstødte derefter et dybt Suf og faldt tilbage i Sofapuderne, i den meest yndefulde Stilling.

„Dine Venner volde Dig megen Kummer,“ ytrede Alara. „Det kommer der ud af at have et saa følsomt Hjerte.“

Generalinden hævede sig blødt og langsomt iveiret: „Du maa da endelig ikke tro, jeg regner Schack til mine Venner, mellem os er alt forbi, jeg bryder mig ikke det mindste om ham, jeg kan blot ikke lide, han skal bryde sig om nogen Anden.“

„Jeg forstaaer Dig saa godt og billigere det aldeles,“ svarede Alara. „Men hvad skal man sige, min kjære Tekla? — Siden nu engang disse Herrer ere af en saa ustadig Natur, som Du antager, viser Du Dig jo kun i et saameget ædlere

Lyse, ved ikke at drage din lille, beskyttende Haand fra de Ufsjønssomme."

Fru Görlik saae et Dieblig spørgende paa Klara. Derefter nikkede hun bifaldende, og til-egnede sig sin smukke Venindes Ord som en ny Artighed.

„Naar man blot kunde øine en Mulighed i at hjælpe det Menneſke, thi hjælpes ſkal han, naturligtviis uden at han aner, hvorfra Frelsen kommer. — Det er ogsaa uegennyttigt, hvad? — stort! — Jeg tør ikke tale til ham ſelv om Sagen, ſaa trækker han paa Skuldren, den Letſindige! leer og ſlaaer alt hen i Spøg."

„Der kommer Frelſeren!" hvifkede Klara pludſelig, og gjorde Fru Görlik opmærkſom paa en gammel, stærktpudret Herre, ſom langſomt og behændigt bugtede ſig igjennem Sværmen og hen imod dem. „Betro Dig til ham, lad ham finde paa en Udvei for Dig, og naar Du har hørt hans Raad, ſaa følg det bogſtaveligt. Du vil ſtaa Dig vel derved."

„Mener Du den gamle Geheimeraad Braem, Overpræſidenten? Uh! jeg kan ikke lide ham, han har ſaa ſtygge Tænder naar han ſmiler, ſaa be-
tragter han mig altid med et ubehageligt, ſtirrende Blik, ſom om han vilde fige mig lige ind i Sjælen."

„Ja, det vilde jo kun være en Dpdagelse af nye Skjønheder,“ ytrede Klara smilende. „I mine Tanke er Braem en af de elskværdigste og paa- lideligste Herrer, jeg kjender. Tidligere havde han meget med mine Pengeaffairer at bestille, han er endnu min Almisjeuddeler, og jeg har altid befunden mig vel ved at lytte til hans Mening. — Nu reiser Tante sig fra Lotterispillet derinde, hun tænker vist paa at tage bort, først maa jeg dog bringe Forhandlingerne istand mellem Dig og Braem.“

Hun hilste med Biften hen imod den gamle Herre og vedblev: „Kom lidt hen til os, Hr. Geheimeraad, vi ønske at hilse paa dem. Generalinde Görlik længes desuden efter at forsøge sine skjønne Dines Magt, for at paafalde Deres Excel- lences fløgtige Raad til Gunst for en Slægtning, hun protegerer.“

„Jeg lægger mine bedste Raad og min hele Person for den naadige Generalindes Fødder,“ svarede Braem og bukkede med en Hofmands Ansigt. „At tage Hensyn til en gammel Mand som mig, er en Udmærkelse, alle vore Herrer ville misunde mig. Jeg mangler Udtryk for, hvor høit jeg paaafskjønner den.“

Saa satte han sig ned i Sofaen med det Smil, Fru Görlik ikke kunde lide, tog en firlig Gulddaase frem fra den hvide Atlaskes Bestelomme, og ventede paa, hvad man havde at sige ham.

Inde fra den næste Sal saae Klara lidt efter Generalinden ligge sunken tilbage i sin Lænestol, legende med sin Bifte, medens hun indspandt Overpræsidenten i de meest straalende Blikke. Den gamle Herre sad og legede med sin juveelbesatte Daase, Skæret fra Lysekronerne faldt ned over hans furede Pande og viste et fiint Smil om hans Mund, et Udtryk, der tillod en heel forskjellig Udtydning fra den, Fru Görlik var tilbøielig til at give det.

Ude i Forværelset mødtes Klara og Generalinden atter, medens de ventede paa, at deres Bogne skulde kjøre frem.

„Hvad sagde han Dig saa?“ spurgte Frøken Walmoden. „Var Du tilfreds med Consultationen?“

Generalinden rystede paa Hovedet og saae sig speidende om. „Din gode Ven er jo en complet Ignorant. Han vidste intet, begreb intet, gav mig ikke et eneste Raad, sad og smilte, uh! dreiede uafbrudt paa sin Tobakksdaase, medens han søgte at udfritte mig, hvorfra jeg kjendte Schack, i hvilken Forbindelse jeg stod med ham. — Hvor alle disse

gamle Herrer dog ere mig ufordragelige. Jeg fortalte, at Lühou var min Cousin, Gudsøn eller Cousin, det kommer omtrent ud paa Et, tilsidst lovede han at tænke over Sagen, tænke, tænke! som om der er Tid dertil. Det første Budskab Du faaer imorgen tidlig bliver vist, at den stakkels Tekla Görlik er død af Sorg. Godnat, Du Søde! indeslut mig i dine Bønner, jeg er grændseløs ulykkelig."

Hun sukede og smilede og svøbte sig omhyggelig ind i sin bløde Pelskaabe, medens hun betragtede sit Billede i Speilet.

Dagen efter mødtes Schack Rathlou og Overpræsidenten oppe i Forsalen til et af Collegierne. Da Ministeren rakte Braem Haanden udbroød han:

"Jeg gjør egenlig Uret i at hilse Dig saa venligt, min gamle Scholekammerade!"

"Hvorfor?" spurgte Braem studsende.

Rathlou lo over hans alvorlige og spørgende Ansigt. "Du har min Tro imorges været Aarsag til et alvorligt Optrin hjemme. Man bebreidede mig den lange Tid, hvori Du lader os savne dit Selskab, Ministeren fik Skjænd og man paastod, at jeg lod mine Forretningers Mangfoldighed raade over mig i den Grad, at jeg forsumte mine gamle og kjæreste Venner."

„Hvem har vovet at sige dette?“

„Ja, der var To imod mig, først Husets Frue, min eiegede Charlotte, dernæst en lille, capriciøs Fe, som Du nok kjender noget til, og som efterhaanden øver et utaaleligt Tyrani over os alle. — Vær nu god og viis, at de har Uret, kom hjem imorgen og spis til Middag hos os, saa faaer jeg Hævn over dem begge.“

Braem lovede det, og næste Dag kom han.

Klara Walmoden modtog ham med udjagt Opmærksomhed, det lod virkelig til, at hun vilde sone Ministerens Efterladenhed, saa forekommende var hun, saa ivrig i sin Betsalenhed, saa ødsel med disse indtagende og hjærtegnende Smil, som kun ganske Saa turde rose sig af.

Efter Middagsbordet maatte Braem følge med op i hendes Bærelser, for at hun kunde vise ham sin Bogsamling, i hvilken Holberg, Wessel og Nordal Brun dannede Flertallet. Dernæst et nyt Klaveer, paa hvilket hun spillede nogle nydelige, smaa Melodier, saa en Samling af tropiske Fugle, hvis General var en fed og forfjælet Papegøje, der ellers kunde sige hvad det skulde være, men idag blot opvartede med nogle langtrukne og ilde-lydende Skrig, endelig en Blomsterhave, fra hvilken

hun med egne Hænder bragte ham en duftende og pragtfuld Buket.

Da alt dette var besørget, sank hun ned i sin Lænestol, lod Overpræsidenten tage Plads lige overfor og underholdt ham med Hofhistorier, Byens nyeste Nytt, og hvad der faldt hende ind. En Ytring af Braem ledede tilsidst Samtalen paa Generalinde Görlik og Schack Lühou, men hvad der blev forhandlet angaaende disse, fik Geheime- raadinde Rathlou ikke at høre, hun var bleven faldt ned for at trakte Kaffe. Det varede imidlertid en Stund inden den unge Komtesse og hendes Almisfeuddeler kom tilbage. Da lod det til, at Klara Walmögens Ansigt viste et Udtryk af Triumf, en skjult Glæde, som om hun havde vundet en Seir, medens der omkring den gamle Overpræsidents tykke Læber spillede et ironisk Smil, idet han tænkte: „hvem af os To er vel her den bedragne Part?“

Dagen før den Termin udløb, som Aron Dabel havde fastsat for Schack, kom den Sidstnævnte ned i Kramboden og købte sig den ottende Spadsferestof, hvorefter han paa samme regelmæssige Maade som tidligere forsvandt bag den kjendte, lille Tapetdør, der førte ind til Pantelaaneren.

Arons skarptandede, visne Ansigt viste sig i en lille Laage, før han lukkede op. Han saae Schack staa bleg og usikker foran sig, medens han selv bukkede, smilede og førte ham hen til den blødeste Stol, der fandtes i Stuen.

„Jeg kommer igjen, Aron Dabel!“ sagde Schack forlegen, „og jeg kommer tomhændet. Det har ikke været mig muligt at opdrive den Sum, jeg skylder Jer. Lad os prøve paa at tale os tilrette. I maa give mig Henstand endnu engang og ikke drive Sagen til det Yderste, saa kan I beregne Jer den Fordeel, I selv finder passende. Alt hvad jeg har kunnet opnaae, er et bestemt Løfte om at saae Summen tillaans næste Terminsdag, til den Tid skal I være sikker paa Jeres Penge.“

Aron blev siddende rolig foran ham, Schack havde aldrig seet et saa fortruffent, ubehageligt Ansyn, og det skulde dog kun være Forekommenhed og Belvillie altsammen, selv hans Stemme lød som en Dues forelskede Kurren.

„Min kjæreste Herre!“ udbød han, efterat Schack var kommen frem med hvad han havde at sige, „jeg vilde nødig tro, De har foretaget noget som helst ubehageligt Skridt for den Sags Skyld. Jeg har Penge tilgode hos Dem, ja vist, fremmede Folks Penge, som jeg selv har maattet laane,

De lovede at betale dem tilbage til Forfaldstid, og blev horte, De lovede det atter og atter, men holdt ikke Ord. — Hvad saa? Jeg giver Dem nu igjen Henstand, en Maaned, to Maaneder, som De selv vil. Enhver kan komme i Forlegenhed, det kjender jeg til. Hvis denne Stue kunde tale, havde den rare Ting at fortælle, men det er godt, at den tier stille, Hr. Lieutenanten vilde vist forlixe noget af sin gode Tro og Tillid ved at høre dens Historier."

„Gud veed, hvad den skulde fortælle mig? Der seer just ikke videre lysteligt ud herinde. Denne paa Jldstedet i Raskelovnen snurrer Jydepotten, under Vinduet staaer den uredte Seng, Skrammel og Pjalter i alle Kroge. I fører et kummerligt Liv, Hr. Aron Dabel!"

Han nikkede med Hovedet. „Kummerligt, ja! ensomt, ja! dem jeg brød mig om, ere gaaede fra mig, min Hustru døde, mit lille Barn døde. Herrens Haand ligger haardt paa mig, — Herrens Navn være lovet! — Ja, de har oplevet noget, disse falmende og forte Bægge, De kan stole derpaa. Herind kommer Folk, naar Ulykken truer, naar Formuen er bortspillet, eller Raskemanglen ikke længer kan skjules. Her fælder Bankerottøren Taarer, Adelsmanden kalder mig sin Belgjører

og sande Ven, den fornemme Dame ødsler med fine mest forførende Smil, Dine, der brænde og lokke, Læber som bede, tigge og love langt mere, end jeg bryder mig om at tage imod."

Det Krybende forsvandt efterhaanden, medens Aron vuggede sig i disse blide Grindringer, hans høiede Skikkelse blev større, et Udtryk af selvbevidst Magt og Overlegenhed gled hen over hans sammentrukne Pande.

"Jeg venter altsaa med at faae mine Penge igjen, til det bliver Dem beleiligt, jeg har maattet tilbringe hele mit Liv med at vente. — Hvor lang Henstand behøver De? Skal vi sige til næste Termin?"

Lühou sad og stirrede paa ham, overrasket og maalløs, det var umuligt at fatte Grunden til saamegen Elskværdighed.

"Hvad Fanden skal alt dette betyde?" udbrød han endelig. „Vil I gjøre Løier med mig?"

"Løier, naar Sagen dreier sig om flere tusinde Rigsdaler," svarede Aron og trak paa Skuldren. „Dertil kjenner jeg Pengenes Værd for godt. Vi fastsætte altsaa Betalingstiden til næste Termin, vi skrive det op paa et Stykke Papir, Kapital med Renter og Rentes Renter, dermed er Sagen afgjort."

„Ja, det gjør vi, siden J selv foreslaaer det, min kjære Aron Dabel! J ligner Jer jo ikke selv idag. Sæt Jer endelig ned og lad os faae det nye Bevis sat op i en Fart, ellers fortryder J det vist. Jeg kunde ogsaa nok have Lyst til at fjende Grunden til denne ualmindelige Fjælselighed fra Eders Side. Hvad koster det?“

„Ja, det er mærkværdigt nok,“ svarede Aron og lo spottende, „jeg gjør Folk Tjenester og de velsigne mig saalænge det staaer paa, beder jeg dem derimod om at gjøre mig en Tjeneste til Gjengjæld, reise de Kammen og sige: Gudbevares! hvor kan det falde Dig ind. — Her i Stuen trykke J mig i Haanden, ude paa Gaden gaaer J over paa den anden Side, for ikke at se mig, Matrosen slaaer mine Binduer ind og Gadedrengene pibe i Fingrene ad mig, det er altsammen mærkværdigt! Hvorfor flokker den Yngel sig omkring min Dør, har jeg havt Bud efter Jer? Hvorfor haane J mig, siden J dog ikke kunne undvære mig? Er de fristne Pantelaanere billigere, saa gaa endelig til dem. Er det vor Villighed til at hjælpe Jer, J bebreide os, saa skulde J ikke paakalde den saa ofte. Er det Jødens Kløgt og Snildhed, J seer misundelig til, saa søg at efterligne den, — men det er ikke derom, vi skulle

snakke. Her ligger det nye Gjældsbevis allerede skrevet, læs det igjennem, og kom op med to Bitterlighedsvidner imorgen, saa underskrive vi det."

Lühou læste; Aron sad og saae paa ham.

"J blev mig Svar skyldig," sagde Schack, da han lagde Papiret tilside. „Hvad er det, der har gjort Jer tilbøielig til at give mig Henstand idag, J, som var saa bestemt paa at nægte mig den, sidst vi talte herom."

„De har mægtige Benner, Hr. Lieutenant, formaaende Benner, der kan faae En til alt hvad det skal være, ogsaa fornemme Damer i Silke og Atlask, med smaa, sorte Pager til at knibe i Ørene, gjæet saa, hvem jeg mener, jeg siger ikke mere. Men De har ogsaa daarlige Benner, Hr. von Lühou, Folk, De gjorde bedst i, at tage Dem iagt for. Der kom En af dem herind forleden, just som De gif, jeg mener Thamsen."

„Thamsen! hvad er det for en Kavalleer? Jeg har aldrig hørt ham nævne."

„Han roste sig af sit Bekjendtskab til Dem, forsikrede, at De vilde sige god for ham allevegne, naa ja, jeg tænkte jo min Deel derved. Han har sin Gang i rige Folks Huse, forstaaer at snakke for sig, — et kjønt Ansigt, en vidtløftig Rægt. — Saa løb han ogsaa mig paa Døren og vilde

sælge brugte Sager, — naa, for en enkelt Gangs
 Skyld, — en Smule Fingerring, Skafte af en
 Sølvstykke, en Balsombøsse, jeg kunde jo ligesaa
 godt købe det, som en Anden. Hver Gang bragte
 han flere Ting med, det lugtede efter Kapsjeri. —
 Tag Jer ivare, gode Hr. Thamsen! sagde jeg,
 I bliver tilsidst hængende ved det. Han svor til
 sin Himmerigs Gud, at alt var i Orden. Det
 maatte han om. Saa igaar banker det, der kom-
 mer Politiet, alt skal det blande sig i. — Hvad
 har jeg købt? Ingenting, et Stykke af en Sølv-
 spore, et gammelt Spænde, det er smeltet og
 solgt igjen for længe siden. En Diamant og
 andre kostbare Edelstene ere blevene fravendte et
 Herfskab, — hvad angaaer det mig? Jeg har en
 reen Samvittighed, Gud straffe mig! — Jeg
 skulde vove mig ud paa Glatis for saadan en
 Hallunks Skyld, efterat jeg nylig har havt Møje
 med at klare mit eget Værtsskab, — for jeg klarede
 det," tilspøiede han og lo. „De husker nok mine
 to Sager.“

„Hvilke to Sager?“ spurgte Lütkeou.

„Nei, De husker dem ikke. Jeg bad Lieute-
 nanten lægge et venligt Ord ind for mig hos
 Assessoren, men Gudbevares, det kunde De ikke.“

„Det lod sig ikke gjøre.“

„Det behøvedes ikke heller, jeg er en ærlig Mand, jeg vandt uden Deres Hjælp.“

„Og de Andre, som vare indviklede i Sagen, hvordan gif det dem?“

„Endnu bedre, det var jo rige Folks Børn begge To. Loven ligner en Hund, den bjæffer kun ad dem, der bærer Bjalter; men jeg spilder vist Deres Tid. Altsaa imorgen bringer Lieutenanten to Bitterlighedsvidner herop med, saa underskrive vi, og De skal ikke høre fra Aron Dabel igjen, før til næste Termin.“

11.

Generalindens Tandsted.

Den næste Formiddag var det klart Solskinsveir. Fra Kastelsporten, ud ad Strandveien, saaes en Mængde Spadseregængere, Bogne og Ryttere, hvis fælles Maal var den nære Skov, Gylbenlund, hvor Bogen begyndte at springe ud og Skovbunden allerede stod i Blomster.

Blandt Bognene tilbrog sig en lyslåkeret Kalesje almindelig Opmærksomhed, baade paa Grund af Kjøretøiets ualmindelige Form og de

vælige Heste, som Kudffen behøvede hele sin Kraft for at holde tilbage, men især dog paa Grund af den lille, elegante Person, som laa henflængt mellem Bognens lysgraa Silkepuder, beskygget af en blegroød Parasol, der kastede en varm Reflex over Damens blege Ansigt. Alle Forbigaaende lagde Mærke til hende; nogle standsede og vendte sig for at betragte hende endnu engang, hun smilede, lod som om hun ikke saa det, men saa dog alt under de sænkede Dielaage, og blev slet ikke forundret over Folks Opmærksomhed, idet hun ydede sig selv fuldstændig Retsfærdighed, og fandt, at der for Diebliffet ikke gaves en nydeligere Skabning paa Strandveien, end Generalinde Görlik.

Solen skinnede og Fuglene sang. Omkring i Haverne og de smaa Skovstykker, som i fordums Dage have frandsjet hele Stranden, fløitede Rattergalen, medens Spurvne havde travlt med at boltre sig i Støvet mellem Hjulsporene nede paa Veien. I Sundet lignede Søen en blankpoleret Staalplade, der afspeilede den skyløse, blaa Himmel og de slapthængende Seil ude paa Skibene, som ingen Lustning bevægede.

Generalinde Görlik var fuldstændig ligegyldig for Landskabet og de veylende Udsigter, hun følte ikke ringeste Interessse for Naturen.

„Man gjør mig Uret,“ ytrede hun, som Svar paa en saadan Paastand. „Jeg holder ved Gud meget af Naturen. Det kan nok blive lidt trættende og dagligdags, alt forlænge at gaa og figge paa den, men hvor behagelig er den dog ikke paa en smuk Vinterdag, naar jeg sidder i min Kane, rigtig blødt og varmt indhyllet i vatteret Silkepels, fjørt af en ung og deilig Officeer, som fortæller mig, hvor henrykt og taknemmelig han føler Diebliffets Lykke, og hviffer ganske sagte i mit Øre en Mængde berusende Ord, som han ikke tør vove at udtale høit. Jeg kan ogsaa rigtig godt lide Naturen, naar jeg om Sommeren spadserer om i de revne Gange, helst naar Solen gaaer ned og det varme, gule Afstensfjær flatterer en Dames Teint, — maaske lidt senere, naar Lampelysene blusze og sitre mellem de grønne Blade, og Musiken lyder til et rigtigt morsomt Bal champêtre. Saa kommer jeg, klædt som Hyrbinde i kort, ophæftet Kjole, lyseblaat Atlass, sviklede Njournstrømper og høihælede Sko, omringet af en Flok Kavallerer, der formelig slaaes om min Haand til en Dands.“

Hun opfattede kun Naturen som en Ramme for hendes eget Billede, eller som et Theater, der blot blev oplyst, naar hun skulde spille sin Rolle paa det.

I de ledige Diebliffe, medens ingen Spadserende særlig beskæftigede hende, rettede Generalinden idag sin Opmærksomhed paa en halvvoeren Dreng, som red foran Kaleschen. Han bar en snever, lyseblaa Silketrøje og stramtsiddende Hjorteskinds Beenklæder, der forneden skjultes af sorte Korduansstøvler. Paa Hovedet havde han en lille, forvoeren Hue, trykket skjævt ned paa en Masse mørke og krøllede Lokker. Hans hele Klædning lod til at være beregnet paa at fremhæve alle en god Figurs Fuldkommenheder og lignede noget den Hofajdragt, hvori en nittenaarig, dansk Dronning et Par Aar iforveien havde viist sig paa Gader og Spadsjeregange, ved sin Kavalleers Side.

Fru Gørliq fulgte Drengen med synlig Tilfredshed, hun vinkede ham til sig, og da det ikke hjalp, lod hun Kudsken holde og kalde ham tilbage. Drengen vendte sin Hest, og red nu ved Siden af Bognen.

„Jeg har sagt Ham, at Han ikke maatte fare saa hurtigt afsted. Han husker ingen Ting, — en Hestelængde, høist to foran Bognen; det er sit Heriskab, Han skal give Agt paa, ikke dem, der gaa forbi paa Veien.“

Drengen hævede et formstjont, men høist enfoldigt Ansigt op mod Generalinden, og lod Svaret hero med et freidigt Nif.

„Han er en efterladende Knægt! veed Han det? — Jeg har ogsaa befalet Ham, at opholde sig ude i Forværelset hver Morgen, til jeg kaldte paa Ham. Idag maatte jeg ringe tre Gange, hvor var Han henne? Han stod vel som sædvanlig og holdt Snak nede i Kjøkkenet?“

„Naada! jeg skulde jo polere Generalens Sporer, og op og trække Snorer paa Loftet for Kammerjomfruen.“

„Han fortjente nogle gode Smæk af min Ridepist, og har kun at lystre mig, ingen Anden, forstaaer Han det? — Blev mit Brev besørget til Kammerherreinden?“

„Ja vel! jeg pilede strax af med det.“

„Men Svaret, Svaret! — Bevares, hvor Han er enfoldig, jeg bringer vist aldrig en god Page ud af ham. Hvad Bessked fik han med tilbage?“

Drengen lo. „Hendes Naade kaldte mig hen til sig, kneb mig i Kinden, og sagde, jeg var en fjøn Dreng, og at Generalinden altid havde fjønne Folk i Deres Tjeneste. Saa gav hun mig en Daler

og forlangte, jeg skulde komme igjen imorgen efter Svar."

"Han skal ikke komme igjen," ytrede Fru Gørlik heftig. "Han sætter ikke oftere sin Fod indenfor Paladsets Port. Hører Han?"

Drengen viste et yderst mistrøstigt Ansigt. "Om jeg bare maa faae Lov, at gaa derop en Gang til," bad han klynkende.

"Hvorfor netop en Gang til, affykelige Uhyre! ud med Sproget!"

"Kanskje der kunde vante endnu en Daler. Den naadige Fru Kammerherreinde faae saa gudhengen paa mig."

Fru Gørlik lo beroliget. "Han har hørt hvad jeg sagde, Kammerjomfruen eller Ordonnansen kan hente Svaret. Er Han flink og passer sin Tjeneste til min Tilfredshed, skal han maaske faae en Daler af mig, til Pintse, eller til Mortensdag, eller til Juel. — Jeg troer ikke, Kammerherreinden mener Ham det vel."

"Mon?" sagde Drengen hen i Taaget.

"Jeg siger, Han skal ikke stole paa hende. Hun fandt, at Han saae godt ud. Det kan gjerne være, hun tænkte paa at skikke Ham hen blandt de hvervede Karle, og lade Ham gjøre til Tromme-

flager eller Piberdreng, saa har Han det saa godt.
— Hvor var det, hun kneb Ham?"

"Ja, det gif for sig to Gange, først tog hun et Tag i den ene Kind, saa i den anden!"

"Gjorde det ondt?"

"Hendes Hænder vare saa bløde, saa bløde!"

"Finder Han hende smuk?"

Drengen sad og stirrede op i Luften; der var ikke Udtryk skabt i hans store, svømmende Dine.
"Jeg skal ikke sige det for vist," svarede han efter nogen Betænkning.

"Saa smuk som mig?"

Han foer iveiret, ivrig og bestemt: "Hun maatte ønske det. Saa kjon som Deres Naade er Ingen paa den grønne Jord."

"Det var endda ikke saa dumt sagt, store Klodrian! Men hvem kommer der? Ret sig i Sadlen. Han sidder altfor kroget, afsted! jeg gider ikke hørt mere paa Hans Snak. — To Hestelængder forud, glemmer Han det, skal Han faae med mig at bestille."

Drengen kastede et frygteligt Blik tilbage paa Generalinden, for at se, om hendes Trusel ogsaa var alvorligt meent. Den naadige Frue smilede til ham, derefter hilste hun med sin Parasol mod en Rytter, som viste sig ved Siden af Vognen.

Det var Schack Lühou, som her kom tilsyne. Han havde fulgt et Stykke Vei efter Generalindens Bogn, medens hans Blik gled hen over de spirende Ahorn og Kastanietræer, over det mørkeblaa Bandspeil, og de grønne Rugmarker. Han saae saa sorgløs og smilende ud idag, som om al denne friske Herlighed tilhørte ham, og retfærdiggjorde i det Dieblif han hilste paa Fru Gørliß, fuldkommen hendes Forkjærlighed for de unge Rytterofficerer.

„Dem sender Himlen,“ udbrød hun med den bløde Kjælestemme, hun havde til sin Tjeneste, naar det behagede hende, „jeg trænger netop til En at tale lidt fornuftig med. Saa sidder De jo tilhest, som en Centaur og seer saa freidig og veltilmode ud, som om den hele Verden tilhørte Dem. Jeg sætter Pris paa at se Dem saaledes.“

„Jeg maatte ud idag,“ buldrede han frem, „afsted, hvorhen? ligemeget, — det sang i mit Bryst, som det synger herude, jeg følte igjen, at jeg var ung, at der var kjønt omkring mig, og det er længe siden, det sidst faldt mig ind. Nu møder jeg ovenikjøbet Dem, et dobbelt Sollys! maatte jeg da ikke være utafnemlig for at begjere mere?“

„Tak! — lad mig blot faae Navnet at vide paa den velgjørende Fe, der har været istand til at fremtrylle saa mærkværdig en Forvandling.“

„Jeg veed det ikke selv.“

„Tænk Dem lidt om, saa kommer De vist paa det.“

„Jeg forsikrer Dem, jeg veed det ikke. Jeg har Bamselighed ved at finde Rede i det, der i den senere Tid foregaaer omkring mig. Tidligere var alt mig saa temmelig ligegyldigt, Tilfældet bar mig, som Vinden bærer et Snug, jeg fulgte, hvorhen det blæste. Saa begyndte jeg at tænke paa min Fremtid, nei, det var Dem, som en Aften talte derom, jeg gik og drev, sagde De, jeg maatte skaffe mig noget at bestille. Erner havde jeg, Lyft ogsaa, men kun daarlige Udfigter. Otte Dage senere fandt jeg mig foretrukken for dem, der vare langt dygtigere end jeg, jeg havde en Stilling, som sikrede min Fremtid. Saaledes er det bleven ved siden, ønsker jeg noget, kommer det spadserende ind ad Døren til mig, mistvivler jeg idag om at finde en Udvei til at bøde lidt paa tidligere Daarstaber, er alting ordnet og jevnet for mig imorgen. Der maa være et Forsyn, som har paataget sig min Beskyttelse; nei, smil ikke, saa smukt det end klæder denne lille, nydelige

Mund at smile, det er, som jeg siger; hvorfra kommer denne Hjælp, bestandig saa fin, saa fordringsløs og saa betimelig? Jeg spørger og faaer ikke Svar, jeg søger og fritter og finder intet."

"Prøv paa at gjette. Lad os gennemgaa Listen og gjette i Forening, maaske kan jeg hjælpe Dem."

"De?" udbrød han med et forbavset og forstøffende Blik.

"Ja, hvem kan vide det. — Nei, lad dog heller være med at gjette og forske, hvem siger, at det lønner Umagen. Tag imod de Behageligheder, Lykken, eller det De kalder Deres Forsyn, giver Dem og spørg ikke videre, vi indaande Blomstens Bellugt, men plukke da ikke Bladene af den, for at undersøge, hvorfra Duften kommer, antag f. Ex. at De fandt Navnet paa Den, De troer, der beskæftiger sig med Dem, og saa blev skuffet, Deres Fantasi kan have dannet sig et Billede, og Virkeligheden maaske vise et, som er meget forskjellig derfra. — Lad os tale om noget andet. — Hvor rider De hen idag?"

"Det er mig aldeles ligegyldigt, den ene Vej er lige saa god som den anden."

„Saa vil jeg raade over Dem. De følger mig ud til vort Landsted, og hilser paa min kjære General, han har spurgt efter Dem, han savner Dem og undres over, at vi se Dem saa sjældent.“

„Jeg rider med, hvorhen det behager Dem.“

„De bliver hos os til Middag, der er saa smukt derude i disse Foraarsdage.“

„Jeg gjør alt hvad De vil. Blot et Ord endnu, om det vi nylig talte. De kjender altsaa den Hemmelighed, jeg forgæves søger efter, et eneste Ord, ja eller nei?“

„Hør nu, min gode Hr. Lühau! lad os være lidt fornuftige. Har jeg nogensinde givet Dem Marsag til at tvivle om hvormegen Deel jeg tager i Alt, hvad der angaaer Dem?“

„Aldrig!“ svarede han og lagde til Forsikring Haanden paa sit Bryst. „Mod mig har De kun været Godheden og Overbærelsen selv, maaske lidt streng til sine Tider, lidt affærdigende og tilbagevisende, men dog bestandig nydelig og elskværdig.“

„Na Snak! jeg er kun streng, naar man misbruger min Godhed eller ikke paastjønner den tilstrækkelig, hvilket omtrent kommer ud paa et. Siden De altsaa troer paa min Interesse for Dem, maa De jo vide, at jeg giver Agt paa, hvad

der hændes Dem, forsker og fritter, og er rede til at hjælpe, hvor jeg finder Leilighed dertil."

"Jeg troede blot ikke, at jeg nogensinde havde trættet Dem med mine Hemmeligheder."

"Nei, det skal Gud vide, men til Deres Hemmeligheder regner De da vel ikke de Fataleteter, der i den sidste Tid har beskæftiget Dem, og som baade Christine og Jøder ere kjendte med, især Jøderne, Aron Dabel, for Exempel. Nu ikke et Ord mere herom, ellers giver jeg Dem Afsked, saa kan De for mig ride, hvorhen De vil."

Der fandt et Diebligs Tavshed Sted mellem de To, hvori deres Blik mødtes med et høist forskjelligt Udtryk. Lügous røbede en levende Overraskelse, medens Generalinden, tilbagelænet i sin Bogn, betragtede ham med en overlegen og seirrig Mine.

"Det var altsaa Dem!" ytrede han skuffet, "Dem!" gjentog han, idet han bøiede sig ned over hendes Haand, og tryffede den til sine Læber.

"Det er mig, der vaager over Dem, som tænker, beslutter og handler for Dem, Utafnemmelige!" svarede hun med et Smil, der paa engang kunde gjælde for et Kjærtegn og som Opmuntring til at gjøre hvad han vilde med den lille, hvide

Gaand, der blev liggende i hans og ikke forsøgte paa at drage sig tilbage.

Strax efter viklede Samtalen Gjenstand, hun fortalte, smilede og lo, sprang uden noget Bindeled fra det ene Thema over i det andet, strakte sig paa Sædet, viste lidt af en nydelig Fod, mere af en fuldendt Figur, hvis skiftende og urolige Stillinger bestandig røbede nye Skjønheder. Naar et Lysblink af Solen faldt hen over det blege Ansigt, forekom hendes Dine ham at være graa-blaa, skyggede derimod Parasollen for dem, bleve de sorte, han troede aldrig før at have fundet deres Udtryk saa uimodstaaeligt og paafaldende, han blev ved at føre sin taalmodige Hest saa nær ind mod Boghen, som Hjulene tillode det, hans Blik veg ikke fra hende, hans Stemme lød usikker og skjælvende, medens han saae ned paa hende. Kort sagt, han var idag netop saaledes, som hun helst vilde have, han skulde være.

„De begriber ikke, hvormed jeg har tilbragt min Tid imorges,” udbrød hun pludselig. „Det er utroligt, aldeles umuligt, men sandt alligevel. Prøv om De kan gjette.”

„J Butifer.”

„Der kommer jeg jo hver Dag, synes det Dem saa mærkeligt?”

„Hos den tydske Konditor i Badstuestræde.“

„Det er ikke mere fiint; man træffer kun Borgermadamer og deres Døtre der. Nei, jeg har været i Forhør hos Politimesteren, i et virkeligt Forhør, er det ikke mageløst? — Da jeg kommer ind fra Landstedet imorges, bringer Portneren et Brev op, hvori Konferentsraad Fædder beder mig give Møde paa hans Bopæl i Formiddag mellem ti og elleve. Hvad synes De! jeg, og paa hans Bopæl! — Jeg skriver øieblikkelig en Billet, hvori jeg lader ham vide, at jeg, som en særdeles Gunst, skulde være tilstede for ham mellem tolv og halveet, hjemme i min Bolig; kom han senere, vilde han gaa forgæves, saa var jeg taget ud paa Landet igjen. — Og han kom, fulgt af et Menneske, der saae ud som en Reutendiener, og slæbte paa en stor Protokol, et gyseligt Uhyre, med finnet Ansigt og en rødlig Baryt af Ratteskind, ved Gud! — maaske det dog var Kalveskind. Saa holdt Fædder Forhør, og Uhyret skrev op, hvad jeg sagde. De maa vide, at der i Løbet af det sidste halve Aar er stjålet en Masse Sager fra os, uden at det er muligt at komme paa Spor efter Gjerningsmanden. Skeer, Uhre, Ringe, flere af mine kostbareste Smykker. Görliq gaaer og laaser af hver Aften, sover med skarptladte

Pistoler foran Sengen, ligemeget hjælper det. — Hvem det kunde være, — om jeg ikke havde Nogen mistænkt, — om jeg stolede paa mine Folk? — Uh! hvor han kjedede mig, den gamle, tandløse Herre, med alle sine Spørgsmaal. Tilfidsst maatte jeg underskrive Protokollen, saa faldt jeg i Søvn og blev først vækket, da Vognen holdt for Døren."

Generalindens Landsted laa noget tilbage fra Hovedveien, i et af de smaa Skovstykker, som nu ere forsvundne og kun tilhøre Sagnet. En lille, grundmuret Portnerbolig, foran hvilken der i Solfskinsveir bredte sig en fed og pyntelig Schweizer, laa indenfor de lukkede Jernporte. Derfra førte en Allee af Elm og Kastanietræer op til Hovedbygningen. Facaden bestod her af to Etager, den øverste, udad mod Sundet, forsynet med en Altan, som hvilede paa fire mægtige Søiler af bornholmsk Sandsteen. Hovedindgangen gik midt imellem disse Søiler og betegnedes tilstrækkeligt ved to mærkværdige, siddende Figurer, som, efter Gierens Paaastand, skulde forestille Løver.

Landstedet ligger der endnu, men har efter den Tid, hvorom her er Tale, mangfoldige Gange skiftet Eier, det er blevet ombygget og forstørret, pyntet op og forvandlet, en Parcel af Haven er bortsolgt til Limfabrik, Skoven hugget ned, Droslen

og Rattergalen flygtet, den lille Na, som engang bugtede sig imellem Træerne og hvert Foraar fremkaldte en yppig, blomsterrig Skovbund, er nu tildeels opfyldt. For nogle Aar siden var der Tale om et Olbryggeri derude, til næste Sommer kjøber Sporvognsselskabet ganske vist Kisterne til Vognremise og Holdeplads. Leve Industrien! hvad har den med Romantik og Naturskønhed at bestille?

Da Generalindens Vogn svingede ind gjennem Jernporten, ringede Schweizerens Klokke. En Tjener foer ned ad Trapperne, men Thamsen kom ham i Forkjøbet, aabnede Vogn døren og hjalp Fru Görlik ud. Idet hun satte Foden paa Jorden, vendte hun sig pludselig om og gav ham et hæftigt Slag med Parasollen over Armen.

„Jeg har forbudt Ham at hjælpe mig ned saaledes,“ ytrede hun, „Han bliver mig altfor dristig og glemmer, at Han kun er min Lakai. — Ingen Bemærkninger! jeg skal siden tale med Ham, der ligger nogle Pakker inde i Vognen, dem bærer Han op til Kammerjomfruen.“

Thamsen var bleven bleg, han lagde Mærke til Tjenerens spottende Smil og sendte den naadige Frue et rasende Blik, idet han bed sig i

Læben og gif med Pafferne. Han smukke Ansigt
saae stygt ud i dette Dieblif.

Generalen sad i en udpolstret Sovestol inde
i Havesalen, iført en lang, brun Fløils Morgen-
frakke, hvis Skjoder faldt ned til Siderne, saa-
ledes at hans Been kom tilsyne, omvundne af
Bind og udstrakte paa en Skammel. Hans flade
Ansigt, som idag havde maattet undvære alle de
sædvanlige Forskjønnelsesmidler, saa fortrukket og
lidende ud, da Lühou hilste paa ham.

Generalinden lænede sig til Stolen, lagde sit
Hoved op mod hans og hjærtegnede hans Kind.

„Lad mig ret betragte Dig, Du jeer jo langt
livligere ud end imorges. Hvorledes har Du det,
min Bedste?“

„Miserabelt!“ svarede han og begyndte
pludseligt at stønne. „Begge mine Poter brænde
som gloende Jld. — Den fordømte Podagra! den
gaaer opad, den gaaer min Salighed immer
opad!“

„Skulde man tro det muligt, at en saadan
Kæmpestikkelse kan være underkastet Sygdom? —
Han lider utrolig, den Staffel! og saa bærer han
sine Smerter med en saa mageløs Taalmodighed.
— Vi saae Dig nok rask nu. Jeg bringer her en

elskvaerdig Kavalkeer med til Dig. Gaaften kan Du og han faae Jer et rigtigt Parti Triktraf."

"Jeg skal triktrække Dig, du lille, nysfælige Dinges! — sidde her alene, — ikke et Menneſke, — ventet fem Kvarteer efter Middagsmaden."

"Vi ſpiſe i Diebliffet, jeg ſkal blot op og klæde mig om. Hr. Rühou vil underholde Dig med ſine Meriter til jeg kommer tilbage."

Hun berørte forſigtigt hans Pande med det yderſte af ſine roſenrøde Læber, hviſkede ham et Ord i Øret, ſom bragte ham til at ſmile, idet hun forlod Salen.

Under den intereſſante Samtale, ſom nu fandt Sted, og hvis Hovedindhold var en Forflaring over det Utrolige, Gørlig havde maattet lide, hørte Schack, fra Værelſet ovenover, lette, knirkende Skridt af en Dame, der velvilis lo og ſang og talede, men ſom derimod ikke ſyntes at have ringeſte Haſtværk med at komme ned igjen til den hungrige Gemal. Endelig viſte hun ſig, ſmykket ſom til en Feſt, lidt mere end nødvendig blottet paa Hals og Arme, men tillige i en Dragt, hvis uimodſtaaelige Tillokkelfer hendes Mine og ſeirrige Smil lod til at røbe fuldſtændig Beridſthed om.

„Følger jeg saaledes i min Herres Smag?“ spurgte hun og neiede dybt foran Generalen, men kastede i det Samme et stjaalent Blik hen mod Lühou.

„Hvad kan det nytte mig? Du niedliche Puppe!“ stønnede den gamle Mand. „Jeg sidder jo arreteret og kan ikke bevæge et Lem.“

„Vi lade bæffe herinde og blive hos Dig, vi beskæftige os kun med Dig, jeg skal nok faae Dig i Humør, kan Du tro. Jeg har desuden noget Overraskende og Morjsomt at fortælle Dig fiden.“

Schack stod et Dieblif blændet af al den Skjønhed, han her saae udfolde sig. Enhver af hendes Bevægelser gjaldt ham, hendes Smil og det stjaalne Sideblik gjaldt ham, det var vidunderligt fiint og graciøst altjammen. Han saae paa Generalens hentærede Skikkelse, hvori alt var Slappelse og Aandsfløvhed, et fuldstændigt Synderregister paa en stormfuld Fortid, en Død, før han havde ophørt at leve; og til dette Menneſke, som aldrig havde forstaaet hende, var denne livsfriske Ungdom knyttet for bestandig. — Han grebes af en dyb Medlidenhed og hans Ansigt røbede vist, hvad han følte i dette Dieblif, thi idet hun gif

forbi ham, hen til Klokkestrengen, smilede hun sørgmodig og hvissede:

„Dette her er morsomt, ikke sandt?“

„Hvad sagde hun?“ brølte Generalen. „Jeg vil vide det.“

„Jeg paaskjønnede det Offer, Hr. Lühou bragte ved at følge med herud. Du maa vide, Du, Adonis! han bliver hos os den hele Dag.“

Bed Bordet indskrænkede Generalen sig til lutter Enstavelsesord, det var ikke muligt at faae bragt Liv i ham; derimod draf han en umaadelig Mængde Viin, til Trods for Lægens bestemte Forbud og de Andres Advarsler.

Efter Kaffen foreslog den smukke Huusfrue Lühou en Spadseretur gjennem Haven. „Aftenen er saa blid og jeg maa give Dem Leilighed til at beundre den Smag, hvormed min Hr. Gemal har forstaaet at indrette Alt herude.“

„Han kan beundre mig en anden Gang; for Diebliffet er der vist saa varmt, saa varmt derude,“ bemærkede Görlik fortrædelig. „Jeg synes, det er bedre at hvile herinde, til det bliver lidt kjøligere.“

„Du behøver ikke at være bange,“ svarede Generalinden, medens hun bandt sin Straahat

foran Speilet. „Han har lovet, ikke at ville bortføre mig. Kommer De saa, Hr. von Lühou!“ —

Der gik da disse To i den smukke Foraarsaften, saa nær og dog saa langt borte fra hinanden, lyttende til de tusinde, dæmpede Røster, som tilhøre Skumringen og Mørket. Der laa en uendelig spirende Livsfylde, Friskhed og Rigdom i Alt, hvad Diet mødte. Vinden vuggede de lysegrønne Blade oppe i Trætoppene, hvor Stæren holdt Concert, medens den lod Solens sidste Straaler broncere Fuglens spraglede Bryst. Dybere inde i Lunden slog en Rattergal, først en enlig, langtrukken, ligesom spørgende Tone, for at prøve sin Stemmes Kraft, derefter gav den sig hen i Sangen, kofetterede, pludrede, loffede, smigrede, en Kjærligheds Erklæring, som det var umuligt at modstaa, og dog tillige et forunderligt gribende Alvor og Bemoed midt i den høieste Jubel, som om den lille, graa Fugl vidste, hvor kort Tid den havde til at juble i.

Saa forstode Svalerne det bedre, medens de i store Flokke mødtes og skiltes, hvinede og sang og boltrede sig oppe i den blaa Luft, eller pilede omkring mellem Tagene, som Bud fra fjerne Lande om Solskin og Lys og Varme. Alt var Fred og Harmoni i dette unge, myldrende Liv, hvori ethvert

lille Straa, hver Spire søgte at trænge sig frem, opad, udfolde sig, dufte, for at bidrage sin Deel til den fælles Skjønhed. — En saadan Aften tvivler man ikke mere, man troer, og Tro maa der til for os alle, hvis vi ikke, i vor høieste Lykke og i den dybeste Kvide, skal mangle Jordbund for vore Følelser. Derfor bliver Sjælen vist rigere, Sindet mildere, Hjertet fuldere, fordi denne Tro drager os opad mod det Store, det Uendelige, det Aneede, fordi vi, kortsagt, en saadan Aften se mere af Himlen end af Jorden.

Lükou havde saa lidt at sige, medens han gik tankefuld og drømmende, fastet frem og tilbage mellem Frigjørelse for en Mængde Smaaligheder, som i de sidste Dage havde opfyldt ham, og det Ydmygende i at have maattet modtage fremmed Hjælp, en Kvindes Hjælp, for at vinde denne Frigjørelse. Disse Tanker vare ham pinlige og lagde sig over hans Lykke, som et Aandedrægt paa en Glasrude.

Hvad Generalinden angik, da lænede hun sig saa fast til sin Ridders Arm, at han tilsidst næsten følte hele det skønne og elastiske Legems Vægt, idet hun saae op paa ham og utaalmelig ventede paa at høre et nyt, lille Udbrud til hendes Forherligelse. Hun behøvede en bestandig Tilbedelse;

af Kjærligheden i dens Storhed og Herlighed begreb hun intet, men forestillede sig, som saamange andre halvfærdige Væsener, at den maatte være en Gjenstand for Kjøb og Salg mellem to Parter, hvoraf den ene bestandig skulde have Forpligtelse til at yde, den anden derimod kun til at modtage. Selvfølgelig bestemte hun sig for at høre til den sidste Part.

Inde i Havesalen sad General Görlik, med begge Hænder tætsluttede om den store Tobakspibe. Han havde ladet sin Lænestol rulle nærmere hen mod Vinduet, men uheldigviis var der en stor, halvtudsprungen Syreenbusk og foran denne en grenet Guldregn i Buskettet paa Plainen, som, fra det Sted han sad, hindrede enhver Jagttagelse af hvad der foregik nede i Haven.

Thamsen havde stoppet Piben og bragt et Lys til at tænde den ved. Han stod nu henne ved den aabne Havedør og saae ud. Aftenjolens gulrøde Lys faldt ind over hans brune og mandige Ansigt, af og til gled et Smil over det, medens han vendte sig til Siden og skottede ind mod Generalen.

„Hvad staaer Du der og gloer efter?“ spurgte Görlik.

„Dem derneede, Hr. von Lühou og Hendes Naade. Jeg har min Fornøielse af at obfelvere de to kjønne Menneſker.“

„Kan Du ſe dem? Den forbandede Stiffelsbærbufſt, eller hvad det er, ſtaaer iveien for mig, den ſkal kappes væk imorgen. Hvad tage de ſig for derneede?“

„Na, de ſpadsjere blot ſaadan lidt frem og tilbage i Gangen, men de tænke viſt ikke paa at ſpadsjere, de To. Hr. von Lühou bøier ſig over mod Generalinden og ſlaaer ud med Haanden, ſom en Præſt paa en Prædikeſtol. — Hendes Naade leer og hopper ſom en Fugl. Hun ſeer ſaa lille og ſaa fin ud. Han kunde tage hende paa ſin Arm og løbe bort med hende, hvad Dieblif det ſkulde være. — Naadige Herre er rigtig nok en lykkelig Mand, der er ikke ſaa kjøn en Frue til i det hele Kongerige, det ſige ogſaa alle de unge Kavallerer, ſom kommer her; ſaa er hun ſaa iegod, ſelv mod Tjenerſkabet, at der er ingen Ende paa det. — Der er nu for Exempel den lille Praas fra Birkerød, Aſmus, ſom Fruen har døbt om til Azor og ſom ſkal læres op til hendes Page, han kan rigtignok tale med, den Anægt! han bliver fodret op med Sukkerfringler og Læfferbidſkener og har ſine magelige Dage, men Hvalpen

forstaaer ogsaa at gjøre sig nyttig, han har kun Die for sit Herskab, og vimser om hende tidlig og sild. Kammerjomfruen siger, hun har Ondt ved at komme til for ham. Længe før Hendes Raade har ringet, er den lille Svinetryne derinde med Blomster og Forgismignigter, han bringer hende Chokolade paa Sengen og holder et farligt Styr dernede, naar den ikke er færdig. — Hvad saa? det er jo kun et Barn endnu, som jeg ogsaa sagde til Folkene. Vorherre bevare mig for at tænke andet end godt om vor kjønne og eiegode Frue.“

„Se ud!“ brølede Generalen, der næsten var bleven blaarød i Ansigtet, „kan Du faae Die paa dem endnu?“

Thamsen speidede og smilede dertil, han var en Menneffekjender og forstod saa godt at tyde det Udtryk, som efterhaanden kom frem i Generalens fortrukne Ansigt.

„Nu sidde de henne paa Bænken ved den store Postelinsvase. Folk, der ikke vidste bedre, skulde antage dem for et ungt Kjærestepar. Se, hvor han bøier sig nærmere, endnu lidt nærmere, og kysser den naadige Frue paa Haanden. Hun smiler og reiser sig og hopper igjen og skotter herop, hun ønsker bestemt, Hr. Generalen skulde være med dem dernede. — Den forbandede

Podagra, med Respekt at sige, — Gjør det nu ondt igjen? jeg kan se, De lider. Herrens Bibe er gaaet ud, skal jeg slaa Ild og tænde Lyset?"

Enhver af Thamsens Bemærkninger faldt som en Giftdraabe i den gamle Generals Øren, det var Slyngelelen en sand Befrielse at tale, Ordene lode saa afdæmpede og med et saa godmodigt Tonefald, men hans Ansigt havde det samme hævnlystne og onde Udtryk, som da han før stod nede ved Bognen.

„Se engang ud igjen!“ raabte Görlik.

„Nu seer jeg dem kun paa Ryggen, de drive bort fra Bænken. Hr. von Lühou sneier og bugter sig som en Al. Intet skulde jeg tillade, at den naadige Frue spadserede ud saa sild, om jeg var General.“

„Hvorfor ikke? — Naa, frem med det.“

Thamsen saae paa ham og smilede: „Der blæser saa kold en Vind ind fra Søen.“

„Det er min egen Feil, jeg Tosse!“ mumlede Görlik.

Tjeneren meente i sin Uvidenhed, at denne Bemærkning fortjente et Svar: „Ja, de sige saa. Det er altid Røterens Feil, naar Ræven gjør sig ureen i Bondens Gaard.“

„Hvad snaffer Du om, bürgerlige Kanaille! jeg gider ikke hørt mere paa den Sludder. Hen og kiim paa Klokken. Uhret derinde viser paa syv, det er Tid, jeg faaer min The.“

Da Generalinden og Lühou kom ind fra Haven, modtog Görlig dem med et rasende Blik, han var bleven endnu mere tavs og tvær, end ved Middagsbordet. De Andre lode ikke til at bemærke det. Fru Tekla spøgede og lo, der var et Udtryk af sprudlende Livslust, en febrilist Overgivenhed udbredt over hende, fremfor alt en udsøgt Opmærksomhed mod Lühou, som røvede ham den sidste Rest af Besindighed. Generalen deeltog ikke i Samtalen, han svarede neppe; da hun endelig blev opmærksom paa hans tiltagende Missetning, betragtede hun ham nogle Dieblifte, ligesom forbavset, og udbød:

„Hvor Du seer daarlig ud iaften, min stakkels Ven, og dine Dine, — jeg har aldrig seet dem saa matte og indfaldne. Du er bleven ti Aar ældre i de sidste Timer. Finder De ikke, Lühou? Det er paafaldende, som den Mand har skæmmet sig.“

Görlig skar et forfærdeligt bistert Ansigt, hendes Bemærkning skulde da ikke heller bidrage til at formilde ham.

„Vi hørte Gjøgen derude,“ ytrede hun lidt efter, „den blev ved at kuffe og kuffe, medens jeg stod stille og gjorde mine Ønsker. — Du veed nok, det man beder om, mens Gjøgen kuffer første Gang for En om Foraaret, bliver altid opfyldt.“

„Hvad ønskede De da. Maa jeg vide det?“ spurgte Lühou.

„Et meget vigtigt Ønske,“ svarede hun smilende, „jeg tør ikke sige det.“

„Hvad ønskede Du?“ raabte Generalen.

„At jeg til næste Aar maatte blive den smukkeste Dame i Kjøbenhavn, og at alle Herrer maatte blive rasende charmerede i mig.“

„Jeg kan ikke udstaa Gjøgen,“ bemærkede Generalen. — „Kan Du?“ spøjede han til med et bistert Blik mod Lühou.

„Jeg holder mere af Lærkerne.“

„Jeg ogsaa,“ ytrede Generalinden, „naar de ere godt stegte.“

„Und gut farcirt!“ raabte Görlik, som om han kommanderede paa en Slagmark. Efter dette rørende Bevis paa Samstemmighed sank han atter tilbage i sin forrige udeeltagende Tavshed.

Efterat Theen var drukken, satte Lühou sig ud paa Altanen og røg; han vidste ikke mere, hvad han skulde finde paa, efterat have tilbudt

Generalen Dam, Triftraf, Domino, Halvtolv, og faaet Afslag paa alt.

„Du har vist bedst af at komme iseng,“ sagde Fruen, „saa faaer Du Hvile, falder i Søvn, og vaagner imorgen i bedre Humør; iaften har min Philemon slet ikke været elskværdig. Maa jeg ringe paa Tjeneren, for at han kan hjælpe Dig.“

„Det er for tidligt at gaa iseng. Kloffen er jo ikke mere end otte. — Hvad har han derude besluttet?“

„Han bliver her inat.“

„Vi har ikke Bærelse til ham.“

„Vi har jer; mon der skulde behøves flere?“

„Naar jeg saa gaaer ind, gaaer Du vel ogsaa til Ro.“

„Hvad tænker Du paa, jeg tilfængs Kloffen otte. Lühou og jeg har aftalt en lang Spadsere-tur ude i det klare Maanefsin.“

Görlik foer iveiret med en Bevægelse, som om han vilde springe op af Stolen. „Skal I nu ud igjen? Jeg kan ikke lide det, jeg synes, Gud fordømme mig, ikke om den Spadsjerer i klare Maanefsin.“

Generalinden stod saa sikker og frygtløs foran ham, hendes Ansigt havde blot ikke det blide Udtryk, som i Andres Nærværelse. Hun lagde sin

smalle, hvide Haand paa Bjørnens Skulder, og trykkede ham tilbage i Stolen.

„Tal lidt sagte,“ hviskede hun skarpt, „det behøves ikke, at han derude faaer at vide, hvor latterlig Du kan være. Naa, saa Du kan ikke lide, jeg gaaer Haven igjennem med din Gudsøn, det skeer nu alligevel, men først skal Du dog høre en Historie, som jeg oplevede igaar.“

„Maa jeg være fri, jeg bryder mig ikke om din Historie.“

„Hvem veed! det kunde dog være, Du følte nogen Interessé for den. — Jeg tog da ind for at prøve en ny Kjole hos Ane Korstjæddatter — magnifique! — som den Pige kan sy, — hun paa-
staaer, der findes ikke bedre Figur i hele Kjøbenhavn, end min. Da jeg kommer tilbage, sidder der en Kone og venter i Forsalen. Portneren fortalte, hun havde været der hver Dag i forrige Uge og søgt at faae Generalen itale. Da jeg traadte ind, rejste hun sig; hvor saa hun ud, visken, indfalden, i en gammel, falmet Kjole og indsvøbt i et stort Tørklæde, som var slaaet op over det uredte Haar. Uagtet alt dette, fik jeg dog Indtryk af at Mennesket maatte have været ret fjøn, før det kom saa vidt med hende. Hvad vilde hun? Ja, hun kunde ikke sige sit Grinde til

Andre end Ham selv, og han var jo syg og sengeliggende, saa hun vidste ikke, hvad hun skulde gjøre. — Medens hun talte, kaldte hun mig bestandig Frøken, og troede, jeg var din Datter."

„Hvad angaaer alt dette mig?" spurgte Generalen gabende, og vendte Hovedet om mod Væggen.

Fruen stod lidt og saa prøvende paa ham; det forekom hende, at hans Mine dog ikke var slet saa sikker som før, han slog ogsaa sit Blik ned for hendes.

„Hør blot videre," sagde hun, „det Morsomme kommer først senere. Jeg spurgte Kvindemennesket om hendes Navn, viste hende en Deeltagelse, som jeg virkelig følte; jeg er saa letbevægelig, veed Du, mit Hjerte taaler ikke at se Andre lide. Saa fortalte hun da endelig, at hun havde Plads oppe paa Skræddersalen i Munderingskammeret, og at hun var en Datter af Kommandeersergeant Hof, — hører Du, min Bedste! Hof siger jeg; vækker dette Navn ikke en eller anden Erindring hos Dig? — Hvorfor bliver Du bleg, hvorfor undgaaer Du at se paa mig? — Hun betroede mig endnu meget mere, men det faaer Du først at vide siden. Historien bliver interessantere, jo længere vi komme frem. Nu maa jeg først op og klæde mig om, maaske har Du

Ret, det er vist for fjøligt at spadserere i denne lette Foraarsdragt. Adieu saalænge, find paa lidt at sige mig, naar jeg kommer tilbage."

Generalen saae sig skj om i Stuen, som om han frygtede for, at Nogen skulde have lyttet til, hvad her blev sagt; hele hans tidligere brutale Overlegenhed og Sikkerhed var forsvunden, da hans unge Gemalinde lidt senere viste sig igjen, klædt i en mørkegrøn Fløilskjole, der sluttede tæt om hendes bløde og smidige Former.

Det første dvælende Blik, da hun traadte ind i Havesalen, gjaldt det store Bille-speil, som gengav hele hendes nydelige Skikkelse. Hun blev staaende lidt, for at modtage dets Lovtaler, og betragtede sig selv med et tilfreds Smil, før hun vendte sig mod Gemalen, hvem hun fandt liggende i samme Stilling, som da hun gif. Idet han saae hende, glattedes Rynkerne i hans Binde, hans Dine fik en stikkende Glans og der foer en flygtig Rødme over de indfaldne Kinder.

„Wie bist Du doch niedlich, Du junger Blumenstrauß! jeg har aldrig seet Dig saa forførende og uimodstaaelig som i aften; men hvad skal det sige, for hvem har Du klædt Dig? Kom lidt nærmere hen til mig."

„Nei, rør mig ikke, dine Hænder ere saa flamme. — Naa, saa Du holder ikke af, at jeg spadserer ud i aften, Du er lutter Omhyggelighed, Du var bange for, at din lille Fe skulde forkjøle sig, nu er jeg da tilstræffelig varmt klædt. — Vi ville gaa en rigtig lang Tur, Schack og jeg, heelt ud i Lunden; Maanen skinner, Papegøien, eller hvad jeg vilde sige, Nattergalen synger. Han skal se Pavillonen, det lille Amorstempel, Du lod bygge til mig; jeg har sendt Pagen derned med Kage og din gamle Alicante. — Kan Du huske, for nogle Aar siden, — Du og jeg!“

Hans Bryn traf sig sammen, medens hun blev ved at smile, saa kofet, saa talende, selv medens hun tav; hun pinte ham, legede før hun dræbte, som en Tiger leger med sit Bytte.

„Det varer maaske noget, inden jeg kommer tilbage, Du gjør vist bedst i at lade Tjeneren bringe Dig til Ro; maaske seer jeg lidt ind til Dig, inden jeg gaaer op; men det er sandt, først skal Du jo høre min Historie tilende med Sergeantens Datter.“

„Jeg vil ikke høre mere, — en anden Gang, blot ikke i aften, jeg er saa syg, saa syg.“

„Raab ikke saa høit, det er bedst, denne Samtale bliver mellem os; det vil interessere Dig

overordenligt, hvad jeg har at sige. Menneſket fortalte da, medens hun ſtod og hulkede og forpeſtede hele Forſalen med en affhyelig Lugt af ſine gamle Klæder, at hendes Forældre vare døde, og at hun ſom ganſke ung Pige i ſin bitre Nød havde henvendt ſig til en Belgjører, et gammelt Uhyre, der miſbrugte hendes Uerfarenhed og Uſkyld, hvis der forreſten kan være Tale om Uſkyld hos ſaadanne Perſoner, og ſom, da han var kjed af hende, ſørgede for at hun fik en Plads ſom Syerſke oppe paa Munderingskammeret. Det var nu otte Aar ſiden, det paſſerede. Saa havde hun da et lille Barn, der led Nød ligesom Moderen, efterſom Lønningen for hendes Arbejde var utilſtrækkelig til deres Udkomme. Sine Sengklæder havde hun maattet ſkille ſig ved i Vinter; Barnet laa ſyg, det ſavnede Pleie og hun vovede ikke at bede ham, Uhyret, om Hjælp; ſidſte Gang havde han ſlaaet hende med ſin Rudepiſt. — Hører Du efter, Philemon? — Du kniber jo dine ſmaa, vandblaa Dine ſammen, ſom om Du ſov.“

„Jeg hører efter,“ ſvarede han med en Røſt, der blev borte nede i Ganen.

„For to Dage ſiden døde endelig Barnet; hun vidſte nu ikke, hvorledes hun ſkulde faae det i Jorden. — Saaledes fortalte den ulykkelige Skab-

ning, under Graad og Gulten, medens hun foldede og vred sine Hænder, og jeg, som nu ikke kan taale at se Andre lide, trøstede hende; jeg gjorde mere, lod strax Rudsken spænde for og fjørte hjem til Kvindens Bolig. — Du gjør Dig ingen Forestilling om, hvorledes det saae ud der. Et Huus, som truede med at falde ned over Hovedet paa mig, i en Gade, opfyldt med modbydelige, lasede Unger, der sstrigende stimlede sammen om min nydelige Vogn, stimlede sammen, siger jeg, de hylede af Forbavselse, da Tjeneren slog Trinet ned, de spærrede Veien og trængte efter mig op ad Trappen til det lille Kammer, hvor Konen boede. — Fire tilrøgede Bægge indesluttede hendes Glendighed, et Fastelavnsris i en Urtepotte, et nedbrændt Tællelys i en Glaskehals, sønderslaaede Ruder, stoppede til med gamle Klude, Halm paa Gulvet, en stor Balle Raskvand, stillet op paa Bordet, for at drage den fordærvede Luft til sig. Nød, Nød skreg ud fra alle Kroge. I en Træseeng, fyldt med Bjalter, laa Barnets Lig, skjult af et uldent Tæppe, som Strygeboltene eller Pressejernet havde efterladt en Mængde gule Mærker i; da hun drog det tilside, saae jeg en sammenknuget, ynkkelig Skikkelse, visnen og hentæret, lutter Been og en blaagul Hud, som trak sig sammen

derover. Tænderne stode ud fra Munden, de smalle Læber havde ikke været istand til at lukke sig over dem. Jeg har aldrig kunnet gjøre mig Forestilling om noget Lignende. Hvad ville saadanne stakkels Væsener dog her i Verden? hvorfor bleve de skabte, hvorfor skal de have Lov at leve, naar deres Bestemmelse kun er at lide, savne og tjene til Tidsfordriv for et Uhyre som ham, hvis Billede jeg saae hænge i en visnet Krands paa den ene Væg. For jeg saae ham, Du, og jeg kjendte ham. Dnsfer Du at vide hans Navn?"

Hun lagde sin Haand paa Generalens Skulder, medens hun stod og gyngede paa Fodspidsen og betragtede ham fast og ufravendt.

Görlik slog sine Dine ned for denne spottende og overlegne Mine, han havde lyttet til Fortællingen med den dybeste Forbavselse, hans Selvbeherkskelse var forsvunden, han pressede sine Hænder op mod Ansigtet; da de sank tilbage igjen, perlede Sveden paa hans Pande. Fra dette Dieblif var Alt forandret mellem dem, de havde skiftet Roller, Herren blev til Slave.

„Det er en Ungdoms Ubefindighed," mumlede han endelig, fordi han ikke vidste at sige noget bedre.

„En Ungdoms Ubesindighed!“ gjentog hun spottende, — „for fem Aar siden! — Du beskæftiger Dig med at ville leve, min Ven! medens alle andre Fornuftige kun tænke paa at dø.“

„Og Du har været deroppe, hos hende, hos det lille, døde Barn? Det er forfærdeligt!“

„Nei, det Forfærdelige ligger i, at en Dame kan tage en Mand, saa gammel som hun vil, saa styg og affældig som hun vil, og endda ikke være sikker paa hans Troskab. — Men Du maa høre videre. Jeg gif ikke blot op til det fortabte Væsen, mit Hjerte er for ædelt og for stort til at kunne se Andre lide, uden at komme dem tilhjælp, jeg sendte Tjeneren hjem efter Linned, jeg klædte det lille Lig, jeg gav Moderen alle de Penge, jeg havde, blottede mig til den Yderlighed, at jeg paa Tilbageveien hjem ikke eiede saameget, at jeg kunde komme op til den nye Konditor Luyon paa Østergade og drikke mig en Kop Chokolade; saa lovede jeg, ikke i dit, men i mit, den bedragne Dames Navn, at Kvinden hver Maanedsdag herefter maatte komme op i Palais og hæve en bestemt Understøttelse, saalænge til hendes Aar bedrede sig. Jeg maa dog sige, at jeg, inden jeg gif, morede mig med at slaa Billedet paa Væggen istykker. Imorges skulde jeg have fulgt det lille

Lig til Graven, saa kom Politimesteren med sit Forhør, og det blev ikke til noget. — Nu kjender Du hele Historien, min Dyrebare! Du er Uhyret, Du er Forræderen, Du har skuffet mine helligste Følelser, min opofrende og hensynsløse Kjærlighed, og Du maa indrømme mig, at en saadan Abfærd fortjener en lille Renselse. — Den skal Du faae, — jo Du skal, — det nytter ikke, hvad Du siger.”

Han forstod ikke ret, hvad denne lille, zarte Skabning meente. Hendes Stemme lød hverken saa alvorlig eller krænkhet, som Sagen syntes at fordrø, hendes Bryst bølgede regelmæssigt under den snevre Kjole. Hun forekom ham saa tillokkende, medens hun stod der, i denne halvbrøiede og tilidsfulde Stilling, lænet op til hans Stol, og deelte sin Opmærksomhed mellem ham og Speilet paa Vællen. Der laa maaske en ringeagtende Spot, en Trusel i hendes Blik og i Smilet, som aabnede hendes smaa og buttede Læber, — han begreb ikke, hvorfra Hævnen skulde komme, men han frygtede den.

„Nu gaaer jeg,” sagde hun. „Skal jeg ringe paa Tjeneren? Det er dog vist bedst, Du seer at falde isøvn, før jeg kommer tilbage, maaske det varer længe, — maaske er jeg træt. Se der!

min Kjole er gaaet op i Halsen, kan Du hjælpe mig og hægte den igjen?"

Han sad der, med dybe Rynker i sin Pande, et stift og stirrende Blik et Udtryk i de hængende Træk, som viste nogle af de Kvaler, hans Indre i dette Dieblif gjemte paa. Blodet fusede i hans Tindinger, han vilde bede, befale, bande, men Ordene svigtede. Imidlertid knælede den forførende Skabning ned foran hans Lænestol, hans fede Fingre rystede og famlede om Kjolen, hans Dine stirrede paa den hvide Hals, medens han indaandede den Duft, der steg op fra hendes Haar. Der var saalidt af Fornuft og Besindighed tilbage hos den gamle Mand.

Hun reiste sig smilende og sendte endnu en Hilsen over til Speilet, idet hun gik.

„Farvel saalænge. Vi skal drikke din Staal nede i Pavillonen. Reis Dig op, Othello, og følg os. Jeg lover ikke, at Du vil more Dig dernede, men jeg indestaaer idetmindste for, at Du ikke skal komme til at kjede Dig. Følg med! følg med! følg med!"

Ethvert af disse sidste Udraab ledsagede hun med et Dansetrin tilbage, udbredte Armene mod ham og forsvandt bag den aabne Havedør. Lükou

stod i Maanestkinnet nedenfor Trappen og ventede paa hende.

Duggen var falden. En Gaardhund gøede langt borte, ellers var Alt Ro og Hvile. Maanelyset stod klart og blaaligt over Træerne, en langstrakt og skarp Slagsfygge tegnede sig hen over den ene Halvdeel af Gangen, den anden Side laa i Lyset. Generalinden gik og støttede sig til Lühous Arm, hun saae vrelviis op paa ham, som om hun undrede sig over hans Tavshed, og derefter ned paa Spidsen af sine smaa Fødder, idet hun forsigtigt satte dem i det revne Grus.

„De er bleven saa tavøs,“ ytrede hun endelig, „siig noget Smukt, noget Poetisk; det forekommer mig, at Aftenens Fred og Stilhed indbyder dertil. Forklar mig nøiagtigt, hvad Aftenduggen egentlig er for noget, og hvad Nytte den skal gjøre, belær mig! — Jeg kan ikke fordrage Dug, kan De? — Den tager alle Krusninger af Hjerene paa min Hat, og gjør mine Fødder vaade, naar jeg vover mig over i Græsset. — Skal vi nu tale aldeles aabenhjertigt sammen, skifte lidt for hinanden?“

„Det tør jeg vist ikke vove. Deres Naade vilde maaske blive kjed af mit Skriftemaal, længe før det var tilende.“

„Det skal De ikke sige, hvem veed? — Saa vil jeg da begynde med den Tilstaaelse, at jeg har begaaet et Forræderi, ved at loffe Dem herud i Dag. De anede Intet, min gode Lijkou, og er gaaet i Fælden.“

„Jeg forstaaer Dem ikke.“

„Er det ikke Onsdag idag? Er det ikke iaften Admiralinde Spaeth havde bestemt sin store Seiltur med Fagler og Regimentsmusik omkring i Kanalerne? De skulde jo have været hendes Kavalleer, som sædvanligt, hjulpen hende i Baaden, som sædvanligt, sidde ved hendes Side under Soupeen, jeg loffede Dem bort, jeg holder ikke af den fortrolige Fod, De staaer paa med denne Antikvitet. Nu har jeg skrevet hende en lille Billet til iaften, at De og jeg sad og spillede Triptræk herude med Generalen. Jeg vil haabe, hun bliver rasende derover.“

„Jeg har baade glemt Seilturen og Admiralinde Spaeth.“

„Hvad har De da gaaet og tænkt paa? Siig det kun, De maa gjerne.“

„Jeg har kun seet og tænkt paa Dem; Deres friske Stemme, Deres bløde Latter lyder som Musik, der er saamegen Ungdom og Ynde over Alt, hvad De foretager Dem, jeg har aldrig

funden Dem saa bedaarende, saa uimodstaaelig indtagende som idag."

Hun rødmede ganske lidt til denne Hverdagsfrase, men smilede strax efter. — „Hr. von Lühou holder meget af at udtrykke sig i Superlativer."

„Det er dog saa lidt nyt, hvad jeg her siger; den halve Verden fortæller Dem jo hver Dag bestandig det samme."

„Den halve Verden bestaaer af Herrer, og dem bør man ikke sætte for stor Lid til, — de smigre."

Hun saae paa ham med et Blik, der opfordrede til at blive ved, og som syntes at kalde paa Udtryk for al den Henrykkelse, hans Indre i dette Dieblis gjemte. Han tav, bøiede sig ned og kysjede hendes Haand, og denne Tavshed var maasse endnu mere smigrende, end det lydeligste Udbrud af Beundring.

„Nu skal jeg føre Dem til en Helligdom, som ellers ikke er tilgængelig for profane Blikke," sagde hun og pegede paa en Pavillon, der laa omfærdset af den lille Aa, som slynge sig gennem Haven. Over Aaen gik en Bro, der pleiede at være lukket med en Stakitlaage, iasten stod den aaben.

Stien, fra den brede Havegang ned til Broen, indhegnedes paa begge Sider af Rabatter med Hyazinter og Fiolbede, som udsendte en stærk, næsten bedøvende Duft; bag disse gif en tæt Hæk af Roser og Kaprifolier. Broen selv var dækket med et Tag, fordi Generalinden herfra pleiede at fodre sine Svaner. Op til den aabne Veranda førte en Trappe af hvidt, carrarisk Marmor, Taget var af Straa, Bæggene beklædte med Bark af Fyrrestammer. Det Hele havde et landligt, men tillige et meget køstet Præg, lidt i Smag med de smaa Bønderhuse i Trianon, hvori Marie Antoinette og hendes Hoffolk fordreve Tiden med at lege Hyrder og Hyrdinder.

Der fandtes ikke noget Vindue paa den hele Bygning; til Erstatning herfor faldt Lyset om Dagen ned fra en Glaskuppel i Taget. Døren inde i Verandaen var af uhøvlede Fyrreplanter, bag denne kom en anden Dør af poleret Mahognitræ med cicelerede Sølvbeslag og Greb. Træerne steggede hen over Stedet, Afgangens var spærret af Aaen, ingen Lyd forstyrrede Stilheden, intet speidende Blik var istand til at opdage, hvad der foregik bag de tykke Mure, det Hele havde et ualmindeligt gaadefuldt og hemmeligt Præg.

Stakitlaagen stod altsaa mod Sædvane aaben denne Aften, Generalinden gik foran Lühou, ind over Broen. Hun løftede sirligt sin Fløilskjole, netop saa høit, at et fiint Smalbeen kom tilsyne, og bevægede sig fremad paa Fodspidserne, for ikke at blive vaad af Duggen, der glindsede paa Brofjælene. Ovenfor Trappen standsede hun og pegede paa en lille, fed Sandsteensfigur i en Nische, et Dregebarn med en Bue og Pilefogger over Skuldren og Fingeren paa Munden.

„Denne lille Person skal forestille Amor,“ sagde hun, og vendte sig om mod Lühou, „derfor kaldes Stedet Amors Lund, altsammen en Invention af min dyrebare Gemal. Han byggede denne Fehytte til mig, første Sommer vi laa herude, han udstyrede den, hans Smag gaaer igjennem det Hele. Jeg skynder mig med at betro Dem dette, for at De ikke skal tænke, at jeg har noget at bestille med de Fantasier, De faaer at se derinde.“

Pagen stod og ventede inde i Pavillonen ved det dækkede Bord, rundrygget og treven, og med et Udtryk, der fortalte, at han foretrak sin Seng paa Loftskammeret for Alverdens Behageligheder i Pavillonen. Der var tændt Lys i en sexarmet Stage paa Bordet; ovenover denne, i en Krone i

Løftet, brændte ligeledes en tætsluttet Kreds af gule Vorlys, der udbredte et blændende Skjær, hvori selv den mindste Gjenstand blev synlig herinde. Generalinden holdt meget af Lys, ligesom Kunstneren og den erfarne Kofette, af et bestemt og samlet Lys, fordi hun vidste, hvormeget det bidrog til at forynge og forskjønne.

Det var en yppig og raffineret Pragt, Lübhous Dine mødte, da han, siddende ved Bordet, ligeoverfor Generalinden, saae omkring i Værelset. Enhver Gjenstand: det lyseblaa, brocherede Atlass i Gardiner og paa Møbler, Tapeterne, Gulvtæppet, ledede hen mod en bestemt Tanke, som endnu tydeligere blev illustreret ved Malerierne omkring paa Væggene, hvori den blottede Form var det meest fremherskende. Paa den ene Side lod Endymion sig overraske af Diana, ligeoverfor speilede Psyche sin Skjønhed i Gloden, over Alkoven, som indenfor sine Gardiner viste en spulmende Sofa, var Amor ifærd med at fange Sommerfugle; Alting straaled og duftede i denne Helligdom, der mere tilhørte Venus end Vesta, og som kunde tjene til et fuldfærdigt Theater for Figurerne i Boccacios Decameron.

En flygtig Rødme foer over Generalindens Kinder da hun opfattede det Udtryk, hvormed

Lithou iagttog, hvad der her viste sig for ham. Hun fandt, at der behøvedes en Forklaring, og tog Ordet, efterat have givet den halvsjovende Page et Vink til at bortfjerne sig.

„Denne Pavillon byggede min Gemal, som et Altar for sin unge Kjærlighed, her førte han mig ind strax efter Bryllupet. Jeg kom fra Frøkenflostret i Breeh, kun femten Aar gammel, et stafels, uvidende Barn, der nylig havde hørt op at lege med sine Duffer. — De kan stole paa, at de har seet mig græde mine modige Taarer herinde, de smukke Billeder, for smukke ere de, hvad? — maaske lidt fri, — som i et Billedgalleri. — Jeg var grusom ulykkelig med den gamle Herre, der ikke et Dieblif forstod eller begreb en ung Piges Følelser.“

„Og Deres Naade giftede sig dog med ham.“

„Hvad skulde jeg gjøre, hvem var der til at raade mig, en frændeløs Frøken, en tiggefærdig Baronesse? — Det var ikke Personen, jeg tænkte paa, da jeg sagde ja, men Rigdom, Overflod, Masser af nye Silkedragter, Juveler, Hoffet, en evigvarende Beruselse; jeg har faaet det alt sammen, men jeg har ogsaa maattet betale det. — Mit Liv har været et vedvarende Martyrium, og det er jo alle store Sjæles Lod.“

Det gjorde hende saa godt at udtale denne sidste Frase, den havde engang gjort Lykke, hun gjentog den ved enhver passende Leilighed.

„Herinde tilbragte vi næsten hele første Sommer, han kurrede og sukede, jeg gabede, jeg maatte ikke bestille noget, kun pynte mig, tage mod Visiter, sidde i Stillinger. Han kaldte mig sin Baucis, efter Professor Guldbergs Forklaring en berømt Gudinde, Præstinde eller saadan et Væsen i Mythologien. Han forlangte, jeg skulde kalde ham Philemon. — Min Philemon var henvend tresindstyve Aar gammel, det er godt, hvad? — Han fortalte sine Historier fra Kaserne, lærte mig, uh! — og saa paastaa de endda, at det var Eva, som fristede Adam, hvorfor? fordi det er en Mand, der har skrevet det. Jeg troer, at Fristelsen kommer oftere fra ham end fra hende. Den affhyelige Slange viser sig for os Alle, den behøver ikke engang at komme, vi fødes med den, den lever og voger sig stor i vort eget Bryst. — Hvad skulde jeg gjøre? Jeg var nødt til at gaa paa Accord med Birkeligheden, lade mig nøies med min Ungdoms Forraad af Glæde; jeg luskede Dinene for det Ubehagelige, og brød mig kun om mig selv.“

Medens hun flettede sig denne Tornekrone, gif hun frem og tilbage paa Gulvet i tiltagende Sindsbevægelse. Derefter standsede hun og trak i Silkesnoren, som drog Gardinerne tilbage fra Alfoven, kastede sig ned paa Sofaen, og skjulte Ansigtet i dens bløde Puder. Lühou kunde høre hende hulke.

„Kom hen til mig, Schack!“ udbrød hun med en flagende Stemme, „jeg føler mig saa ulykkelig.“

Hun greb hans Haand og trykkede den ind mod sine Dine, for at han skulde overbevise sig om, at hun virkelig havde grædt.

„Siig noget, som kan faae mig til at le. Er De meget kjed over, at jeg iaften berøvede Dem Deres Admiralinde? Jeg trængte dog mere til Deres Selskab end hun.“

„Jeg forsikrer, at jeg ikke har tænkt et Dieblif paa Admiralinden. Det veed Deres Naade ogsaa godt selv, i Deres Nærværelse beskæftiger man sig ikke med Andre.“

„Ja, det paaftaaes der rigtignok, men Gud veed, — kald mig ikke Deres Naade eller Fru von Görlik, siig Tekla, De maa gjerne.“

„Jeg tør ikke vove det.“

„Siig det strax, naa, vil Han, — engang til, det lyder saa blødt fra Deres Læber. Jaar

er jeg fereogtyve Aar, om to eller tre Aar bliver jeg vist syvogtyve, saa kan De kalde mig for Gudmoder, jeg har da opgivet alle Prætensioner og tænker kun paa min Begravelse."

Han sad ved hendes Side, nærmere end nogensinde, hun havde glemt at give ham hans Haand tilbage og vedblev at holde den gjemt i begge sine. Der var noget ubeskriveligt Fristende over hendes Skikkelse, medens hun tilbagelænet i Puderne aabnede og lukkede sin Bifte, lod sig betragte af ham, og gottede sig over den Forvirring, hun efterhaanden fremkaldte. Naar hun bevægede de hvide Fingre op imod Schacks Haandled, kunde hun føle, hvorledes hans Puls bankede, hun var langt fra at bebreide ham den tiltagende Tavshed, hans Dine talte tilstræffeligt. Ved enhver Bevægelse udstømmede der en berusende Duft fra hendes Klædning.

Pludselig sprang hun op, rystede paa Hovedet, som om hun vilde frigjøre sig for noget, en Indflydelse, en Længsel, Gud veed hvad. — „Nu skal jeg spille lidt for Dem," ytrede hun livligt, „saa kan De sidde og drømme imens, om Deres Admiralinde for Exempel, en Dame, som ikke undseer sig for at spadserer tilfods paa Gaderne, kun fulgt af Sakaien, der gaaer med Kridt i Lommen,

for at kridte den naadige Frues hvide Allunsko, hvis de undervejs skulde faae en Plet. — Uh!”

Hun fólte hans brændende Blik, uden at se paa ham, medens han knælede ned for hende og kyskede den Haand, han uvillig maatte slippe.

„De er vidunderlig deilig,” hvissede han henrykt, „jeg har aldrig før seet Dem saaledes.”

„Jo vist!” svarede hun og strøg Haanden hen over hans krøllede Haar. „De er slet ikke forpligtet til at sige mig saadan noget. — Hør nu efter!”

Hun rev Klædet bort fra et lille, spinkelt Fortepiano, vendte Ryggen til ham og begyndte et Musikstykke, der først lød som en Polonaise, derefter som en Menuet og pludselig gik over i en brusende Bals, det var umuligt at finde Mening heri. Tangenterne hamrede, Strengene skurrede, selv de bedste Toner lode haarde og uden Klangdybde, men man gjorde dengang ikke saa store Fordringer. — Hun syntes at beruse sig selv i Tonerne, vuggede Hovedet, gjorde en Bevægelse med Overkroppen tilbage og talte:

„Nu er jeg da paa Bal, hele Høffet er tilfede, Lysene straale, Juvelerne lyne, jeg er den nydeligste, den eleganteste af dem alle. Majestæten sender en af Kammerherrerne herhen. Herrerne

stimle om mig, jeg har Bamsfelighed ved at komme frem; og Damerne! — Det er ikke nær saa morsomt, at høre en Herre hviske smukke Ting, medens vi svæve gjennem Salen, som at se den uafbrudte Følgen med Dinene fra Damernes Side, hvor de ere jaloux over min Figur, min kostbare Dragt. Deres Misundelse er den bedste Maalestof for min Lykke. — Der kommer den Balkavalleer, jeg søger i Tanken, — han er smuk, høi, mørk, Dinene, der kunne være saa blide, gløde nu som Ild, Munden aander kun Lidenskab, — han ligner forresten Dem noget, mere sydländsk, langt mere animeret. — Vi flyve afsted, der voxer Binger ud fra mine Skuldre, han bærer mig næsten i sine Arme, Gulvet forsvinder under os, hans Aande brænder, jeg tør ikke lytte til hvad han siger, jeg vil ikke høre det. — Ret strax skal vi spise Is og drikke Masser af Champagne.“

Da hun saae tilbage, sad Lühou med begge Hænder under Kinden, og stirrede stift frem for sig. Hun kunde ikke forklare sig dette Udtryk, saa forunderligt fraværende, og dog med livlige og straalende Dine. Det var næsten, som om han ikke hørte efter, hvad hun sad og drømte høit for ham. Hun trak lidt paa Skuldren, vendte sig om og spillede igjen.

Det var en Gavotte af Grétry, hun havde afbrudt sig i, et livligt og melodisk Musiknummer af hans Opera „Zemire og Azor“, som dengang gjorde megen Lykke. Disse friske, loffende Toner havde han hørt før, hvilke Minder kaldte de ikke frem. Tiden og Stedet forsvandt, han sad ikke længer i Generalindens yppige, duftende Boudoir, omspunden af hendes Tillokkelser, Maanen lyser hen over en øde Enemark, han flygter, han forfølges og lister sig hen til det lille Dameværelse paa Herregaarden. Oppe fra Balsalen skimte Lykene ud paa Veien, derfra hører han Grétrys Gavotte, og imellem Tonerne den Ubekjendtes bløde og dog bydende Stemme, han skimter igjen denne barnlige og fornemme Skikkelse, som bliver ved at vende tilbage, naar han sikrest troer at have bortmanet den, som Grindringen ikke kan slippe, Afskillelsen ikke forjage, som viser sig klart og lyslevende i hans Drømme.

Balnatten forsvinder nu for et andet og nyere Billede. Efter længe forgæves at have søgt at nærme sig Comtesse Walmoden, den Gæste, hvis Person synes at oversføre noget af Birkeligheden i hans Drømme, fandt han endelig Leilighed dertil en Aften, da hun var mindre end sæd-

vanlig beleiret af den Flok unge Adelsmænd, som beilede til hendes Skjønhed eller til hendes Rigdom. Hun modtog ham særdeles høfligt, lidt foldt og fremmed maaske, lidt adspredt, hvad var der at sige hertil? Han syntes ikke at have nogen Plads i hendes Grindring.

Schack blev rasende, det kunde han nu blive for en ringere Marsag, han havde tidligere været saa uvant med at møde Sigegyldighed og Kulde, modtaget, hvor han bad, undertiden modtaget uden at bede. Hvorfor havde hun alene kun Enstavelsesord tilovers for ham, og denne fornemme Mine, der ligesom spurgte: har De mere at sige? Hørte de ikke til samme Kreds, var hans Slægt ringere end hendes? — Jaften var hun jo desuden ene, han tog ikke Plads op for Andre, og der var baade Inspiration og Kløgt i det vellykkede Foredrag, han holdt for hende. Han gjorde en dyb Hilsen og gik ind i det næste Værelse, hvor de spillede Hazard. Hans Blod var i Oprør, hans Dine flammede, lidt efter havde han faaet Plads ved Bordet og gav sig til at spille, — et ubesindigt og forvovent Spil, der bragte de Omkringsiddende til at studse og flokkede en Kreds af Tilskuere omkring Bordet.

„Vær dog fornuftig,“ hviskede en Ven til ham, „der er ingen Raison i dit Spil, Du ødelægger Dig.“

Men Schack lo og vedblev sit tankeløse Spil.

Da lød der pludselig inde fra Salen, som han nylig havde forladt, en blød og dæmpet Melodi, steds mere sikker og lydelig, — det var Gavotten, Grétrys, Balnattens Gavotte. — Han lyttede og saae sig om. Klara sad inde ved Klaveret, det var hende, der spillede, som om hun vilde sende ham en Hilsen i disse kjendte Toner, vække et Minde, et Haab, en Forjettelse, hvad kan en længe tilbagetrængt Lidenstabs ikke finde paa, hvad troer den ikke, hvor let blusser ikke Jlden frem af dens Emmer? — Schack smilede, strøg Haanden hen over den rynkede Pande og lagde Kortene langsomt og ligegyldigt paa Bordet; han blev ved at lytte, Spillet havde pludselig tabt al Tilløkkelse for ham. Lidt efter reiste han sig og gik ind i Salen. — Klara var ogsaa staaet op fra Klaveret, og kom ham imøde, det alvorlige og strenge Udtryk i hendes Ansigt var forsvundet.

„Vil De føre mig ned til min Vogn?“ spurgte hun smilende og lagde tillidsfuld sin Arm i hans, uden at vente paa Svar. — Schack stod maalløs i det første Dieblis, en glødende Rødme

stjød op i hans Kinder, han fremstammede nogle Ord, hvori der ikke var Spor af Mening, og gik med Alara.

„Du glemmer dine Penge,“ hviskede Bennen efter ham, „de ligge og flyde om paa Bordet derinde.“

„Fanden i Bولد med Pengene,“ svarede Schack i hans Dre, „giv dem til Tjenerne, jeg har andet at bestille.“

Det var nogle behagelige Timer, der fulgte efter og som varede lige til næste Morgen, da han for at prøve sin Lykkes Varighed lod sig melde hos Rathlou. Alt var igjen forandret. Alara sad i en nydelig, snehvid Morgendragt og skrev ved sit Bord, Ministeren ved sit, og Fru Rathlou gik med Fjerkosten og støvede af i det næste Værelse. Det forekom rigtignok Schack, at der laa et Træk af Ironi, et lille Smil blot, om hendes Mund, idet hun saae op paa ham og hilste, men det var ogsaa det Eneste han havde at holde sig til; hun syntes at have glemt Alt, hvad der var foregaaet iafte i Selskabet.

Medens disse Grindringer og blege Skygger joge forbi Schack, som skyer paa en Uveirshimmel, sad Generalinde Görlik og hamrede trøstig løs paa sit Musiknummer. Menneftet derhenne

rørte sig jo ikke, han lod til at være forstenet, og i hendes Selskab, det var ubegribeligt! Da hun vendte sig om mod ham, sad han og stirrede op i Loftet, med begge Hænder under Hovedet.

„Men Schack, min Ven! hvad fattes De?“ udbrod hun med sin blødeste og meest indsmigrende Stemme.

Han foer iveiret, vaagnede som af en dyb Søvn eller af en Tilstand, der i ethvert Fald vidnede om megen Uopmærksomhed fra hans Side.

„Kom hen til mig,“ vedblev hun, idet hun lænede sig mod Stoleryggen og strakte begge Arme tilbage efter ham. — „Naa, hører Han ikke?“

Schack reiste sig fra Bordet og gjorde et Skridt ud i den aabne Dør, medens han lod Haanden glide hen over sine Dine. En Straale af Maanen faldt ned paa den hvide Marmor-trappe og ind over Gulvet. Blomsterne duftede fra Haven, det var saa dødsstille derude.

Da han atter vendte sig om mod Generalinden, var hans Ansigt blegt og alvorligt. „Lad os gaa,“ sagde han, idet han tog sin Hat og bød hende Armen.

Hun havde reist sig, traadte et Skridt tilbage og stirrede paa ham med en levende Overraskelse.

„Hvad siger De! skal vi gaa?“

„Kloffen er mange. De aner vist ikke, hvor filde det er blevet.“

„Men min Gud! hvad fattes De, Lühou! Er De syg?“

„Nei, jeg er blot kjedelig, og det bliver ikke bedre med mig iasten.“

„Vær oprigtig, jeg vil vide, hvorfor De pludselig er saa forandret. Før gaaer jeg ikke et Skridt med Dem.“

„Saa tvinger Deres Naade mig til at gaa alene,“ sagde han og vendte sig mod Døren.

Hun stillede sig iveien for ham, hun følte, at Slaget var tabt, og udbrød med en Stemme, der skjælvede af Harme:

„Det vover De at hyde mig, den meest opofrende af alle Deres Bekjendte. Saadan ere de Herrer! utafnemmelige alle, ikke en Eneste duer noget. — Jeg har draget Dem op fra Støvet, virket, intrigeret, liidt saa uendelig meget for Deres Skyld, skaffet Dem en passende Stilling, Gesandtsskabssekretær! betalt Deres Gjæld, — det er Lønnen!“

„Betalt min Gjæld?“ gjentog han ironisk.

„Jeg var det ubekjendte Forsyn, som vaagede over Dem, den lille Je, der bestandig saa fint

og fordringsløst bragte Dem Hjælp, som De udtrykte Dem, da vi mødtes. Nu maa De gjerne vide Alt."

Hun brast i en heftig, nervøs Graad, lod sig falde graciøst ned i Lænestolen, og skjulte Ansigtet med de smaa, hvide Fingre, netop saa vidt udspilede, at hun kunde se Schack igjennem dem. Han havde kold og rolig lyttet til den heftige Ordstrøm, der regnede ned over ham. Da hun tav, smilede han og rystede paa Hovedet.

"De tager feil, Fru Generalinde, og De gjør Uret i at ville skuffe mig. De er ikke den ubekjendte Fe, De nylig nævnede, De har aldrig været det, ellers maatte De jo vide bedre Besked. Jeg er ikke Gesandtskabssekretær og min Gjæld er ikke betalt."

"Men det fortalte De jo, mens De red derude ved min Bogn."

"Jeg maa have udtrykt mig slet, siden De kunde misforstaa mig saaledes. Er det værd at tale mere herom? Lad mig spørbe dette varme Tørklæde om Deres lille, blege Ansigt, saa gaa vi. — Gaaften synes De ikke om min Udsærd, imorgen vil De fuldstændig billige den."

Hun svarede ikke, saae høist fortørnet og opbragt ud, vrisjede ad ham, som et lille, forkjælet

Barn og traf paa Skuldren, da han lagde Tørflædet om hendes Hoved. Saa forlode de Pavillonon og dens Herligheder.

Forfjundne Herlighed! — — — Det lille Tempel, hvis Vægge endnu synes at gemme paa Echo af Suk og kjæln Stemmer, hvis Luft har været svanger med Hyldest og Tilbedelse, Løfter og berusende Nydelsler, tjente for tre Somre siden den ny Gartner til Opbevaringssted for hans Frø og Løg og Kaaalroer. Gulvet laa opbrudt, og midt i Kjælderen var der fastet en stor Kule til Kartofler. Paa den ene Væg hang et Stykke irret Guldbliste ned, og en Strimmel rosenrødt Silketapet. De nøgne, allegoriske Figurer i Loftet havde de skudt til Skive efter med Busterør og Flitsbuer. Udenfor Indgangen laa en Mængde forvitrede Sandsteensbrokker af den sønderslagne Amor. Et temmelig velbevaret Brudstykke viste Gudens buttede Ansigt. Stakkelen holdt endnu trofast sin Pegefinger trykket ind mod Læben.

Lützou fik ikke Søvn i sine Dine. En Mængde ubestemte Tanker og Forestillinger holdt ham vaagen. Da Morgensolen skinnede ind gjennem Gardinet, stod han op, aabnede Vinduet og gik lidt efter ned i Haven. Alle sov endnu paa Gaarden. Spurvne holdt deres Koncert mellem

de friske, lysegrønne Lindeblade og Stæren trippede fornemt og huusvant omkring i Gangene, og samlede Kviste til den ny Rede. Lysene brændte endnu i den lille Pavillon ovre paa Den. Døren stod aaben, en Straale af Morgensolen faldt ned igjennem Glaskuppelen. Alt hvad han havde beundret igaar, lige til den parfumerede Duft herinde, var ham imod idag, alt forekom ham blegt og farveløst. Det er altid vor egen Stemning, som illuminerer Gjenstandene omkring os.

Han drev længe omkring i Haven, og fortsatte derefter Veien ud til det lille Skovstykke bag Gaarden, beskæftiget med et Problem, han ikke var istand til at finde Løsningen paa. Flere Timer forløb, da han vendte tilbage, kaldte Madflokken Folkene til Frokost. Inde fra en Sidegang lød en munter Latter, og det forekom ham, at hans Navn blev nævnet. Han traadte tilbage mellem Buskene og saa Generalinde Görlik komme op ad Gangen. Hun var klædt i en udsøgt, fin Morgendragt, der slæbte efter hende i Sandet, Haaret bølgede i en Masse smaa Krøller, som faldt ned over Panden, hele hendes Person viste et Udtryk af Ynde og sorgløs Ungdom, Ansigtet var saa straalende frisk, som om hun havde tilbragt sin Nat i en uforstyrret Søvn. Herren ved

hendes Side var i en uafbrudt Bevægelse med Hovedet, for at faae Lov til at se det lille Ansigt, som kofet vedblev at skjule sig under Fryndjerne af den hvide Parasol. Han bar Forstmændenes mørkegrønne Jægerdragt, var høi og velskabt, og lod til at sætte megen Pris paa Diebliffets Lykke. Begge standsede nogle Skridt borte fra Lühous Skjul.

„Forresten var det herligt, jeg fik talt med Dem, før De red ind til os. Men jeg gad nok vide lidt Besked om, hvorledes De er kommen herind i Haven?“

„Laagen fra Skoven stod aaben, saa bandt jeg min Hest ved Skovløberhuset og listede mig herind. Jeg stolede paa min gode Lykke, og Deres Naade seer, at den ikke har svigtet mig. Der er Retfærdighed til i Himlen!“

„Det er nu godt nok, men jeg har sagt Dem det før, min gode Hr. Gund! jeg holder ikke af, at man sniger sig efter mig; disse hemmelighedsfulde Møder ere mig imod, alt skal gaa aabenlyst til, siden der intet er at skjule.“

„Naar De vidste, hvor jeg har længtes efter at faae Dem at se,“ ytrede han klynkende. „Veed De, hvad det er at længes? — tælle Dage og Timer til næste Gang, beregne hver en Mulig-

hed, for at skynde paa den søvnige Tid, paakalde Tilfældet, kjæle for ethvert Haab, medens man lever af Grindringen, af et Blik, en Duft, en Haandbevægelse, en blød, bønghørende Stemme. — En Tilstand, hvori Himmel og Helvede ere Naboer.“

„Det er altfammen meget smukt, og jeg troer paa Dem, — jeg troer paa Dem, Henrik! men nu gaaer De øieblikkelig tilbage til Skovløberhuset. Hvad maa Folkene tænke om Dem? De stiger tilhest og kommer ridende ind i Gaarden. De har hørt, at General Görlich ikke befinder sig vel, De ønsker at spørge til hans Befindende. — Saa inviterer jeg Dem til Middag; hvis De er rigtig rar, det vil sige besindig, rolig, kold, ikke altfor kold, faaer De maaske Lov til at blive her til iaften. — Er jeg Dem saa en naadig Hersterinde?“

Hun rakte ham Haanden, han knælede ned, og udsøgte det lille Stykke hvide Hud mellem Handsken og Rjoleærmet, som han bedækkede med glødende Kys.

„Men vil man ikke finde det besynderligt, at jeg gjør Bisit saa tidligt paa Dagen?“

„De behager blot at gjøre, hvad jeg siger. Jeg har forberedt alt for Dem.“

„Og den kjære Hr. General?“

„Han aner ikke det mindste. — Det er mageløst!“ tilspøiede hun og brast pludselig i Latter. „Jeg tør nok paastaa, at i Aløgt og Snildhed har jeg ikke min Lige.“

„Ak! hvori skulde vel Nogen kunne taale Sammenligning med Dem?“ jagde den henrykte Hr. Funck, og lagde til yderligere Forsikring Haanden paa Brystet. „Hver Tanke, hver Sands og Følelse er Beundring og Lovsang i mig, over hvad jeg seer i Deres Nærhed.“

„Tak! — Nu skal De høre min Idee. Igaar, efterat jeg havde faaet Deres Brev, møder jeg Schack Lüthou underveis herud. Ham sender Himlen, tænkte jeg, og strax var min Plan lagt. Jeg tog ham med, man behøvede just ikke at nøde ham, han spiste til Middag her, til Aften, og Herren fandt mig i den Grad aimabel, at min Gemal blev rasende derover, — forstaaer De? Hvor De seer ensfoldig ud! han er jaloux paa den stakkels Lüthou, kan ikke fordrage ham, han aner naturligviis mindst af alt, at Schack kun har været et Skjermbrædt for Dem. Hvad synes De? — Naa, lad min Haand være, den bliver jo ganske rød af Deres Rys. — Gaa nu, gaa, siger jeg, og kom ridende langsomt og besindigt

ind i Gaarden, saa skal Deres Hest faae et Stykke Sukker til Belønning."

Herren gif, ogsaa Generalinden forlod Stedet. Efter et Par Skridt, standsede hun, vendte Hovedet tilbage, og hilste med sin hvide Parasol. Hun var overbevist om, at Fundt saa efter hende, og at han haabede paa denne sidste Hilsen.

Af alle de Behageligheder, Schack havde hørt, var der især et Ord, som vedblev at gjenlyde i hans Øre. Han lod sin Hest sadle og red bort fra Landstedet; det lille Ord Skjermbrædt klang endnu bestandig for ham, ledsaget af Forstjunkerens spottende Latter. Det forforkortede Veien hjemad.

Strax efter at han havde forladt Haven, kom et andet Par gaaende op ad Gangen og toge Plads inde paa Bænken. Den Ene var Thamsen, den anden en ung Pige, klædt i Bondedragt.

"Det bliver nu, som jeg har forklaret Dig," ytrede Thamsen, medens han sad og gnygede Pigens Haand. „Net strax mener jeg ind og leier os et kostbare Stuehuus, hvor vi kan bo for det første. Jeg siger ingen Ting, men Du kan bede Ratten ta'e Dig paa, at den Leilighed skal faae Klem; saa giste vi os en af Dagene, og Du bliver da min egen, lille Trine. Hvad skal Du bestille? ingen Ting, sidde og spise Bakkelser og

figge ud af Vinduet; om Aftenen til Dans, og holde ved til den lyse Morgen. Er det rart?"

„Men det vil jo koste en morderlig Masse Penge, det.“

„Dem tjener jeg ved min Iver og Betænsomhed. Jeg veed endnu ikke ret, om jeg vil lade mig gjøre til Fuldmægtig eller staa i Butik, det kan vi altid snakkes ved om. Desuden har jeg jo samlet Mønt herude, ellers skulde den lede Djævel finde sig i det Hundeliv. Lad os nu høre, hvormeget lille Trine har lagt op?“

„Syv og tyve Rigsdaler. Jeg har taget dem med herved, som Du forlangte.“

„Det er altid noget, hvorvel det ikke rækker langt. — Der er nu de to Silkefjoler, dem spenderer jeg paa Dig.“

„Skal jeg have Silkefjoler, som en Herkabsfrue?“ ytrede hun henrykt.

„Saa er der den røde Plydses Kasseking og en ny Paraply.“

Hun slog sine Hænder sammen. „Skal jeg ogsaa have en rød Kasseking. Du lægger Dig jo øde i Bund og Grund.“

„Saa er der Penge til den ny Tjenestepige,“ tilføjede han og talte paa Fingrene.

„Vil Du ogsaa holde Pige? det er dog alt for galt.“

Han saae paa hende over Skuldren med en ringeagtende Mine. „Skab Dig nu bare ikke. Kan Du maaske baade passe Børnene, jørge for Huset og skjænke Kaffe til de Fremmede?“

„Men der er jo ingen Børn,“ bemærkede hun med et undseeligt Smil — „ingen endnu.“

„De komme min Salighed! ligesaa sikkert som Juleaften kommer. — Du har altsaa syv og tyve hos Dig, kom med dem, at jeg kan lægge dem sammen til mine.“

Hun betænkte sig og saae paa ham, derefter drog hun lidt modstræbende en Papirspakke frem fra Kjølelommen og gav ham den.

„Det var nu det,“ vedblev han, og stak lige-gyldig Pengene ned i en skjult Brystlomme, under Vesten. „Saa har Du din Løn tilgode hos Herskabet fra Mortensdag, den skal vi ogsaa tænke paa. Trine, Trine! hvordan vilde det se ud, hvis jeg ikke gif og spekulerede for Dig? Du er en rar og retskaffens En, tyk og fed, og seer godt ud, men Du er saa dum som en Klipsiff. — Du faaer først Løn til Sanct Hansdag, siger Du, fikken et Herskab! øse Penge ud til Stads og Hias og ikke betale Folkene i rette Tid, de skulde times

den flemme Syge, skulde de. — Naar Du nu stikker af i aften, for Kloffen ni slagen staaer jeg dernede og venter paa min søde Pige, saa har Du jo tjent, lad os regne efter, syv Maaneder for ingen Ting. Det kan da ikke være din Mening. — Hvad da? Du maa se at gjøre Dig betalt paa anden Maade."

"Det var rimeligt nok, men hvordan skulde jeg komme til den Betaling?"

Thamsen stak Hovedet ud af Væsthuset, og saa sig forsigtig om til Siderne. „Generalindens Tøi ligger og flyder om til alle Sider deroppe. Hun har givet Dig to Vinterkjoler, flaa en Strikke om dem og bring dem herved til mig; men der ligger hendes Uhr, der ligger Kjæden, og Ringe og Armbaand, Du napper en lille Ting deraf, jeg siger en lille Ting, og flyer mig den herved, saa gjør jeg den i Penge; hvad jeg faaer mere, end Du har tilgode, skikke vi hende ærligt og redeligt tilbage."

"Nei, nei!" hvisttede Pigen, „det tør jeg da aldrig prøve paa. Gjøre mig til Tyv, Herre Tøsjes! Thamsen, du volder mig i Ulykke ved dine Raad."

"Du er en stor Tøsje! — Har Du ikke Penge tilgode? har Du ikke Lov til at tage din surt

fortjente Løn, før Du reiser din Bei? Hvad Armbaandet er mere værd, faaer hun som sagt tilbage igjen, Verlighed maa der sku til, om det skal gaa et Menneſke godt her i Verden."

"Jeg tør ikke, jeg tør ikke," hvifkede Pigen og vred ſine Hænder. "Du frifter mig over min Formue."

Thamſen udſtødte et Hjertesuf, tørrede ſine Dine og ſaae op, om hun lagde Mærke dertil. "Ja, ja Trine! ſom Du vil, det bliver da Dig, der styrter et Menneſke i evig Ulykke. Jeg troede nu, vi To ſkulde ſaae det ſaa godt ſammen, men ſiden Du ikke vil hjælpe lidt til med, — Du kjender ſelv den, der ſlikker ſine Fingre efter mig: Gaardmandens Malle her bagomme. — Saa maa det da blive hende, for det ſiger jeg Dig: ſidde enlig i den koſtbare Leilighed med nye Møbler og Gardiner, det gjør jeg Miſſen ta'e mig ikke. Jeg trænger til Venſkab og Samdrægtighed."

"Nei, nei! ikke Malle! ſaa faaer det at gaa med mig, ſom det kan. Jeg er blot ſaa bange Du, der er viſt noget galt paafærde oppe hos Generalens. Jeg har ſeet fremmede Folk liſte omkring Huſet, fra jeg kom op imorges, de ſnøſte og ſnuſe, og ſynes mig ſaa fordægtige."

„Vær Du rolig, min lille Kylling, det er blot Rudsken hos den tydske Doktor, Fruen skikkede Bud efter; jeg talte med ham for lidt siden. Skynd Dig bare op, faae fat i det Armbaad, og bring Vintertøiet med tilbage, jeg sidder og venter paa Dig og længes efter at indrette den nye Leilighed til min lille Trinemoer! Dikke, dikke, dik!“

Pigen gik langsomt og nølende bort. „Ja Gud er der noget paaferde,“ mumlede Thamsen, da han blev alene. „Jeg har ogsaa seet for-dægtige Fjæser omkring Gaarden. Skulde de have mærket noget? Jeg har ladet Herskabet bløde temmelig stærkt i den sidste Tid. — Komme de, hvad saa? — Fuglen er fløien. Hvis hun vilde skynde sig lidt, det tykke Dyr! — Hende skal vi snart blive fri for.“

Han saae ned i Gangen, stod op fra Bænken og rettede sig. I det Samme følte han en tung Haand paa sin Skulder. Han vilde springe tilside, men blev standsset af en anden Haand, der greb ham i Trøiekraven, og tvang ham ned til Jorden. Tre Mænd stode omkring ham. Thamsen begreb strax, hvorledes han var faren, han havde et skarpt Blik for Rettens Haandlangere. Modstand var der ikke at tænke paa. Mændene lo

medens de, med den Behændighed, Vanen giver, snørede hans Hænder sammen paa Ryggen.

„Om Du saa vilde være saa freundlig, at spadserere med os,“ ytrede den Gne, „Ekvipagen staaer og venter derude, og vi har gjort et pænt lille Kammer istand til Dig.“

12.

Hvorfor Tuhou ikke reiste.

En tidlig Efteraarsmorgen kom Alara Walmoden ind i Ministerens Arbeidsværelse, med et Brev i Haanden.

„Du sendte Tjeneren op efter mig,“ sagde hun, efterat have budt sit Godmorgen med en Stemme og et Smil, som alene tilhørte Rathlou. „Jeg var just paa Veien herved, for at meddele Dig et sørgeligt Budskab, jeg har faaet imorges.“

Rathlou saae spørgende paa hende. Alaras Udtryk beroligede ham. „Kan Sorgen ogsaa komme til Dig, mit smukke Barn! det pleier ellers at være Dig, som volder Andre Sorger.“

„Blandt deres Tal hører Du da vel ikke?“ sagde hun, og rakte ham begge Hænder.

„Nei, tilvisse, dem, jeg mener, ere en heel Deel yngre, maaske ogsaa mere fordringsfulde. Jeg sendte Mathisen efter Dig, for at meddele Dig en Nyhed, som volder mig megen Glæde. Lad mig nu høre, hvad Du har at sige.“

„Nei, først din Nyhed, først din, naar den volder Dig Glæde veed Du, at vi ere To om at dele den.“

„Jeg har imorges faaet Brev fra Grev Rosenfrone. Han takker mig, fordi jeg har bragt Lühou til ham, kalder ham en af de utrætteligste, paalideligste og dygtigste Arbeidere i alle de Kontorer, der staa under ham. Du smiler; den lille Komtesse troer maaske, jeg overdriver, vær saa god, her er Brevet, Du kan selv læse det. Han slutter med at betro mig, at han har ifinde at sende Lühou som Attaché til Gesandtshabet i Holland. Det vil være en stor Lykke for ham.“

„Og alt det kan Herren takke Dig for, Dig alene.“

Der bredte sig et sarkastisk Smil over Ministerens Mund, medens han saae paa Alara.

„Maaske han ogsaa kan takke Dig derfor. Du husker vist, at det var med Anbefalingen for Schack, Du begyndte din Skribentvirksomhed her-nede. Min Koncept var saa overstreget og utydelig,

at Du maatte gjætte Dig til Meningen. Du har vist troet at læse Udtryk deri, en lille Smule stærkere end jeg skrev dem, — jeg veed ikke hvorfor den Formodning vender tilbage, saaofte jeg hører Rosenkrone tale om min Anbefaling. — Du rødmer, mit kjære Barn, men det var fortræffelig skrevet, hvad der stod, og alt har jo vendt sig til det bedste. Jeg vilde blot dermed sige, at det egentlig er Dig, — jeg mener din Feilskrift, han har at takke for sin Lykke. Lad mig saa høre dit Sorgens Budskab, staaer det i Brevet der? hvem er det fra?”

„Fra Generalinde Görlik, det er saa eien-
dommelig skrevet, at Du helst maa høre hendes
egne Ord.“ Hun læste:

„Kjære Clara!

Det er en dybt nedbøjet Enke, en trøstesløs
Sjæl, som tilskriver Dig disse Linier. Jafte
er min General afgaaet ved en blid og rolig
Død, efter at have baaret sine utrolige Lidelser
paa en Maade, som er de ophøiede og store
Sjæle værdig. Hans sidste Dage vare et sandt
Martyrium, hvori kun min Nærværelse, min
grændseløse Omhu og kjærlige Pleie var istand
til at bringe Lindring. Elleve lange Nætter
har jeg vaaget over ham med al den Gen-

givenhed, hans elskelige og høifindede Natur fremkaldte. Siden forrige Uge svigtede Stammen ham, men hans Dine vedbleve at tale, de fulgte enhver af mine Bevægelser, de udtalte Betsignelse over mig, disse fromme og trofaste Dine, Udtryk for en ridderlig Personlighed, der har gjort mit Liv saa ubeskrivelig lykkeligt. Jeg har aldrig holdt af nogen Anden, jeg vil aldrig komme til det, han alene lærte mig Kjærligheden at kjende, hans Bortgang gjør min Fremtid til en lang Sorgenat. Meddeel din Onkel min Fortvielse, jeg antager da, at Ministeriet strax træder sammen og raadslaaer om en passende solennel Jordefærd for den i Gud salige Hensjovede. Der skal ringes med alle Byens Kirkeklokker, den Dag, han bæres til sit sidste Hvilested, og strøes Sand og Blomster i de Gader, Toget passerer igjennem. Saa har jeg ogsaa tænkt paa, at lade disse Professore fra Kunstakademiet kalde hjem til mig, for at se, hvem af dem der bedst kan kontrahere ham. Udkastet og Stillingen har jeg selv gjort, han skal males i Krudtrøg, støttet til en Kanon, med Foden paa en fældet Fjende, eller saadan noget lignende. I Haven vil jeg have et Monument sat op af snehvidt Marmor, og en lille Sommer-

fugl, der kryber ud af Urnen, for at jeg kan gaa og se derpaa hver Dag. — Nei, det er sandt, jeg lader Gaarden sælge, skjuler mig langt, langt borte, i en Alfrog. Den nydelige Tekla Görlik skal fra nu af være forsvunden i en evig Nat. Gid der var et rigtig mørkt og sort Kloster til mig, men alle disse Nonnedragter ere saa uflædelige. — Send nogle af dine Bøger, jeg kjæder mig grusomt og nægter mig hjemme for alle. Schack Lügou skulde da ikke have den Driftighed, at lade sig melde, han har opført sig utilgivelig letsindig og hensynsløst mod mig. Dig alene vil jeg se, Du er en Undtagelse fra Alle. Kom snart! jeg venter Dig med Længsel, og maa nødvendig høre din Mening om Sørge- dragten, Du har saa udmærket en Smag, Du Spøde! Bombasin eller Krep, hvad er flædeligst? jeg kan ikke blive enig med mig selv. Blot det er ufravigelig bestemt, at jeg ikke vil bære Snip, det begynder at blive almindeligt. I de sidste Dage har jeg gaaet og prøvet det i alle mulige Størrelser, det flæder, mærkværdig nok, ikke mit Ansigt. — Besøg mig, Du Gæste! kom og trøst mig i min forfærdelige Sorg, jeg har mistet min Støtte, min Tilflugt, mit Alt paa denne Jord.

Efterskrift:

Hvis Du tilfældig seer Lühou, saa giv ham dog Lov til at komme, men kun een Gang, maaske kan hans sorgløse Gemyt være mig en Smule Adspredelse. Jeg har skrevet et langt Digvers, som skal synges over Graven, men jeg kan ikke faae mere end de to første Linier:

Du Dydens Hylster! nu Du sprak. —

Paa Zephyrs lette Vinger —

Der blev ikke Tid for Rathlou til at ytre sin Mening om det han havde hørt. Kammer-tjeneren kom og meldte Lühou. Klara tog Plads ved sit Bord, henne i Krogen. Strax efter traadte Schack ind. Hans første Blik faldt paa Nischen, det næste paa Ministeren, som strakte ham sin Haand imøde.

Schack var usædvanlig bleg den Dag, hans Pande rynket, det hele Ansyn havde et bestemt og alvorligere Udtryk end ellers.

„Kom og sid ned, min kjære Gudsøn! hvad bringer Dem til mig saa tidligt?“

„Grev Rosenkrone lod mig kalde, jeg kommer nu lige fra ham og beder om Tilladelse til at meddele Deres Excellence Resultatet af vore Forhandlinger.“

„Det behøves maaske ikke, min kjære Schack, Greven har allerede meddelt mig sin Plan, han vidste, hvor kjær den vilde være mig. Han omtalte Dem ved samme Leilighed i særdeles smigrende Udtryk.“

„Greven overvurderer mig; jeg har kun opfyldt min Pligt, arbeidet i hans Trædemølle som enhver anden Hest, der er ikke den ringeste Fortjeneste herved. Desuden maatte jeg jo holde mit Løfte og gjøre mig værdig til den gode Mening, De havde om mig.“

„Du har glædet mig meget, og jeg takker Dig, Gudson! — jeg siger Du til Dig, det falder mig lettere, Du tillader det vel? — Altsaa Forhandlingen med Greven vilde Du tale om, jeg troer næsten, jeg kan gjette mig til den.“

„Det troer jeg ikke,“ svarede Schack med et tvivlende Smil.

„Han tilbød Dig Plads som Attaché ved vort Gesandtskab i Holland.“

„Det gjorde han.“

„Og Du ytrede naturligviis din Glæde over en saa uformodet Lykke.“

„Nei, jeg afflog hans Tilbud, og bad Greven søie den Raade til de andre, at give mig min

Affsed, fordi jeg har ifinde at reise bort og forlade Byen for bestandig."

Ministeren sad et Dieblif maalløs, med Hænderne støttet paa sine Knæ. Han troede ikke, at han havde hørt ret, og stirrede paa Lühou, som paa en Affindig.

Fra Nischen lød et tilbagetrængt Suk, Lühou saae derhen, men Klara Walmøden sad og skrev, Hovedet bøiet ned over Papirerne, tilsyneladende uden at give Agt paa Samtalen.

"Du afflog Posten, Du reiser bort, hvad skal dog alt dette sige?"

"Jeg duer ikke for det Liv paa Kontoret, min Natur strider derimod, — jeg holder det ikke ud længer, — tilgiv mig, Gudsfader! se ikke saa fortørnet paa mig, jeg lovede, at bevare Deres gode Mening om mig, Manden deroppe har været tilfreds, saa er det jo godt, lad mig nu følge min Lyst og reise."

"Men hvorhen, hvorhen dog, hvad har Du ifinde?"

"De flaaes i Frankrig, jeg vil gaa i Krigstjeneste, det passer bedre for mine Evner. De kan stole paa, jeg skal heller ikke gjøre Dem Skam der, i det, De faaer at høre om mig."

Ministeren lod til at være meget bevæget, han gik nogle Gange op og ned ad Gulvet, før han standsede foran Lühou og lagde sin Haand paa hans Skulder.

„Hvad er der hændet Dig, Schack? hvorfor vil Du paa engang tilintetgjøre alle de Haab, jeg satte til din Fremtid, rejse bort, gaa i Krigen, — vær oprigtig mod mig, der er dog Ingen, Du trygere kan betro Dig til.“

Lühou sad og ridsede med Fingeren paa Bordkanten, han undgik at møde Rathlous forfende Blik.

„Jeg er ikke rigtig tilfreds herhjemme,“ ytrede han dæmpet, „og bliver det maaske heller ikke ude, men der finder jeg idetmindste Bedøvelse. Oppe paa Kontoret dratter Pennen ud af Haanden paa mig, jeg sidder og drømmer, medens jeg skulde skrive; i Krigen faaer man derimod for travlt med at tænke paa Diebliffet, til at huske paa Andet, man glemmer de gamle Minder, omringet af de friske, eller man falder, saa glemmer man ogsaa.“

Rathlou sad og saae paa ham. „Du er bleven bleg, Schack, og seer daarlig ud i den senere Tid. — Har Du aldrig følt Trang til en

Raadgiver, eller til en rigtig trofast Ven, hvem Du kunde betro dine Glæder og Sorger?"

„Na jo, men det er længe siden, desuden lærte de mig hjemme, at man gjorde klogeft i, ikke at tale om sig selv og sine egne Sorger, der er saa saa, som bryde sig om at høre paa det.“

„Den Regel er god for Verden, men ikke mellem To og To, og den gjælder ikke her. Jeg vil vide, hvad der er iveien med Dig; tal, min Søn! fortæl mig, hvad Du har saa stor en Trang til at glemme.“

Lühou syntes at lede efter Ord, hans Selvbeherskelse var forsvunden, hans Læber skjælvede, idet han reiste sig op og hvistede:

„Jeg er fortabt, Gudsader! det er det Hele, der er ingen Hjælp for mig herhjemme, heller ikke ude, derfor vil jeg se at faae Ende paa det. — Hvad jeg fattes, hvad jeg gjerne vilde glemme, maa forekomme Dem, den fløgtige og besindige Mand, intetsigende og ubetydeligt, men De har ønsket min Fortrolighed og skal faae den.“

Nu fortalte han med hele sin Følelses dybe Bælde, hvorledes han havde søgt og lidet, elsket og savnet, Alt hvad der var hændet den ulykkelige Balnat, belyste sine Grindringer med glødende Ord, gjorde det forsvundne levende, glemte Stedet,

Ministeren og den lyttende, unge Pige, som havde reist sig, var gaaet uhyrlig over Gulvet, og nu stod og lænede sig til Nathlous Stol, med et Udtryk, hvori andre og blidere Følelser kom tilsynne, end dem, der hidtil havde aabenbaret sig under hendes No og fornemme Alvor.

I dette Dieblif ffræmmede Alaras Nærværelse ham ikke, hun saae paa ham, bøiede det fine Hoved lidt fremad, hendes glimrende Dine fik en dybere Farve, medens hun lyttede til det, han sagde; hans Ord og Mine gav Sorgen en Virkelighed, hun ikke før kjendte til, hun havde ingen tydelig Forestilling om, hvad Lidelse var, og det, hun her saae og hørte, gav ham større Værd, end nogen Anden havde havt hos hende.

„Jeg veed, hvad De vil sige,“ svarede han til. „Der er ingen Fornuft i det Hele; jeg har sagt mig det selv, men derfor er det ikke bleven bedre. Saalænge Drømmen holder mig fangen, grubler jeg ikke; kaster derimod Eftertanken sit Lys over hvad der er skeet, brister Sæbeboblen, jeg staaer ydmyget og latterlig i mine egne Dine, fordi jeg ikke har den mindste Ret til at huske, og alligevel ikke er istand til at glemme. — Hvorlænge skal dette vare ved? tilbede Gudinden og omfavne Styen. — Hun kjender mig ikke, husker

mig ikke, hun har Ære, Rigdom, Lykke, Alt, uden en Mand, der vilde holde af hende som jeg, hun har ikke bevaret ringeste Erindring om, hvad jegaarviis gaaer og grubler over."

"Hvem veed det?" svarede Nathlou.

"Hun husker mig ikke," gjentog han, "og det skulde vel heller ikke være saa svært for mig at faae Bugt med mine Erindringer, hvis hun ikke havde været den Første, den Eneste, der gav mig Begreb om en Kvindes Værd og Mandens Adel. Jeg saae hende kun et Secundt, Lyset gik ud i det Samme; men det, jeg saae, og den Røst, jeg hørte, staaer over Alt, hvad jeg siden har seet og sammenlignet hende med."

"Det er ikke meget smigrende for Andre," sagde Nathlou.

"Jeg beder om Forladelse; det er heller ikke en klog og befindig Mands Dom, De hører her, jeg tilstaaer jo, at min Historie er et Bævd af Ufornuft og Daarskab, Kjendemerke paa et Menneske uden synderlig Kraft og Villie. Jeg har spurgt mig selv tusinde Gange, hvorledes det er muligt, at en Følelse, saa dyb og inderlig, kan blive ved at leve uden Næring og uden Haab. — Lad mig derfor reise, Gudfader! herhjemme er der jo Ingen, som savner mig. Jeg kan ikke lide,

at Folk skal se mig kæmpe og tabe, jeg holder heller ikke af at leve mellem Ruinerne af den døde Fortid. Ude vil Birkjomheden falde paa alle mine Eyrer, her har mit Liv været som et Stjernesud: lidt Lys og et langvarigt Mørke derefter. Ude kommer der nye Synner til mig, her seer jeg kun et og det samme Billede, Balmatten og den unge Pige i den lyseblaa Kjole."

"Nei, den var rød," ytrede en dæmpet Stemme ved hans Side.

Schack veg et Skridt tilbage. Saa melodisk havde denne bløde Stemme endnu aldrig lydt for ham. „Rød!" gjentog han, medens hans aabne og ærlige Dine spørgende vedbleve at stirre paa hende.

"Ja, den var virkelig rød, bleg rød, det maa jeg da vide, som har den."

"De! — det var Dem?"

"Jeg kom til Herregaarden samme Aften og tog bort igjen næste Morgen. Komtesse Plessen overlod mig sit Bærelse, og flyttede imidlertid ind ved Siden af. — Men Kjolen var rød, og saa roser Herren sig endda af sin gode Hukommelse, hvad skal man nu tro, Onkel?"

Hun strakte begge sine hvide Hænder ud imod ham. Han udstødte et jublende Skrig, knælede

ned for hende, skjulte sit Ansigt i hendes hvide Kjole, men de hørte alligevel, hvorledes han græd. Saa talte han, spurgte, hviskede, fik Ord frem, som hun smilede til og aldrig havde hørt før og som fyldte hendes Hjerte med Lykke. Det var umuligt at forstaa disse afbrudte Sætninger, de vilde have lydt meningsløse for alle Andre, men for hende havde de en dyb Betydning. — Smerten og Glæden har Raab, den har Skrig og Jubel og den har Taarer, den taler blot ikke paa Vers og besidder ingen Logik. — Han kyskede de bløde, lidt skjælvende Hænder, som hun lod ham beholde, og som han tidligere ikke havde vovet at berøre, han knugede dem saa haardt imellem sine, at hun blev ganske blaa derefter, han forlangte Forklaringer og afbrød dem igjen for selv at tale, han saae fra den Ene paa den Anden, som om han endnu ikke ret turde tro paa det, han hørte. Der havde hidtil været saameget lidenskabeligt og haabeløst i hans Følelse, at han behøvede Tid til at fatte sig i denne pludselige Overgang.

Ogsaa Klara var forvandlet. Hvor mild og hjærtegnende en Klang havde ikke hendes rolige og afdæmpede Stemme pludselig faaet, hendes rene og straalende Dine lyste, idet de mødte hans, som om hun bad Velsignelse ned over ham. Hun

Iod sin Haand glide hen over hans Læber, for dog engang at standse denne brusende Veltalenheds Strøm, der bragte en fin og undseelig Rødme over hendes Kinder.

Hvad er dog det Bedste her i Verden, at kunne give eller modtage en saadan Lykke?

Og til hele dette Optrin var Schack Rathlou et tavsst men særdeles opmærksomt Vidne. Hans Ansigt havde antaget det samme besynderlige og tvetydige Smil, som den Dag, Klara vilde være hans Sekretær og forbedrede lidt paa Lühous Unbefaling, og som den Dag, hun indbød gamle Geheimeraad Braem til at følge op med og se hendes Bogsamling, for imidlertid at faae Leilighed til at tale uforstyrret med ham. — De to Andre forstode ikke at tyde dette ironiske Smil, de tænkte heller ikke derpaa.

Men Schack Lühou kom ikke til at reise.
